Έτος Γ'

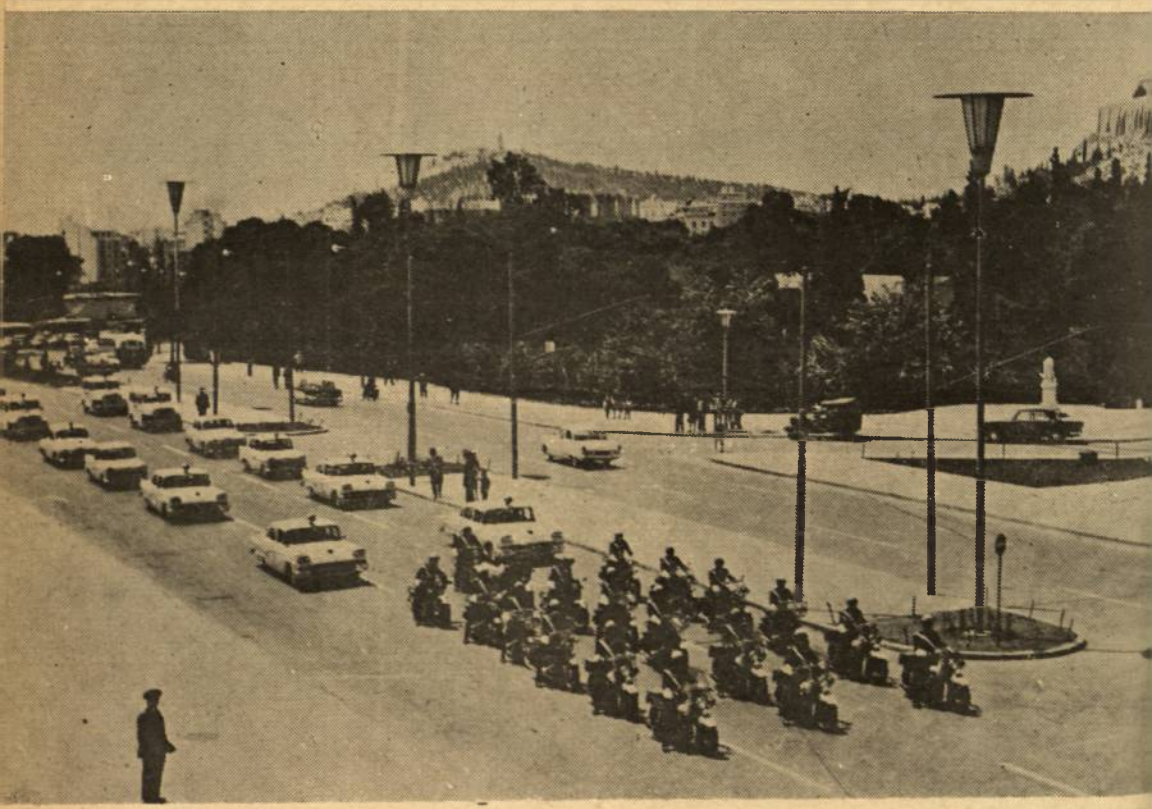
Τεύχος 226ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἄνω: Ἀστυφύλακες τῆς Τροχαίας μεταβαίνουν δι' ἀνάληψιν ὑπηρεσίας
Κάτω: Παρέλασις ἀσυρματοφόρων ὀχημάτων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 226ον

ΕΝΔΟΞΟΣ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ὑπὸ τοῦ δικηγόρου
κ. ΞΕΝ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΥ

Πεντηκονταετία συμπληροῦται, κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν, ἀφ' ἧς ἠλευθερώθη ἡ Μακεδονία καὶ ὑψώθη ἡ γαλανόλευκος σημαία εἰς τὴν Χώραν τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ ἑλληνισμὸς ὁλόκληρος πανηγυρίζει καὶ τὸ Ἔθνος σύσσωμον ἑορτάζει τὴν μεγάλην καὶ ἔνδοξον αὐτὴν ἐπέτειον, ἐνθυμίζουσαν τὰς πλέον λαμπρὰς σελίδας τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας. Τὸ ὡραῖον ὄνειρον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐγαλουχήθησαν γενεαὶ ἐπὶ γενεῶν, ἀπὸ τῆς ἑπομένης τῆς πτώσεως τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων, ἔγινεν ὡραία πραγματικότης. Στρατὸς καὶ Ναυτικόν, ὑπὸ γενναίους ἀρχηγούς, ἐδικαίωσαν τὰς ἐνδόξους ἱστορικὰς παραδόσεις καὶ ἔμπλεοι τῶν ἐθνικῶν ἰδανικῶν κατήγαγον τρόπαια ἐπὶ τροπαίων, καταστήσαντες τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μίαν τῶν ὡραιοτέρων τῆς νεωτέρας ἐθνικῆς μας ἱστορίας.

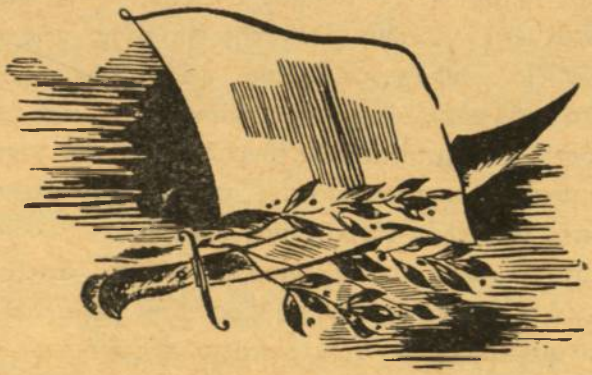
Ἡ Ἑλλάς, ἡ χώρα τοῦ αἰωνίου μεγαλείου, ἀπέδειξε, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν κοιτίδα τῶν μεγάλων ἐμπνεύσεων, τῶν ἰσχυρῶν συγκινήσεων, τῶν ὡραίων ἐξορμήσεων. Ἡ ἑλληνικὴ τρισχιλιετὴς ἱστορία μᾶς διδάσκει, μὲ τὸ πλῆθος τῶν μεγάλων καὶ ἐνδόξων ἐπετείων, ὅτι ἀποτελεῖ τὸ τελειότερον δίδαγμα κοινωνικοῦ, πατριωτικοῦ, ἐθνικοῦ καὶ ἰδιωτικοῦ βίου, πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ ἐννοοῦν τὰς ἱστορικὰς ἀληθείας καὶ νὰ ἐπωφελοῦνται

ἀπ' αὐτάς. Καὶ διδάσκει ἡ ἱστορία ὅτι διὰ τὸν Ἕλληνα δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο περισσότερον τίμιον καὶ ἅγιον ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ θεῖος Πλάτων ἔγραψεν ὅτι «Πατρός τε καὶ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερον ἐστὶν ἡ πατρὶς καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον καὶ ἐν μείζονι μοίρᾳ καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις τοῖς νοῦν ἔχουσι».

Ἡ Ἑλλὰς ὁλόκληρος, εὐγνωμονοῦσα πρὸς τὰ τέκνα της, τὰ ὁποῖα ἔπεσαν ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς, κρατεῖ κλάδους δάφνης πρὸς στέψιν τῶν ἀλησμονήτων νεκρῶν τῶν νεωτέρων Μαραθωνομάχων καὶ Σαλαμινομάχων. Πάντοτε δὲ αἱ σκιαὶ τῶν πεσόντων θὰ καθοδηγοῦν τὴν σκέψιν καὶ τὰς ἐνεργείας τῶν νέων γενεῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ τείνουν εἰς τὴν ἀνύψωσιν καὶ τὸν ἐξαγνισμὸν τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς καὶ καρδίας, διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῶν ἑλληνικῶν μας ἰδεωδῶν.

Αἱ ἄφωνοι τῶν μαχῶν πεδιάδες καὶ αἱ κορυφογραμμαὶ τῶν Μακεδονικῶν ὀρέων θὰ μᾶς ὑπενθυμίζουν πάντοτε τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκον.

ΞΕΝ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΣ

ΟΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΤΟΥ 1912-1913

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

Ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν ἐλευθερία κανένα τίμημα δὲν εἶναι τόσο μεγάλο καὶ καμμιὰ καταστροφὴ τόσο σπουδαία.

Οἱ Βαλκανικοὶ πόλεμοι τοῦ 12 καὶ 13 ἦταν, στὴ μακραίωνα ἱστορία τῆς πατρίδος μας, ἡ συνέχιση τῶν μεγάλων αὐτῆς κατορθωμάτων, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή της ἀπ' τὴ σκλαβιὰ τῶν διαφόρων κατακτητῶν της. Στοὺς ἀγῶνες τοῦ 12 καὶ 13 ἀνδρώθηκε καὶ γιγαντώθηκε ἡ Μεγάλη Ἰδέα τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων, ποὺ ἦταν ἡ πραγμάτωση τῶν ὀνείρων τῶν ραγιάδων, οἱ ὁποῖοι πεντακόσια χρόνια στέναζαν κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ μιᾶς στυγνῆς δουλείας.

Ὕστερα ἀπὸ τὸν ξεσηκωμὸ τοῦ 1821 καὶ τὰ γνωστὰ ἀποτελέσματα κείνης τῆς τιτανομαχίας, ἀρκετὰ ἀδέλφια μας παρέμειναν σκλαβωμένα, γιὰ χρόνια πολλά. Τὰ σύνορα τῆς πατρίδος μας βρίσκονταν στὴν Ἐλασσόνα, ἐνῶ τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ ἡ Κρήτη ζοῦσαν ἀκόμη κάτω ἀπ' τὴ Τουρκικὴ κυριαρχία. Οἱ ἐλεύθεροι Ἕλληνες ζοῦσαν μ' ἕνα ὄνειρο : νὰ δοῦν τοὺς ὑποδούλους ἀδελφοὺς νὰ ἀγκαλιάζουν τὴ κοινή τους μεγάλη Μητέρα, τὴν Ἑλλάδα.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ πόλεμοι τοῦ 12—13, συνέπεια τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς καὶ τῆς γιὰ τὴν ἐλευθερία ἀντιλήψεως τῶν Ἑλλήνων,ἀποτελοῦν ἀναμφισβήτητα τὸν συνδετικὸ κρίκο τῆς νεώτερης Ἑλλάδος μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Μαραθώνα καὶ τῆς Σαλαμίνας.

Οἱ ἀγῶνες τοῦ 12—13 εἶχαν θεμελιώδεις συνέπειες γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν τοῦ πολιτισμοῦ, ὄχι μόνον γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὁλάκερη. Εἰδικώτερα γιὰ τὴν πατρίδα μας ἀπετέλεσαν τὸ πνευματικὸ καὶ ψυχολογικὸ θεμέλιο τοῦ **Ὄχι** τοῦ 1940, τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι καὶ γενικὰ κάθε ἀγῶνος της ἐναντίον τῆς βίας, ὁποθενδήποτε προερχομένης. Τὸ 12—13, ἡ χρυσῆ σελίδα τῆς νεώτερης ἱστορίας μας, θὰ παραμείνη σύμβολο αἰώνιο γιὰ τοὺς ἀγῶνες τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, γιατὶ ἀνέκαθεν ἡ πολεμικὴ ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξε καὶ εἶναι τὸ βάθρο τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἔθνους μας. Νὰ γιατὶ οἱ Ἕλληνες πολεμισταὶ νικοῦν πάντοτε. Νικοῦν, γιατὶ πιστεύουν στὴν ἱερότητα τῶν ἀγώνων των, γιατὶ πιστεύουν στὴν **Ἐλευθερία,** ποὺ γεννήθηκε καὶ θέριεψε σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μικρὸ κομμάτι τῆς γῆς, ποὺ τὸ στολίζει ἕνας Παρθενώνας.

1912—1962

Πενῆντα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ἂς ἀφήσουμε γιὰ λίγο τὶς σκέψεις μας νὰ πετάξουν σὲ κεῖνα τὰ χρόνια, ποὺ ἡ ἑλληνικὴ λεβεντιά, ἡ γνώριμη στοὺς αἰῶνες, μὲ ἡρωισμὸ κι' αὐτοθυσία ἀπαράμιλλη διέσπασε τὰ σύνορα τῆς τότε ἐλεύθερης Ἑλλάδος καὶ καλπάζοντας, σαρώνοντας στὸ πέρασμά της τοὺς ἀντιπάλους της, δημιούργησε τὴν μεγάλη Ἑλλάδα, αὐτὴν ποὺ σήμερα ἐμεῖς ἀπολαμβάνουμε. Ἡ ἐποποιία ἐκείνη, γιὰ μᾶς τοὺς νεωτέρους, εἶναι σχεδὸν ἄγνωστη. Κεῖνο τὸν καιρὸ τὸ Ἔθνος μας εἶχε βρῆ τὸν ἑαυτό του, χάρις στὴν ἠθική του ἑνότητα καὶ τὴν πίστη του στὰ μεγάλα πεπρωμένα. Τὸ εἰκοσιένα πρόσταζε τὴ συμπλήρωσή του.

Τοὺς ἀγῶνες ἐκείνους, μὲ τὴ συμπλήρωση πενῆντα χρόνων, γιορτάζουμε τοῦτες τὶς μέρες, γιορτάζοντας συγχρόνως τὸν ἔφεδρο πολεμιστή, ποὺ τόσα, ὅταν οἱ περιστάσεις τὸ προστάξουν, προσφέρει, καὶ τὴν πολεμικὴ ἀρετὴ τῶν Ἑλλήνων, ποὺ δημιουργεῖ τὰ γνωστὰ θαύματα τῆς φυλῆς μας, ἐδῶ καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια. Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», συμμετέχοντα στὶς πανελλήνιες γιορταστικὲς αὐτὲς ἐκδη-

λώσεις, δίνουν στὸ τεῦχος τοῦτο, ὅσο τὸ δυνατὸν συνοπτικά, μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς ἱστορίας τῶν πολέμων 12—13, σὰν ἐλάχιστο δεῖγμα τρανῆς κι' αἰώνιας εὐγνωμοσύνης σὲ κείνους πού, πολεμώντας παλληκαρίσια, ἔπεσαν ἔνδοξα στὰ πεδία τῶν μαχῶν.

'Οφείλουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ σημειώσουμε κάτι ποὺ καὶ σήμερα καὶ πάντοτε θὰ ἔχη τὴ θέση του καὶ τὴν ἀξία του. "Οταν οἱ Βούλγαροι, τὸν Μάϊο τοῦ 1912, δέχθηκαν νὰ ὑπογράψουν τὴν ἑλληνοβουλγαρικὴ συνθήκη συμμαχίας, πίστευαν ἀκράδαντα ὅτι οἱ Τοῦρκοι, σὲ περίπτωση πολέμου, θὰ καθήλωναν γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ τὶς λίγες ἑλληνικὲς μεραρχίες κι' ἔτσι αὐτοὶ θὰ προλάβαιναν νὰ καταλάβουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Μακεδονίας. Διαπιστώνουμε λοιπὸν τὴν πανουργία τῆς βουλγαρικῆς διπλωματίας, ἡ ὁποία, ὅπως τότε ἔτσι καὶ σήμερα δὲν χάνει εὐκαιρία νὰ ἀνακινῆ ζητήματα σχετικὰ μὲ τὴν Μακεδονία καὶ τὸν πληθυσμό της, ἐνῶ **στὴν πραγματικότητα ποτὲ δὲν ὑπῆρξε «Μακεδονικὸν ζήτημα», γιατὶ ἡ Μακεδονία ἦτο, εἶναι καὶ θὰ μείνη γιὰ πάντα ἑλληνική.**

Στὶς 30 Σεπτεμβρίου τοῦ 1912 οἱ Βαλκανικοὶ σύμμαχοι ('Ελλὰς—Σερβία—Βουλγαρία—Μαυροβούνιον), ἀπαντώντας στὸ ἀπειλητικὸ διάβημα τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ποὺ ζητοῦσαν νὰ προλάβουν τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Τουρκίας,τὶς εἰδοποίησαν πώς, ἂν ἡ Τουρκία δὲν παρεῖχε τὶς ἐγγυήσεις καὶ τὶς μεταρρυθμίσεις ποὺ εἶχαν ζητήσει γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ὑποδούλων πληθυσμῶν των, θὰ ἀνελάμβανον μόνοι τους τὸν ἀγῶνα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ἀδελφῶν των. 'Η Τουρκία ὅμως, ἀντὶ νὰ δώση μίαν ὁποιαδήποτε ἀπάντηση, διεμήνυσεν ὅτι δὲν δεχόταν καμμιὰ ἀνάμιξη στὰ ἐσωτερικά της, ἐνῶ συγχρόνως ἀνακαλοῦσε τοὺς πρεσβευτάς της ἀπὸ τὸ Βελιγράδι καὶ τὴ Σόφια. "Οσο γιὰ τὴν 'Ελλάδα, νόμιζε πὼς δὲν θὰ ἔμπαινε στὸν πόλεμο. Τὸ "Εθνος μας ὅμως, συνεπὲς στὶς συμμαχικές του ὑποχρεώσεις, δὲν ἔκανε τὸ χατήρι τῶν Τούρκων.

'Απὸ τὶς 17 Σεπτεμβρίου 1912 ἡ χώρα πῆρε τ' ἄρματα. 'Η ἐπιστράτευση εἶχε συμπληρωθῆ στὶς 26 τοῦ ἰδίου μηνός. 'Απὸ κάθε γωνιὰ τῆς γῆς, "Ελληνες ἐθελονταὶ κατέφθαναν γιὰ νὰ ἀγωνισθοῦν. 'Η ψυχὴ τοῦ "Εθνους εἶχε ξεσηκωθῆ. "Ηταν ἡ ἐντολὴ τῶν αἰώνων. 'Ο ἀείμνηστος ἱστορικὸς καὶ δημοσιογράφος Γ. 'Ασπρέας, στὸ βιβλίο του «Πολιτικὴ ἱστορία τῆς νεωτέρας 'Ελλάδος», γράφει σχετικῶς, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς :

«'Η ὁρμὴ καὶ τὸ τάχος τῆς νεολαίας ἐνεφάνιζε τὴν ψυχραιμίαν μιᾶς ἐνσυνειδήτου πεποιθήσεως πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος. 'Ο ἐνθουσιασμὸς ἦτο βαθὺς καὶ λελογισμένος, οὐχὶ μέθη ὁρμῆς ἀλλὰ διαίσθησις πεποιθήσεως....».

Κείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Κ. Παλαμᾶς ἔγραφε τοὺς στίχους :

«'Ορκίζομαι στὴ φλόγα τῶν 'Ομήρων—ἡρώων γεννήτρα μὲ τὴν 'Ιλιάδα,—στοῦ λόγου, στῆς ἰδέας καὶ στῶν ὀνείρων—ὁρκίζομαι στὴν ἄσβηστην 'Ελλάδα.—'Ορκίζομαι στὸ φῶς καὶ στὴν ὑγεία—στὴν καθαρὴ τῆς ἀρετῆς λαμπάδα—στὴν πίστη τῶν πατέρων τὴν ἁγία,—τοῦ χαμοῦ καὶ τῆς νύχτας ὁδηγήτρα,—πότε 'Αθηνᾶ καὶ πότε Παναγία,—τοῦ ἀλλόφυλου νικήτρα καταλήτρα.—'Ορκίζομαι στὴ γλύκα τῆς εἰρήνης,—στὰ λιόφυτα γλαυκά, στὰ ξανθὰ κίτρα—στὴν ὁμορφιὰ ποὺ ἀπὸ τὴ βρύση χύνεις—τῆς τέχνης κι' ἀπ' τῆς φύσης τὰ μαστάρια,—ὁρκίζομαι, γῆ θεία τῆς Ρωμιοσύνης—στ' ἀρχαῖα σου καὶ στὰ νέα σου παλληκάρια,—Φωκάδες, Καραϊσκάκηδες, Λεωνίδες —στὸν "Ελυμπο τὸν κλέφτη, στὰ βλαστάρια—ποὺ τὰ τρῶν τουρκομάνικες ἀκρίδες :—"Η τὴν ἀσπίδα ἢ στὴν ἀσπίδα ἐπάνω !—'Ορκίζομαι σ' 'Εσέ, τοὺς Διγενῆδες ποὺ γεννᾶς· θὰ νικήσω ἢ θὰ πεθάνω».

Πρῶτος Βαλκανικὸς πόλεμος (κατὰ τῶν Τούρκων).

Σὰν ἀφορμὲς τοῦ Α' Βαλκανικοῦ πολέμου μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ἀφ' ἑνὸς μὲν οἱ συνεχεῖς συμπλοκές, ποὺ ἐλάμβανον χώραν στὰ σύνορα τῆς Τουρκίας μετὰ τῆς Βουλγαρίας, Σερβίας καὶ Μαυροβουνίου καὶ ἡ αὐθαίρετη ἀπόβαση στρατιωτικοῦ

τουρκικοῦ τμήματος στὴ Σάμο, ποὺ ἀπὸ τὸ 1834 ἦταν αὐτόνομη, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ ἀναίτιοι πυροβολισμοί, ποὺ ρίφθηκαν ἐναντίον ἑλληνικοῦ ἐπιβατικοῦ ἀτμοπλοίου, ποὺ προσήγγιζε στὸ λιμάνι τοῦ Βαθέος Σάμου.

Ἡ φωτιὰ ποὺ καιρὸ σιγόκαιγε, φούντωσε. Οἱ ἑλληνικὲς δυνάμεις τῆς Θεσσαλίας, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διάδοχο Κωνστατῖνο, πέρασαν τὴ μεθόριο γραμμή, τὴν 5-10-1912. Ἀφοῦ στὶς 6-10-1912 καταλήφθηκε, χωρὶς μεγάλες προσπάθειες, ἡ Ἐλασσόνα, ἡ στρατιὰ τῆς Θεσσαλίας προσέβαλλε τὰ στενὰ τοῦ Σαρανταπόρου, ποὺ ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ καταληφθοῦν. Ἡ κατάληψη τοῦ Σαρανταπόρου ἀπήτησε μάχες τριῶν ἡμερῶν καὶ στοίχισε στὸ στρατό μας 151 νεκροὺς καὶ 893 τραυματίες. Γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸ τὸ κατόρθωμα τοῦ Σαρανταπόρου, ἀρκεῖ νὰ σημειώσουμε ὅτι Γάλλος στρατηγός, ὀργανωτὴς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἔλεγε ὅτι θὰ ἐχρειάζοντο 2 μῆνες ἀγώνων καὶ πολλὲς δυνάμεις. Αὐτὸς ὅμως ἀγνοοῦσε τὴν ἑλληνικὴ ψυχολογία, τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν ὁρμὴ τῶν ἀνδρῶν μας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴ λόγχη, οὐσιαστικὰ μέσα σὲ 24 ὥρες, πέρασαν τὸ Σαραντάπορο.

Μετὰ τὴ νίκη στὸ Σαραντάπορο, οἱ ἑλληνικὲς δυνάμεις, μὲ μεγαλύτερο τώρα σθένος, προχωροῦν ἀκάθεκτα πρὸς τὴν Θεσσαλονίκη. Σὲ λίγες μέρες εἶχαν καταληφθῆ τὰ Σέρβια, ἡ Κοζάνη, ἡ Βέρροια καὶ ἡ Κατερίνη. Τὸ πρωῒ τῆς 19-10-12 ὁ στρατός μας ἐπιτίθεται κατὰ τῶν Γιαννιτσῶν. Τὸ μεσημέρι τῆς ἑπομένης τὰ Γιαννιτσὰ βρίσκονταν στὰ ἑλληνικὰ χέρια, ἀφοῦ ἡ κατάληψή των στοίχισε 188 νεκροὺς καὶ 785 τραυματίες. Ἡ μάχη τῶν Γιαννιτσῶν καὶ ἡ κατάληψη αὐτῶν ἦτο σημαντικό, μετὰ τὸν Σαραντάπορο, γεγονός, γιατὶ ἔτσι ἀνοιγόταν ὁ δρόμος γιὰ τὴν κατάληψη τῆς κεντρικῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ ὁποία ἀργότερα ἀπετέλεσε τὴ βάση γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις κατὰ τῶν Βουλγάρων.

Οἱ Τοῦρκοι, περνώντας τὸν Ἀξιό, τὴν 25-10-1912 συμπτύχθηκαν πίσω ἀπὸ τὸν Γαλλικὸ ποταμό, 10 χιλ. δυτικὰ τῆς Θεσσαλονίκης. Τὸ ἀπόγευμα τῆς 25-10-1912 τὸ ἑλληνικὸ στρατηγεῖο διέταξε γενικὴ ἐπίθεση, ἀφοῦ ζήτησε ἀπὸ τοὺς Τούρκους τῆς Θεσσαλονίκης νὰ παραδοθοῦν. Τὴν 26-10-1912 ὁ Τοῦρκος ἀρχιστράτηγος παρήγγειλε ὅτι δεχόταν τοὺς ὅρους. Ἔτσι τὴν 23η ὥρα 26-10-1912 ὑπεγράφη τὸ πρωτόκολλο παραδόσεως τῆς πόλεως καὶ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ποὺ βρισκόταν μέσα καὶ γύρω ἀπ' αὐτή. Τὴν 28 Ὀκτωβρίου ὁ Διάδοχος Κωνστατῖνος, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς 1ης μεραρχίας, εἰσήρχετο πανηγυρικὰ στὴν Θεσσαλονίκη. Μὲ τὴν κατάληψή της τελείωσε ἡ πρώτη καὶ κυρία φάση τῆς ἑλληνικῆς ἐκστρατείας τοῦ Α' Βαλκανικοῦ πολέμου.

Ἐνῶ ὅμως ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὁ Βούλγαρος στρατηγὸς Θεοδώρωφ, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς 7ης βουλγαρικῆς μεραρχίας, μέσῳ τῆς κοιλάδος τοῦ Στρυμόνος, βάδιζε πρὸς τὴν Θεσσαλονίκη, καίτοι ὁ Κωνσταντῖνος τοῦ εἶχε παραγγείλει ὅτι ἡ παρουσία του δὲν ἦταν ἀπαραίτητη, γιατὶ ἡ Θεσσαλονίκη εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς δυνάμεις. Παρὰ ταῦτα ὁ Θεοδώρωφ προχωροῦσε, θέλοντας ν' ἀποκτήσῃ συγκυριαρχία στὴν Θεσσαλονίκη. Ἀπὸ λόγους συναδελφότητος ὁ Κωνστατῖνος ἐπέτρεψε νὰ μποῦν στὴν Θεσσαλονίκη 2 βουλγαρικὰ τάγματα, μὲ τὴν συμφωνία ὅτι αὐτὰ θὰ ἐγκατέλειπαν τὴν πόλη, μόλις τὸ ζητοῦσε ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνηση.

Μετὰ τὴν κατάληψη τῆς Θεσσαλονίκης, σημαντικὲς ἑλληνικὲς δυνάμεις διετέθησαν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς δυτικῆς Μακεδονίας, πρᾶγμα ποὺ, χωρὶς μεγάλες προσπάθειες, κατώρθωσαν, γιατὶ τὰ ἀπομείναντα τουρκικὰ στρατεύματα εἶχαν ὑποχωρήσει πρὸς τὴν περιοχὴ τῶν Ἰωαννίνων. Στὶς 6-12-1912 κατελήφθη ἡ Κορυτσά. Ἔτσι τελείωσε ἡ δευτέρα φάση τῆς ἐκστρατείας τῆς Μακεδονίας.

Ἐνῶ ἡ στρατιὰ τῆς Θεσσαλίας εἶχε ἐπιτύχει τὰ ὅσα ὡς τώρα σημειώσαμε, οἱ ἑλληνικὲς δυνάμεις τῆς Ἠπείρου, μὲ διοικητὴ τὸν συνταγματάρχη Σαπουντζάκη εἶχαν καταλάβει τὴν Φιλιππιάδα, τὴν Πρέβεζα καὶ τὰ Πέντε Πηγάδια. Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνηση παρήγγειλε στὸν Σαπουντζάκη ὅτι ἔπρεπε νὰ καταληφθοῦν

τὰ Γιάννενα, πρὶν σταματήσουν οἱ ἐπιχειρήσεις στ' ἄλλα μέτωπα. Ἔτσι ἄρχισαν οἱ ἐπιθετικὲς ἐνέργειες, γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ὠχυρωμένης περιοχῆς, ποὺ κάλυπτε τὰ Γιάννενα, τὴ γνωστὴ μὲ τ' ὄνομα Μπιζάνι. Οἱ ἐπιχειρήσεις ἄρχισαν τὴν 1–12–1912 καὶ συνεχίσθηκαν ὡς τὶς 10–1–1913, χωρὶς οὐσιαστικὰ ἀποτελέσματα. Κείνη τὴν ἐποχὴ ὁ στρατὸς τῆς Ἠπείρου ἐνισχύθηκε ἀπὸ δυνάμεις τῆς στρατιᾶς Θεσσαλίας καὶ τὴν ἀνωτάτη διοίκηση ἀνέλαβε ὁ ἀρχιστράτηγος Διάδοχος Κωνστατῖνος.

Ὁ Στρατηλάτης Κωνσταντῖνος μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του πλησίον ἑνὸς μεγάλου τοπομαχικοῦ πυροβόλου, ἔπειτα ἀπὸ τὸν θρίαμβον τῆς πτώσεως τοῦ Μπιζανίου.

Τὸ πρωὶ τῆς 20 Φεβρουαρίου ἄρχισε γενικὴ ἐπίθεση κατὰ τῶν ὀχυρῶν τῶν Τούρκων, ἡ ὁποία εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ καταληφθῆ τὸ Μπιζάνι καὶ νὰ παραδοθοῦν τὰ Γιάννενα. Ὁ ἀγὼν τῶν Ἑλλήνων στὴν Ἤπειρο εἶχε κι' ἐδῶ στεφθῆ ἀπὸ ἐπιτυχία. Ἀλλὰ παράλληλα καὶ στὴ Β. Ἤπειρο τὸ ἴδιο συνέβη. Τὸ Ἀργυρόκαστρο, τὸ Τεπελένι, ἡ Πρεμετὴ καὶ ἡ Κλεισούρα, μέχρι τῆς 5–3–1913, βρίσκονταν στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων.

Στὶς 5 Μαρτίου τοῦ 1913 κι' ἐνῶ ὁ Βασιλιὰς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος Α' βρισκόταν στὴ Θεσσαλονίκη, ὁ φρενοβλαβὴς Σχινᾶς τὸν δολοφόνησε. Ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα θρήνησε μὲ εἰλικρινῆ πόνο τὸν τόσο ἀναπάντεχο χαμὸ τοῦ Βασιληᾶ, πού, πενῆντα ὁλόκληρα χρόνια, πρόσφερε στὴν χώρα Του πολυτιμότατες ὑπηρεσίες. Ὁ Κωνσταντῖνος ἀνῆλθε στὸ θρόνο, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη ἀρχιστράτηγος.

Ἡ συνθήκη τοῦ Λονδίνου τῆς 17 Μαΐου 1913 τερμάτισε τὸ Α' Βαλκανικὸ πόλεμο. Σύμφωνα μ' αὐτὴ ἡ Τουρκία περιωρίζετο στὴν ἀνατολικὴ Θράκη, μέχρι τῆς γραμμῆς Αἴνου—Μηδείας, ἐνῶ συγχρόνως ἔχανε τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ τὴν Κρήτη καὶ δημιουργεῖτο ἡ αὐτόνομη Ἀλβανία, ἡ ὁποία περιέλαβε τὴν Β. Ἤπειρο καὶ τὴν Σκόδρα.

Δεύτερος Βαλκανικὸς πόλεμος (κατὰ τῶν Βουλγάρων).

Ὁ πόλεμος αὐτός, ὀφειλόμενος ἐξ ὁλοκλήρου στὴν ἐπεκτατικὴ πολιτικὴ τῆς Βουλγαρίας, διεξήχθη μεταξὺ τῆς Βουλγαρίας ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Ἑλλάδος, Σερβίας καὶ

Μαυροβουνίου ἀφ' ἑτέρου. Ὅπως καθωρίσθηκε μὲ τὴν συνθήκη τοῦ Λονδίνου, ἡ γραμμὴ διαχωρίσεως τῶν βουλγαροελληνικῶν στρατευμάτων βρισκόταν 14 χιλ. ἔξω ἀπ' τὴν Θεσσαλονίκη. Ἔτσι ὁλόκληρο τὸ βόρεια καὶ ἀνατολικὰ τῆς Θεσσαλονίκης ἔδαφος τῆς κεντρικῆς Μακεδονίας κατείχετο ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους. Ἡ Βουλγαρία ὅμως δὲν ἀρκεῖτο σ' αὐτὰ καὶ θέλοντας περισσότερα συνεχῶς δημιουργοῦσε ζητήματα συγκυριαρχίας, τὰ ὁποῖα κατέληξαν σὲ ἕνοπλες ρήξεις μὲ τὶς ἑλληνικὲς δυνάμεις. Ἡ τακτικὴ αὐτὴ τῶν Βουλγάρων ἀνάγκασε τὴν Σερβία καὶ τὴν Ἑλλάδα νὰ ἀντιδράσουν στὶς ἐπεκτατικὲς ὀρέξεις τῶν τελευταίων. Ἔτσι τὴν 19-5-1913 μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Σερβίας ὑπεγράφη συνθήκη συμμαχίας.

Ἡ Βουλγαρία, ἀφήνοντας στὴν ἀνατολικὴ Θράκη λίγες στρατιωτικὲς δυνάμεις, συγκέντρωσε ὅλες τὶς ἄλλες δυνάμεις της στὴν Μακεδονία, ἀπέναντι τῶν ἑλληνοσερβικῶν, μὲ ἀρχιστράτηγο τὸν Σαβώφ. Ὁ Βούλγαρος στρατηγὸς Ἰβάνωφ, θέλοντας νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης, ζήτησε ἀπὸ τὸν Σαβὼφ νὰ τὸν ἐνισχύση ἀνάλογα, πρᾶγμα στὸ ὁποῖο ὁ Σαβώφ, διαφορετικὰ σκεπτόμενος, ἀπάντησε ἀκαθόριστα.

Σὲ λίγο ἄρχισε ὁ Β' Βαλκανικὸς πόλεμος. Στὶς 19-21/6/1913 ἔγιναν οἱ γνωστὲς μάχες τοῦ Κιλκίς, Λαχανᾶ, Γευγελῆ, Νιγρίτας, στὶς ὁποῖες νίκησαν οἱ Ἕλληνες, ἐνῶ στὶς 22-23/6/1913 ἡ μάχη τῆς Δοϊράνης. Τελικὰ οἱ Βούλγαροι ὑπεχώρησαν πρὸς τὸ Πέτσοβο καὶ πρὸς τὴν βόρεια ἔξοδο τῆς ἄνω κοιλάδος τοῦ Στρυμόνος (στενωπὸς Κρέσνας). Οἱ ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων θὰ εἶχαν καλύτερα ἀποτελέσματα ἂν οἱ Σέρβοι ἔδειχναν ἐπιθετικώτερη στάση ἐναντίον τῶν Βουλγάρων.

Ἔτσι αὐτοὶ βρῆκαν τὴν εὐκαιρία ν' ἀποσύρουν δυνάμεις ἀπὸ τὸ σερβικὸ μέτωπο καὶ νὰ ἐνισχύσουν μ' αὐτὲς τὸ ἑλληνικό. Τὴν 13 Ἰουλίου οἱ ἑλληνικὲς δυνάμεις βρίσκονταν στὴ στενωπὸ τῆς Κρέσνας, ἐνῶ τὰ βουλγαρικὰ στρατεύματα ὑποχωροῦσαν πρὸς τὴν Τζουμαγιά. Στὶς 15, 16 καὶ 17 Ἰουλίου συνήφθηκαν σκληρὲς μάχες, ποὺ κατέληξαν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. Τὴν 18 Ἰουλίου συνήφθηκε 5θήμερος ἀνακωχή. Ἡ Ρουμανία, ἐκμεταλλευομένη τὴν περίσταση, μπῆκε στὸν ἀγῶνα, ὡς ἔνοπλος διαιτητής, ἐνῶ τὴν ἴδια μέρα τῆς ἀνακωχῆς ρουμανικὸς στρατὸς βρισκόταν 30 χιλ. ἔξω ἀπὸ τὴν Σόφια. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Τοῦρκοι εἶχαν κηρύξει τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Βουλγαρίας καὶ τὴν 11 Ἰουλίου εἶχαν καταλάβει τὴν περιοχὴ τῆς Ἀδριανουπόλεως.

Ἡ συνθήκη εἰρήνης τοῦ Βουκουρεστίου (28-7-1913) ἔθεσε τέρμα στὴν ἐμπόλεμη κατάσταση. Ἡ Βουλγαρία ὑποχρεώθηκε νὰ παραχωρήση στὴν Ἑλλάδα, τὴν Σερβία καὶ τὸ Μαυροβούνιο τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς Μακεδονίας, στὴ Ρουμανία, τὴν Δοβρουτσᾶ καὶ νὰ ἐπιστρέψη στοὺς Τούρκους, τὴν Ἀδριανούπολη καὶ τὶς Σαράντα Ἐκκλησίες, διατηρώντας μία ἔξοδο στὸ Αἰγαῖο, μὲ τὰ λιμάνια τοῦ Πόρτο Λάγο καὶ τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως.

Ὁ Βασιληὰς Κωνσταντῖνος, ὕστερα ἀπὸ τὴν συνθήκη αὐτή, ἀπηύθυνε στοὺς συμμαχητάς του τὴν κάτωθι διαταγή : «.....Ἀξιωματικοί, Ὑπαξιωματικοί, στρατιῶται » καὶ ναῦται. Σεῖς εἶσθε οἱ ἐργάται τῆς μεγαλυνθείσης ταύτης νέας Ἑλλάδος. Τὸ » αἷμα σας, οἱ κόποι σας, οἱ ἀγῶνες σας, αἱ στερήσεις σας, ἡ ἀνδρεία σας καὶ ἡ καρ» τερία σας, ἔκαμαν τὴν πατρίδα μας μεγάλην. Ὄχι μόνον μεγάλην ἀλλὰ καὶ τετιμημέ» νην καὶ σεβαστὴν καὶ ἔνδοξον εἰς ὅλον τὸν κόσμον..... Ἀλλὰ τὸ ἔργον σας δὲν ἐτε» λείωσε. Πρέπει ἡ Ἑλλὰς νὰ γίνῃ ἰσχυρά, ἰσχυροτάτη. Θὰ ἐργασθῶ ἀνενδότως διὰ » τὸν σκοπὸν αὐτόν.....»

Τὰ λόγια τοῦ ἀείμνηστου στρατηλάτου Βασιληᾶ ἂς φωτίζουν τὰ βήματά μας κι ἂς εἴμαστε πάντοτε ἕτοιμοι. Οἱ ἐχθροί μας καραδοκοῦν. Μὲ γενναῖο τὸ φρόνημα πάντα μπροστὰ γιὰ μιὰ Ἑλλάδα, ποὺ νὰ τὴν ὑπολογίζουν οἱ φίλοι καὶ νὰ τὴν φοβοῦνται οἱ ἐχθροί.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

III. Ἑταιρισμὸς καὶ ἑταῖραι.

Μέσα ἀπὸ τὰ ἄδυτα τῶν ναῶν καὶ τῶν ἱερῶν οἴκων τῆς θεᾶς τοῦ ἐλευθέρου ἔρωτος, τῆς Ἀφροδίτης, ἐκτὸς τῶν κοινῶν πορνῶν, ἐξεπήδησε μία ἄλλη τάξις γυναικῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ χρήμασιν, ἡ τῶν ἑταιρῶν, μία τάξις κοκκοτῶν ὄχι πολυτελείας, ἀλλὰ ὑπερπολυτελείας, ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον. Ἡ λέξις ἑταίρα δηλοῖ ἐτυμολογικῶς τὴν σύντροφον, τὴν φίλην καὶ κατ' ἀρχὰς ὁ ὅρος ἑταίρα ἐχρησιμοποιήθη διὰ νὰ δηλώσῃ τὴν συντροφεύουσαν ἕναν ἄνδρα ἐλευθεριάζουσαν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐκτὸς, ἀπὸ τὸν φίλον τῆς καρδιᾶς της, ἐξεδίδετο καὶ εἰς περιωρισμένον κύκλον ἄλλων ἀνδρῶν, φίλων της ἐπίσης. Ἀντίθετος μὲ τὴν ἑταίραν ἦτο ἡ παλλακὴ ἢ παλλακὶς ἡ ὁποία ἦτο ἡ ἀνεπίσημος σύζυγος καὶ σύντροφος ἑνὸς καὶ μόνου ἀνδρός. Μὲ τὴν λέξιν ἑταίρα ἐπίσης προσεπεκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀφροδίτη ὡς προστάτις κατ' ἀρχὰς τῆς μεταξὺ γυναικῶν ἢ κορασίδων φιλίας καὶ κατόπιν ὡς προστάτις τῶν ἑταιρῶν-ἐλευθεριαζουσῶν νεαρῶν γυναικῶν. Μὲ τὴν τελευταίαν της σημασίαν ἤρχισε νὰ χρησιμοποιῆται ἡ λέξις ἀφ' ὅτου πρῶται Σάμιαι ἐλευθεριάζουσαι νέαι ἔθεσαν ἑαυτὰς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀφροδίτης-Ἑταίρας. Εἰς τὴν Λυδίαν ἐξ ἄλλου ὑπῆρχεν ἱερὸν ἀποκαλούμενον «Ἑταίρας μνῆμα» τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο παρὰ ἕνα πολὺ μεγάλον ἀριστοκρατικὸν διαφθορεῖον, ὅπου ἐσύγναζον καὶ ἐξεδίδοντο, ἐν ὀνόματι τῆς Ἀφροδίτης-Ἑταίρας, αἱ τρόφιμοι ἑταῖραι. Καὶ ὅταν τὸ ἐμπόριον ἤρχισε νὰ προοδεύῃ καὶ τὰ ταξίδια Ἰωνίας-Νήσων καὶ ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος ἐγένοντο συχνώτερα, τοὺς ἀγάμους ἐμπόρους ἠκολούθησαν καὶ αἱ φίλαι των ἑταῖραι καὶ ὁ ἑταιρισμὸς καὶ ἡ πορνεία μετεδόθησαν καὶ εἰς τὴν ἠπειρωτικὴν Ἑλλάδα.

Αἱ ἑταῖραι ἐξειλίχθησαν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ δὲν εἶχον τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὰς κοινὰς γυναίκας τὰς χαμαιτύπας ἢ ἱεροδούλους. Εἶχον τύχει μεγάλης παιδείας καὶ φιλοσοφικῆς μορφώσεως καὶ ἐκτὸς τῶν πλουσίων φίλων τους τοὺς ὁποίους ἀπεμύζων εἶχον φίλους καὶ ἐραστὰς φιλοδόξους, σοφιστάς, ῥήτορας καὶ καλλιτέχνας. Τὰ μέγαρά των ἔγιναν περίφημα διὰ τὰς εἰς τὰς αἰθούσας των φιλοσοφικὰς συζητήσεις. Τὸ νὰ συχνάζῃ κανεὶς εἰς τὰ χαμαιτυπεῖα ἐθεωρεῖτο ἀτιμωτικόν, ἐνῶ τὸ νὰ συχνάζῃ κανεὶς εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἑταιρῶν ἐθεωρεῖτο προνόμιον τῶν ὀλίγων. Ἡ ἱστορία μάλιστα ἀναφέρει ὅτι ἐπιφανεῖς Ἀθηναῖοι μετέβαινον εἰς τοὺς οἴκους τῶν διασήμων ἑταιρῶν συνοδευόμενοι ἀπὸ τὰς νομίμους συζύγους των καὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους υἱούς των, διότι ἐκεῖ συνεζητοῦντο ὕψιστα φιλοσοφικὰ θέματα. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ μέγας ῥήτωρ Δημοσθένης εἰς ἕνα τῶν λόγων του εἶπεν ὅτι «τὰς μὲν ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκεν ἔχομεν, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν θεραπείας τοῦ σώματος, τὰς δὲ γυναῖκας τοῦ παιδοποιεῖσθαι γνησίως καὶ τῶν ἔνδον φύλακας πιστὰς ἔχειν». Ἡδονὴν ὁ Δημοσθένης δὲν ἐννοεῖ τὴν ταπεινὴν ἡδονὴν τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὴν πνευματικὴν ἡδονὴν τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο κανεὶς τότε εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἑταιρῶν καὶ δι' αὐτὸ ἀντιδιαστέλλει αὐτὴν μὲ τὴν σωματικὴν ἡδονὴν τὴν ὁποίαν προσέφερον αἱ παλλακαί. Καὶ αἱ νόμιμοι σύζυγοι ἐχρησιμοποιοῦντο διὰ τὴν ἀπόκτησιν νομίμων τέκνων καὶ ὡς πιστοὶ φύλακες τῆς οἰκίας.

Αἱ ἑταῖραι δὲν ὑπήγοντο εἰς τοὺς περιορισμοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ὑπήγοντο αἱ ἱερόδουλοι καὶ αἱ χαμαιτύπαι τῶν δημοσίων ἢ τῶν ἰδιωτικῶν πορνείων, ἀλλὰ περιεφέροντο ἐλευθέρως εἰς τὴν πόλιν, πλουσιώτατα ἐνδεδυμέναι. Ἐσύγναζον εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τοὺς ναοὺς τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἀπέκτησαν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τὸ δικαίωμα νὰ παρίστανται καὶ εἰς τὰ θέατρα, παρακολουθοῦσαι τὰς διδασκομένας τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας. Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς μᾶς διέσωσαν τὰ ὀνόματα πλείστων ἑταιρῶν καὶ μερι-

καὶ ἐξ αὐτῶν κατέστησαν ὀνομασταὶ διὰ τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον διεδραμάτισαν εἰς τὴν ἱστορίαν, γενόμεναι ἀπὸ ἑταῖραι παλλακαὶ καὶ νόμιμοι ἀκόμη σύζυγοι βασιλέων, στρατηγῶν καὶ ἐξόχων πολιτευτῶν.

Πρώτη εἰς τὴν ἱστορίαν ἀναφέρεται ἡ Λέαινα, ἑταίρα δράσασα τὸν 6ον π.Χ. αἰῶνα. Αὐτὴ ἦτο ἐρωμένη ἑνὸς τῶν τυραννοκτόνων, ἄγνωστον ἂν τοῦ Ἁρμοδίου ἢ τοῦ Ἀριστογείτονος. Μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἱππάρχου συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἱππίου καὶ ὑπεβλήθη εἰς φρικτὰ βασανιστήρια ἀπὸ τὸν ἐπιζήσαντα τύραννον, διὰ νὰ ἐξαναγκασθῇ νὰ ἀποκαλύψῃ ὅλους τοὺς μετέχοντας τῆς συνωμοσίας πρὸς ἀνατροπὴν τῶν τυράννων. Καὶ ἡ Λέαινα, φοβηθεῖσα μήπως ὑποκύπτουσα εἰς τὰς βασάνους ὁμιλήσῃ καὶ προβῇ εἰς ἀποκαλύψεις, διὰ τῶν ὀδόντων της ἀπέκοψε τὴν γλῶσσαν της καὶ ἔπτυσεν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τυράννου, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν ἐθανάτωσεν. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτε ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὴν τυραννίαν καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀνεγείρουν συμφώνως μὲ τὰ τότε ἤθη ἀδριάντα εἰς τὴν Λέαιναν, ἐπειδὴ ἦτο ἑταίρα, ἀνέθεσαν εἰς τὸν περίφημον γλύπτην Ἀμφιάρατον νὰ κατασκευάσῃ χαλκοῦν ἄγαλμα πραγματικῆς λεαίνης καὶ ἔστησαν αὐτὸ πρὸ τῶν Προπυλαίων τῆς Ἀκροπόλεως, διὰ νὰ συμβολίζῃ τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς τῆς ἑταίρας Λεαίνης.

Ὀνομαστὴ ἀπέβη ἡ ἑταίρα Ἀσπασία ἡ Μιλησία, ἡ θεία Ἀσπασία, ὅπως ἀπεκλήθη. Ἦλθεν ἀπὸ τὴν Μίλητον, εἶχεν ἀπέραντον μόρφωσιν καὶ ἡ οἰκία της ἀπέβη τὸ κέντρον ὅλων τῶν ἐξεχουσῶν προσωπικοτήτων τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τῶν Ἀθηνῶν. Τακτικὸς θαμὼν τῆς οἰκίας της, μεταβαίνων μετὰ τῆς συζύγου του, ἦτο ὁ Σωκράτης καὶ οἱ μαθηταί του, καθὼς καὶ πλεῖστοι σοφισταὶ καὶ ῥήτορες. Ἐπίσης κατ' ἀρχὰς μετέβαινεν ἐκεῖ μετὰ τῆς συζύγου του καὶ ὁ Περικλῆς, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἐθέλχθη μόνον ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Ἀσπασίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα της. Καὶ ὁ μέγας Περικλῆς δὲν ἐδίστασε, πανίσχυρος καθὼς ἦτο, νὰ διαζευχθῇ κατόπιν τὴν σύζυγόν του καὶ νὰ νυμφευθῇ τὴν Ἀσπασίαν κατὰ τὸ 445 π.Χ., μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰ σκώμματα τῶν ἐχθρῶν του καὶ τὰς σατύρας τῶν κωμωδιογράφων, οἱ ὁποῖοι καὶ διέδοσαν ὅτι ὁ περίφημος λόγος τοῦ Περικλέους ὁ «Ἐπιτάφιος» ἦτο ἔργον τῆς Ἀσπασίας. Ἐκ τῆς Ἀσπασίας ὁ Περικλῆς ἀπέκτησεν υἱόν, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐθεωρήθη κατόπιν νόθος, διότι ἡ μήτηρ του ἦτο ἑταίρα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου ἐραστοῦ της, ἡ Ἀσπασία ἐξέπεσε καὶ ἐνυμφεύθη ἕνα προβατέμπορον. Ἡ ἱστορία διέσωσε καὶ τὸ ὄνομά του. Ἐλέγετο Λυσικλῆς.

Εἰς τὴν ἱστορίαν ἀναφέρονται ὡς περίφημοι διὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὸ πνεῦμα των δύο ἑταῖραι μὲ τὰ ὀνόματα Γλυκέρα. Ἡ Γλυκέρα ἡ Θεσπιάς, ἐρωμένη τοῦ περιφήμου γλύπτου Πραξιτέλους καὶ ἡ Γλυκέρα ἡ Σικυωνία, φίλη τοῦ ζωγράφου Παράγου, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπεικόνισεν ὡς «Στεφανοπώλιδα».

Ἀξιόλογον ρόλον διεδραμάτισε μία ἄλλη Μιλησία ἑταίρα, ἡ Θαργηλία, ἡ ὁποία ἐθεωρήθη ὡς κατάσκοπος τῶν Περσῶν καὶ ὅτι εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ νὰ ἀσκήσῃ προπαγάνδαν ὑπὲρ τῆς Περσίας. Ἀναφέρεται ὅτι εἶχε διαδοχικῶς δέκα καὶ ἓξ ἰθύνοντας εἰς διαφόρους ἑλληνικὰς πόλεις ἐραστάς, τοὺς ὁποίους καὶ μὲ τὰ θέλγητρά της παρεκίνησε νὰ ταχθοῦν μὲ τὸ μέρος τοῦ Πέρσου Βασιλέως. Κατόπιν ἐσαγήνευσε κυριολεκτικῶς τὸν Ἀντίοχον, βασιλέα τῶν Θεσσαλῶν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐνυμφεύθη. Τὸν ἔκαμε καὶ αὐτὸν ὄργανον τῶν ὑπὲρ τῶν Περσῶν μηχανορραφιῶν της καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Θεσσαλίας.

Ἔχομεν ὕστερα τὴν Θαΐδα ἡ ὁποία ἤκμασε κατὰ τὸν 4ον π.Χ. αἰῶνα. Ἀπὸ ὀρχηστρὶς ἐγένετο φίλη τοῦ κωμωδιογράφου Μενάνδρου καὶ κατόπιν ἐξελιχθεῖσα εἰς ἑταίραν κατέκτησε τὸν κατακτητήν, τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον. Τὸν ἠκολούθησεν εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του καὶ λέγεται ὅτι μεθυσμένη ἔκαυσε τὴν Περσέπολιν, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα μιᾶς νυκτερινῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου ἐραστοῦ της, ἐγένετο σύζυγος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ κατ' ἀκολουθίαν βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ Λάμια, κόρη τοῦ Ἀθηναίου Κλεάνορος, γενομένη ἑταίρα, μετέβη εἰς τὴν ἀκμά-

ζουσαν τότε Αἴγυπτον καὶ ἐγένετο ἐρωμένη τοῦ συζύγου τῆς Θαΐδος, Πτολεμαίου τοῦ Α'. 'Ακολουθήσασα τὸν ἐραστήν της εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Κύπρου ἠχμαλωτίσθη εἰς τὴν ἐκεῖ γενομένην παρὰ τὴν Σαλαμῖνα, τῆς Κύπρου, ναυμαχίαν ἀπὸ τὸν Δημήτριον τὸν πολιορκητήν, τὸν ὁποῖον ὅμως αὐτὴ κυριολεκτικῶς ἠχμαλώτισε. Μετέσχε τοῦ εἰς τὰς 'Αθήνας θριάμβου τοῦ νέου ἐραστοῦ της, ὁ ὁποῖος διὰ τὰ καλυντικά της τῆς ἐχάρισε τὰ 250 τάλαντα τὰ ὁποῖα τοῦ ἐχάρισαν οἱ 'Αθηναῖοι. Καὶ ὅταν τότε τὸν ἐτίμησαν ὡς Θεόν, ἀνήγειραν καὶ πρὸς τιμὴν τῆς Λάμιας ναὸν τῆς 'Αφροδίτης. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πτολεμαίου μετέβη εἰς τὴν Σικυῶνα καὶ ἐκεῖ ἵδρυσε τὴν πρώτην πινακοθήκην τοῦ κόσμου. Ἔκτισε τὴν περίφημον Ποικίλην Στοὰν ὅπου συνεκέντρωσε τὰ καλύτερα ἔργα τῶν περιφημοτέρων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ Λαΐς, ἡ Κορινθία ἐπονομαζομένη, ἦτο πασίγνωστος καὶ περίφημος διὰ τὸ κάλλος της ἑταίρα τοῦ 5ου αἰῶνος. Σκληρά, ἰδιότροπος καὶ φιλοχρήματος μέχρι σημείου ἀπιστεύτου, ἐπωνομάσθη «ἀξίνη», διότι ὅπως ἡ ἀξίνη κόπτη τὰ χώματα, οὕτω καὶ ἐκείνη «ἔκοπτε», δηλαδὴ ἔκοβε τοὺς ἐραστάς της. Αἱ ἀμοιβαί της ἦσαν ὁλόκληροι περιουσίαι. Δὲν ἐδέχθη ἀντὶ κολοσσιαίου ποσοῦ τὸν Μύρωνα, τὸν γλύπτην, διότι ἦτο πολιός, δηλαδὴ εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀσπρίζῃ καὶ δι' ἕνα μῆνα τὸ θέρος, ἀντὶ μιᾶς περιουσίας, κάθε ἔτος ἠκολούθει πρὸς παραθερισμὸν εἰς τὴν Αἴγιναν τὸν φιλόσοφον 'Αρίστιππον. Προέτρεπον κάποτε τὸν περίφημον κυνικὸν φιλόσοφον Διογένην ἀντὶ ἑκατὸν μνῶν νὰ τὴν συντροφεύσῃ διὰ μίαν νύκτα καὶ αὐτὸς εἶπε τότε τὰ περίφημα «Λύχνου σβεσθέντος πᾶσα γυνὴ Λαΐς» καὶ τὸ ἄλλο «Οὐκ ὠνοῦμαι ἑκατὸν μνῶν μεταμέλειαν», δηλαδὴ δὲν ἀγοράζω διὰ ἑκατὸν μνᾶς κάτι διὰ τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν θὰ μετανοήσω, διότι τὸ ἠγόρασα. Καὶ τότε ἡ Λαΐς ἡ πείσμων τόσον ἐθύμωσε, ὥστε ἐξεδόθη δωρεὰν εἰς τὸν φιλόσοφον τὸν ὁποῖον ἐθαύμαζε. Λέγεται ἐπίσης δι' αὐτὴν ὅτι εἶχε σφοδρὸν πάθος διὰ τὸν ἐκ Κυρήνης ὀλυμπιονίκην Εὐβώταν ὁ ὁποῖος τῆς εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι ὅταν ἔφευγε θὰ τὴν παρελάμβανε εἰς τὴν πατρίδα του. 'Αλλ' ὁ Εὐβώτας διὰ τὸ πολυδάπανον τῆς Λαΐδος μετενόησε καὶ ἀντ' αὐτῆς φεύγων παρέλαβε διὰ λόγους οἰκονομίας τὴν εἰκόνα της. Γηράσασα ἀφιέρωσε τὸ κάτοπτρόν της εἰς τὴν 'Αφροδίτην καὶ ἐγένετο μαστρωπός. Μετὰ τὸν θάνατόν της οἱ Κορίνθιοι εἰς μνήμην της ἔστησαν μνημεῖον παριστάνον λέαιναν σπαράσσουσαν ἕνα κριόν.

'Αλλὰ θὰ συνεχίσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον ἀναφέροντες καὶ ἄλλας ἑταίρας ποὺ διεδραμάτισαν ρόλον εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ θὰ ἀσχοληθῶμεν καὶ μὲ δύο ἄλλας μορφὰς ἐκτροπῆς τῶν ἀρχαίων ἀπὸ τὸν κατὰ φύσιν ἔρωτα. Τὴν παιδεραστίαν καὶ τὸν λεσβιασμόν.

(Συνεχίζεται)

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΤΟ 31ον ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΝΤΕΡΠΟΛ

ΝΕΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΞΙΧΝΙΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ**

Ἡ δίωξις τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῶν πάσης φύσεως ἐγκληματιῶν, χάρις εἰς τὴν συνεργασίαν τῶν Κρατῶν, ἔχει καταστῆ πλέον εὐχερεστέρα. Δὲν παραγνωρίζεται φυσικὰ ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους ὅτι οἱ ἐγκληματίαι καὶ οἱ παραβάται τῶν νόμων χρησιμοποιοῦν ὅλα τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης καὶ ἐφαρμόζουν νέας μεθόδους, ποὺ πολλὲς φορὲς φέρνουν σὲ δύσκολη θέσι τοὺς ἐντεταλμένους ἀπὸ τὴν Πολιτεία, διὰ τὴν ἐξιχνίασι τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴν σύλληψι τοῦ δράστου. Ἀλλὰ ἂν οἱ ἐγκληματίαι συγχρονίζωνται, δὲν μένουν ἀσυγχρόνιστες καὶ οἱ ὑπηρεσίες ποὺ ἔχουν ταχθῆ εἰς τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος.

Σήμερα, μποροῦμε νὰ ποῦμε ἀδίστακτα, παρὰ τὸν ὑπερπληθυσμὸν τῆς ὑδρογείου, τὴν εὔκολη καὶ ταχεῖα μετακίνησι ἀπὸ χώρα σὲ χώρα καὶ ἀπὸ ἤπειρο σὲ ἤπειρο, τὸ ἔγκλημα βρίσκεται σὲ σχετικὴ κάμψι. Πολλοὶ εἶνε οἱ παράγοντες ποὺ ὁδηγοῦν στὸ συμπέρασμα αὐτό. Βασικώτερος ὅμως ὅλων εἶναι τὸ δόγμα, ποὺ ὅλοι πιστεύουν, ὅτι σήμερα κανένα ἔγκλημα δὲν μένει ἀνεξιχνίαστο καὶ οὐδεὶς ἐγκληματίας μένει ἀσύλληπτος, ὁπουδήποτε καὶ ἂν καταφύγη.

Διὰ νὰ φθάσουμε ὅμως στὸ ἱκανοποιητικὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ἀπὸ ἀπόψεως διώξεως τοῦ ἐγκλήματος, χρειάστηκε νὰ περάσουν χρόνια, νὰ συστηματοποιηθοῦν οἱ μέθοδοι διώξεως καὶ ἐξιχνιάσεως καὶ νὰ συνεργασθοῦν στενὰ αἱ Ἀστυνομίαι ὅλου τοῦ κόσμου, μὲ ἀποτέλεσμα τὴ σύστασι τῆς διεθνοῦς Ἀστυνομίας τὸ 1923, ποὺ εἶναι γνωστὴ ὡς Ἰντερπόλ. Ἔτσι σήμερα ἡ Ἰντερπὸλ ἔχει καταστῆ τὸ φόβητρον ὄχι τῶν διεθνῶν κακοποιῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν κοινῶν ἐγκληματιῶν, ποὺ νομίζουν ὅτι, ἐὰν ἐγκαταλείψουν τὴ χώρα στὴν ὁποία διέπραξαν ἕνα ἔγκλημα ἢ μιὰ ἁπάτη καὶ καταφύγουν σὲ μιὰ ἄλλη χώρα μὲ ξένο ὄνομα, θὰ διαφύγουν τὴ σύλληψι. Καὶ ἡ διεθνὴς αὐτὴ Ἀστυνομία, ποὺ εἶναι ἡ συνισταμένη τῶν Ἀστυνομιῶν ὅλου τοῦ κόσμου, δεδομένου ὅτι μετέχουν 85 κράτη, δὲν παραλείπει εὐκαιρία νὰ ἐνημερώνη τὰ μέλη της ἐπὶ πάσης νέας μεθόδου, ποὺ ὁδηγεῖ ἀποτελεσματικώτερα εἰς τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος.

Τὸν παρελθόντα μῆνα Σεπτέμβριον, 200 περίπου ἀστυνομικοὶ διευθυνταὶ τῶν 85 κρατῶν-μελῶν τῆς Ἰντερπόλ, ἔλαβον μέρος εἰς τὸ 31ον συνέδριον τῆς Ἰντερπόλ, ποὺ συνῆλθεν εἰς τὴν Ἱσπανικὴ πρωτεύουσα. Ποικίλα ἦσαν τὰ θέματα τοῦ συνεδρίου, ποὺ σκοπὸ εἶχαν τὴν ἀνεύρεσι νέων τρόπων καταπολεμήσεως τοῦ ἐγκλήματος. Σχετικῶς ἀνεφέρθη ὅτι ἀπὸ τὰ 3.200 ἐγκλήματα, ποὺ ἀπησχόλησαν τὴν Ἰντερπὸλ κατὰ τὸ 1961, τὰ περισσότερα διεπράχθησαν ἀπὸ κακοποιοὺς ποὺ μετέφεραν τὴν δρᾶσι τους ἀπὸ τὰς μεγάλας ἀμερικανικὰς πόλεις εἰς τὴν Εὐρώπη. Ἀνεφέρθη ὅτι πολλοὶ κακοποιοὶ ἐξ Ἀμερικῆς, ἐκ τῶν 185.000 ποὺ εἶναι κατεχωρημένοι εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Ἰντερπόλ, ἐχρησιμοποίησαν ἰδιωτικὸν ἀεροπλάνο καὶ διήνυσαν πολλὰ χιλιόμετρα διὰ νὰ διαπράξουν ἕνα προμελετημένον ἔγκλημα.

Γενικὰ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ συνεφωνήθη, ἀπὸ ὅλους τοὺς συνέδρους, ὅτι ἡ ταχεῖα μετακίνησις τῶν κακοποιῶν δυσχεραίνει κατὰ πολὺ τὸ ἔργον τῆς ἐξιχνιάσεως τῶν ἐγκλημάτων, διότι δὲν παρέχεται ἡ δυνατότης τῆς συλλήψεως τοῦ ἐγκληματίου, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Καὶ τὸ θέμα αὐτὸ ἦτο τὸ βασικώτερο τῶν 40 θεμάτων ποὺ ἀπησχόλησαν τοὺς συνέδρους καὶ ποὺ εἶχε σχέσι μὲ τὰς νέας μεθόδους, ποὺ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὸν περιορισμὸν τοῦ χρόνου τῶν ἀνακρίσεων καὶ τῶν ἐρευνῶν, ὥστε νὰ εἶνε σύντομη καὶ ἡ σύλληψις τοῦ ἐγκληματίου.

Κατὰ τὸ συνέδριον ἀνεπτύχθη ἀναλυτικὰ ἕνα νέον σύστημα, ποὺ τίθεται σὲ ἐφαρμογὴ καὶ ποὺ ἐπιτρέπει εἰς τὴν ἀστυνομίαν νὰ ἔχῃ, μέσα σὲ λίγες ὥρες, μίαν εἰκόνα τοῦ ἐγκληματίου, ἀπὸ τὶς περιγραφὲς τῶν θυμάτων καὶ τῶν μαρτύρων. Τὸ νέον αὐτὸ σύστημα ἔγκειται εἰς τὴν κατασκευὴ τοῦ πιθανοῦ προσώπου τοῦ ἐγκληματίου εἰς τρεῖς διαστάσεις ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη ἐκ τοῦ ὁποίου ἐν συνεχείᾳ θὰ κατασκευάζεται μιὰ προσωπίδα σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα ποὺ θὰ ἀποστέλλεται εἰς τὶς ἀστυνομίες ὅλου τοῦ κόσμου, μαζὶ μὲ φωτογραφίες τοῦ πρωτοτύπου. Ἔτσι τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, ποὺ ἐλέγχουν τὰς ὁδοὺς ἐξόδου ἑκάστης χώρας, ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ παρακολουθοῦν ὅλους τοὺς ἀναχωροῦντας καὶ νὰ ἐπισημαίνουν τοὺς ὑπόπτους. Διὰ τῆς ταχείας αὐτῆς ἐνεργείας ἐπιτυγχάνεται ἡ ἔγκαιρος σύλληψις παντὸς ὑπόπτου καὶ ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος αὐτοῦ καὶ ἡ συμμετοχή του εἰς τὸ ἔγκλημα.

Ἕνα δεύτερο σύστημα, ποὺ συνεζητήθη καὶ τίθεται σὲ ἐφαρμογή, εἶναι μιὰ ἠλεκτρονικὴ ὑπολογιστικὴ μηχανὴ πρὸς ἀναγνώρισι τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, βάσει τῶν ἀρχείων τῆς Ἰντερπόλ, ποὺ τηρεῖ εἰς τὴν ἕδραν της, εἰς τὸ Παρίσι. Διὰ τῆς μηχανῆς αὐτῆς ὄχι μόνον ἐξοικονομεῖται πολύτιμος χρόνος, ἀλλὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἀποτυπωμάτων καὶ ἐξ ἐλαχίστων ἰχνῶν αὐτῶν. Σήμερον ἕνα πλῆρες δακτυλικὸν ἀποτύπωμα ἠμπορεῖ νὰ ἀναγνωρισθῇ καὶ νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ἐγκληματίου. Ἕνα ἀτελὲς ὅμως δακτυλικὸν ἀποτύπωμα χρειάζεται ἡμέρες καὶ καὶ ἑβδομάδες ἀκόμη διὰ νὰ προσδιορισθῇ. Καὶ φυσικά, κατὰ κανόνα, οἱ ἐγκληματίαι εἴτε δὲν ἄφηναν ἀποτυπώματα ἢ τὰ ἀποτυπώματα ποὺ ἄφηναν ἦσαν ἀτελῆ. Καὶ γίνεται ἀμέσως ἀντιληπτὴ ἡ σπουδαιότης καὶ ἡ σημασία ποὺ παρουσιάζει τὸ νέον αὐτὸ ἠλεκτρονικὸν μηχάνημα, μὲ τὸ ὁποῖον ἔχει ἐφοδιασθῇ ἡ Ἰντερπόλ.

Παράλληλα μὲ τὰ ἀνωτέρω δύο συστήματα, ποὺ συνεζητήθησαν εἰς τὸ συνέδριον τῆς Μαδρίτης, οἱ σύνεδροι ἀνέπτυξαν διάφορα μέτρα χρησιμοποιήσεως τῶν ραδιοπομπῶν, τῶν πομπῶν τηλεοράσεως καὶ τοῦ τύπου, διὰ τὴν καταδίωξιν τῶν ἐγκληματιῶν. Ἐπίσης συνεζητήθη τὸ θέμα τῆς αὐτομάτου φωτογραφήσεως τῶν ἐγκληματιῶν. Τὸ μέτρον τοῦτο, κυρίως, ἀφορᾷ τὴν τοποθέτησιν ἀοράτων φωτογραφικῶν μηχανῶν εἰς τραπέζας καὶ καταστήματα καὶ τὴν λήψι φωτογραφιῶν τῶν κακοποιῶν κατὰ τὴν εἴσοδόν τους. Ἡ λειτουργία τῶν φωτογραφικῶν αὐτῶν μηχανῶν κρατεῖται μυστικὴ καὶ εἶναι γνωστὴ εἰς τοὺς προϊσταμένους τῶν τραπεζῶν ἢ καταστημάτων, ποὺ ἐφοδιάζονται μὲ τοιαύτας μηχανάς.

Τὸ Συνέδριον τῆς Ἰντερπὸλ τῆς Μαδρίτης, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω θεμάτων, συνεζήτησε καὶ πλῆθος ἄλλα λεπτομερειακῶν τοιούτων, ποὺ σκοπὸν ἔχουν τὴν ἀποτελεσματικὴ δίωξι τοῦ ἐγκλήματος. Τὰ πορίσματα τοῦ συνεδρίου θὰ περιληφθοῦν εἰς εἰδικὸν τόμον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐφοδιασθοῦν ὅλαι αἱ ἀστυνομίαι τῶν κρατῶν – μελῶν τῆς Ἰντερπόλ, ὥστε νὰ προσαρμόσουν καὶ τὰ δικά τους συστήματα εἰς τὰ διεθνῆ πλαίσια.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου ἀνεφέρθησαν, ἀπὸ μέλη τοῦ συνεδρίου, διάφοροι μέθοδοι, ποὺ ἐχρησιμοποιήθησαν πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν κακοποιῶν. Εἰδικώτερα ἀνεφέρθη ἡ τήρησις ποινικοῦ μητρώου τῶν ἐγκληματιῶν, ὡς μέσου ἀνακαλύψεως τοῦ ἐγκληματιῶν. Εἶναι παραδεδειγμένον ὅτι κάθε κακοποιὸς χρησιμοποιεῖ καὶ ἰδικόν του σύστημα κατὰ τὴν διάπραξι τοῦ ἐγκλήματος. Ἐνδέχεται νὰ μὴν ἐπαναλάβῃ τὸ σύστημά του. Συνήθως ὅμως δρᾷ μὲ τὸ αὐτὸ σύστημα, ποὺ ἐπαναλαμβάνει κατὰ χρονικὰ διαστήματα, ἀφοῦ νομίσῃ ὅτι πλέον ἔχει λησμονηθῇ τὸ πρῶτο του ἔγκλημα. Ἀλλὰ διὰ τὴν Ἀστυνομίαν ἕνα ἀνεξιχνίαστον ἔγκλημα, ποὺ δὲν βρέθηκε ἡ λύσις του, δὲν θεωρεῖται «κλεισμένο». Συνεχῶς ἐρευνᾶται καὶ ἀναμφισβήτητα θὰ βρεθῇ ἡ λύσις του. Διότι αἱ μέθοδοι καὶ αἱ συνήθειαι τῶν ἐγκληματιῶν, αἱ προσωπικαί τους ἰδιοτροπίαι καὶ γενικὰ κάθε λεπτομέρεια ποὺ καταχωρεῖται εἰς τὸ ποινικὸν μητρῶον ἀποβαίνουν ἀποτελεσματικαὶ καὶ διὰ τὴν ἐξιχνίασιν πλείστων ἐγκλημάτων. Τὰ ἐργαστήρια ἐγκληματολογικῶν ἐρευνῶν ὡσαύ-

ὡσαύτως προσφέρουν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, τὰ ἐπιφορτισμένα μὲ τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ κάθε ἐγκλήματος καὶ τὴν σύλληψιν τῶν δραστῶν. Καὶ δὲν εἶνε σπάνιον, ἀπὸ ἕνα ἀσήμαντον ἴχνος, νὰ ἀνακαλύπτωνται οἱ ἐγκληματίαι, διότι οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ἐργάζονται εἰς τὰ ἐργαστήρια ἐγκληματολογικῶν ἐρευνῶν ἐρευνοῦν τὰ γεγονότα μὲ ἐπιστημονικὰ δεδομένα, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὰς συνθήκας ποὺ διεπράχθη τὸ ἔγκλημα.

Τὸ συνέδριον τῆς 'Ιντερπόλ ἠσχολήθη διὰ μακρῶν καὶ μὲ τὸ λαθρεμπόριον τῶν ναρκωτικῶν, τὸ ἐμπόριον τῆς λευκῆς σαρκὸς καὶ τὸ λαθρεμπόριον τῶν ἀδαμάντων. Εἰδικώτερον ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῆς 'Ιντερπόλ κ. Μαρσὲλ Σικὸ ἐπρότεινεν ὅπως εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου λαμβάνωνται τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν νεογεννήτων βρεφῶν, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀναγνώρισις ὄχι μόνον τῶν ἐγκληματιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν θυμάτων εἰς περιπτώσεις καταστροφῶν. 'Επὶ ὅλων τῶν θεμάτων αὐτῶν καὶ τοῦ τρόπου διώξεως τῶν ἐγκληματιῶν ἀνεπτύχθησαν ἀπόψεις καὶ ἀπεκρυσταλλώθησαν συμπεράσματα, βάσει τῶν ὁποίων θὰ καταστῇ εὐχερέστερον τὸ ἔργον τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Τέλος τὸ συνέδριον ἀπησχόλησε τὸ θέμα τῆς κλοπῆς αὐτοκινήτων, τὸ ὁποῖον ἔχει λάβει τεραστίας διαστάσεις εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον. Διότι ἡ κλοπὴ ἑνὸς αὐτοκινήτου δὲν ἐξετάζεται ὡς ἀδίκημα αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀλλὰ διότι οἱ περισσότεροι ἐγκληματίαι χρησιμοποιοῦν κλοπιμαῖα αὐτοκίνητα, εἴτε διὰ τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος, εἴτε διὰ τὴν διαφυγήν των. Εἰς τοὺς συνέδρους ἐπεδείχθη ἕνα μοντέλο ἀλεξικλόπου αὐτοκινήτου ποὺ φυσικὰ ἐφ' ὅσον γενικευθῇ ἡ παραγωγή του θὰ ἐξασφαλίζωνται οἱ κάτοχοί του ἀπὸ τὴν κλοπή.

'Αλλὰ πρὶν κλείσουμε τὸ σημείωμά μας αὐτὸ πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ἐκτὸς τῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων, ποὺ χρησιμοποιεῖ σήμερον ἡ 'Αστυνομία καὶ τῆς στενῆς συνεργασίας, βασικὴ προϋπόθεσις ἀνιχνεύσεως τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ἡ καλὴ ὀργάνωσις, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἠρεμία τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν ἐξιχνίασί του. 'Η ζωὴ εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀπρόοπτα καὶ γεγονότα, ποὺ πολλὲς φορὲς δὲν εἶνε ὅπως παρουσιάζονται. Δι' αὐτὸ ἕνας καλὸς ἀστυνομικὸς δὲν πρέπει νὰ βιάζεται διὰ νὰ βγάλῃ τὸ συμπέρασμά του. 'Οφείλει νὰ ἐξετάσῃ, νὰ ἐρευνήσῃ, νὰ πεισθῇ καὶ νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ πείσῃ καὶ τὶς δικαστικὲς ἀρχές, ἐνώπιον τῶν ὁποίων θὰ παραπέμψῃ πρὸς τιμωρίαν τὸν ἐγκληματία.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΟΥ ΣΑΝ ΡΕΜΟ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου
κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὕστερα ἀπὸ ὀλιγόλεπτο συζήτησι τοῦ διευθυντοῦ τοῦ καταστήματος μὲ τὸν Γάλλο βιομήχανο, ὁ τελευταῖος βγάζει ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο καὶ τοῦ τὸ δίνει. Ὁ χρυσοχόος τὸ πῆρε στὰ χέρια του, τὸ κοίταξε προσεκτικὰ καὶ τότε φώναξε ἕναν ὑπάλληλο ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό του. Ὅπως εἶδα καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ἄρχισαν μὲ φακοὺς νὰ περιεργάζωνται τὸ ἀντικείμενο, καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς συζητήσεις μὲ τὸν ὑπάλληλό του, ὁ καταστηματάρχης ἀνοίγει τὸ χρηματοκιβώτιό του, βγάζει μιὰ δέσμη χαρτονομίσματα, τὰ μετρᾶ καὶ τὰ δίνει στὸν Μπερανζέ.

Μετὰ τὴ συναλλαγή, ὁ Μπερανζὲ καὶ οἱ σύντροφοί του χαιρέτησαν τὸν καταστηματάρχη καὶ γύρισαν πάλι πίσω, παίρνοντας τὸν ἴδιο δρόμο γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἀσχολήθηκα νὰ μάθω τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ πούλησε ὁ Μπερανζὲ στὸν Ἀναστασίου καὶ γρήγορα κατάφερα νὰ πληροφορηθῶ ἀπὸ κάποιο φίλο μου χρυσοχόο, ποὺ τὸ ὄνομά του θὰ ἀποφύγω νὰ ἀναφέρω, ὅτι τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ἀντικείμενο ἦταν ἕνα πολύτιμο καὶ πανάκριβο διαμάντι. Ἂν καὶ τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι πέρασα τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ Τμῆμα ὅπως συνήθιζα, γιὰ νὰ μάθω ἂν ὑπάρχη καμμιὰ διαταγὴ ποὺ νὰ μὲ ἐνδιαφέρη. Διάβασα στὸν πίνακα ἀνακοινώσεων ὅτι ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος ζητοῦσε νὰ περάσω τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

Τὴν ἑπομένη δὲν πῆγα πουθενὰ γιατὶ ἀπὸ πολὺ πρωὶ βρισκόμουν στὸ Τμῆμα καὶ ὅταν ἦλθε ὁ ἀστυνόμος Μαρουλάκος μὲ φώναξε στὸ γραφεῖο του.

— Πῶς πηγαίνει ἡ παρακολούθησι τοῦ Παρνίδη καὶ τοῦ Γάλλου βιομηχάνου; μὲ ρώτησε.

Ἀνέφερα ὅτι εἶχα πολλὰ νέα καὶ τοῦ ἔδωσα τὸ δελτίο ποὺ εἶχα ἑτοιμάσει μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς παρακολουθήσεως τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Γιὰ τὸ διαμάντι ποὺ πούλησε ὁ Μπερανζὲ στὸν Ἀναστασίου, τὶς ἐπαφές του μὲ τὸν Ἀλαμίδα καὶ κάθε ἄλλο περιστατικὸ ποὺ ἔπεσε στὴν ἀντίληψί μου. Ὁ ἀστυνόμος τὸ διάβασε, τὸ ξαναδιάβασε καὶ ὅταν τελείωσε γύρισε καὶ μὲ κοίταξε χαμογελαστός.

—Μπράβο, σπουδαῖα τὰ κατάφερες, καὶ τώρα πές μου τὴ γνώμη σου καὶ τί ὑποψιάζεσαι γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό.

—Πολλὰ εἶναι τὰ ὕποπτα, γι' αὐτὸ μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ βγάλω ἕνα ξεκάθαρο συμπέρασμα. Πάντως δὲν μοιάζει γιὰ κλέφτης οὔτε καὶ κακοποιός· κάτι ἄλλο συμβαίνει, ἴσως νἄναι κατάσκοπος ἢ διεθνὴς λαθρέμπορος σὲ πολύτιμα πετράδια. Ἐκεῖ ἐπάνω στριφογυρίζουν οἱ ὑποψίες μου.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο, εἶπε ὁ Διοικητὴς καὶ ὅπως βλέπω, ἂν δὲν σκοντάψουμε κάπου, πολὺ γρήγορα θὰ ξεσκεπάσουμε τὸν Μπερανζὲ καὶ τὴν κλίκα ποὺ τὸν περιστοιχίζει. Ὡς τόσο ἂς περιμένουμε τὴν ἀπάντησι τῆς γαλλικῆς Ἀστυνομίας κάτι θὰ φωτισθοῦμε κι' ἀπ' ἐκεῖ γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Ἄλλο τίποτε δὲν εἴχαμε νὰ ποῦμε μὲ τὸν ἀστυνόμο, μοῦ εὐχήθηκε καλὴ ἐπιτυχία κι' ἔφυγα.

***

Ὅπως ἔχω ἀναφέρει σὲ προηγούμενο κεφάλαιο ἡ φήμη διὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ χρηματιστηρίου τῶν ἐμπόρων ἀπὸ τὸ γέρο Παρνίδη ἔχει κι' αὐτὴ τὴν ἱστορία της.

Μετὰ ἀπὸ τὴν πρότασι ποὺ εἶχε κάνει κάποια μέρα ὁ Μπερανζὲ στὸν Πέτρο γιὰ νὰ συνεργασθοῦν σὲ κάποια ἐπιχείρησι μὲ κεφάλαια δικά του, ὁ γέρο Παρνίδης φαίνεται πὼς κάτι τὸ ὕποπτο μυρίστηκε καὶ εἶχε ἀπὸ κοντὰ τὸ γυιό του.

—Ἄκου Πέτρο παιδί μου τοῦ εἶπε, ὅπως βλέπεις ἦρθε μιὰ μεγάλη τύχη μέσα στὸ σπίτι μας μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ γνώρισες. Πρόσεξε νὰ μὴ τὸν χάσουμε, ἔχει χρήματα πολλά. Τώρα ποῦ τὰ βρῆκε δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθουμε. Ἐσὺ πρέπει νὰ παίξῃς ἔξυπνα τὸ ρόλο σου. Ἄρπαξε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν καταφέρῃς νὰ ἀγοράσουμε τὸ καφενεῖο Ζαγκανᾶ ποὺ εἶναι μιὰ πρώτης τάξεως ἐπιχείρησι στὸν Πειραιᾶ.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἔμειναν καὶ οἱ δύο σύμφωνοι, καὶ ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ βραχυκυκλώνῃ τὸ Γάλλο βιομήχανο γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ καφενείου. Τὸ κόλπο πέτυχε κι ὁ γέρο Παρνίδης ἄρχισε νὰ κάνῃ λογαριαμούς, μὰ χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Δὲν ἄφησε μεσίτη ὅλους τοὺς ἐπιστράτευσε καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς κι' ἕνα σωρὸ ἄλλους γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ γρηγορώτερο τὴν ἀγορὰ τοῦ καφενείου ποὺ ἦταν ἡ ἐπιθυμία του.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα μ' ἔφεραν σὲ δύσκολη θέσι κατὰ τὴν παρακολούθησί τους ὁ γέρο Παρνίδης καὶ ὁ γυιός του ἀπὸ τὴ διαρκῆ καὶ πυρετώδη κίνησί τους.

Σὰν τρελλοὶ πηγαινοερχόντουσαν στὸ καφενεῖο Ζαγκανᾶ, ἄλλοτε συνοδεύοντες τὸν Μπερανζέ, ἄλλοτε μόνοι καὶ τὶς περισσότερες φορὲς ἀκολουθούμενοι ἀπὸ πρόσωπα ποὺ μοῦ ἦσαν τελείως ἄγνωστα.

Στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσα νὰ δώσω καμμιὰ ἐξήγησι στὶς ἀλλεπάλληλες ἐπαφὲς τοῦ γέρο Παρνίδη καὶ τοῦ γυιοῦ του μὲ τὸ διευθυντὴ τοῦ καφενείου Ζαγκανᾶ. Ὅταν ὅμως ἔμαθα τὶς διαπραγματεύσεις τῆς ἀγορᾶς τοῦ καφενείου, τότε θυμήθηκα τὴ φήμη ποὺ κυκλοφοροῦσε, καὶ ἀπὸ περιέργεια ἤθελα νὰ μάθω ποιὸς ἦταν ὁ χρηματοδότης ποὺ κρυβόταν πίσω τους.

Μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς φορὲς ποὺ συναντήθηκαν βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ καθίσω πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι τους, κι' ἔτσι τὰ κατάφερα νὰ ἀκούσω ἀρκετὰ ἀπὸ τὴ συζήτησι ποὺ εἶχαν.

Σὲ κάποια στιγμή, ὅπως κουβέντιαζαν, πῆρε τ' αὐτί μου ἕναν ἀριθμὸ ποὺ μοῦ ἔκανε κατάπληξι γιατὶ ἦταν ἀστρονομικός.

—Ἑνάμισυ ἑκατομμύριο δραχμὲς εἶναι ἡ ἀξία του, εἶπε ὁ διευθυντὴς τοῦ καφενείου στὸν Παρνίδη, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ κάνῃ καὶ πολλὰ παζαρέματα ἔδωσε τὰ χέρια κι' ἔτσι ἔκλεισε ἡ συμφωνία.

— Εἶναι δικό μου τὸ μαγαζὶ εἶπε στὸ συνομιλητή του, καὶ σηκώθηκαν.

Ὁ γέρο Παρνίδης προχώρησε πρὸς τὸ ἑστιατόριον «Βυζάντιον» κι' ὁ γυιός του πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὴν γκαρσονιέρα τοῦ Γάλλου φίλου του. Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα βλέπω τὸν Πέτρο νὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ φίλο του ποὺ κρατοῦσε μὲ προσοχὴ ἕνα δέμα στὰ χέρια καὶ νὰ προχωροῦν καὶ οἱ δύο μαζὶ πρὸς τὸ λιμάνι.

Τοὺς ἄφησα καὶ προχώρησαν κι' ὕστερα τοὺς παρακολούθησα. Ὅταν ἔφθασαν στὴν ὁδὸ Φίλωνος, ἔστριψαν δεξιὰ τὸ δρόμο καὶ μπῆκαν στὴν Τράπεζα «Ἀμέρικαν Ἐξπρές».

Ἐκεῖ δὲν κάθισαν σχεδὸν καθόλου· ρώτησαν κάτι καὶ βγῆκαν καὶ οἱ δύο μαζὶ μὲ τὸ ἴδιο δέμα στὰ χέρια. Γύρισαν τὸν ἴδιο δρόμο πρὸς τὰ πίσω καὶ τοὺς εἶδα νὰ μπαίνουν στὴν παραπλεύρως Τράπεζα, τὴν Ἰονική. Γιὰ νὰ τοὺς προλάβω ἔτρεξα μὲ γρήγορα βήματα, ἀναμίχθηκα μὲ τὸν κόσμο ποὺ μπαινόβγαινε στὴν Τράπεζα, προχώρησα στὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ ἀπὸ ἐκεῖ παρακολουθοῦσα γιὰ νὰ δῶ τὴν ἐξέλιξι.

Ὁ Μπερανζὲ καὶ ὁ Παρνίδης ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς διατυπώσεις ποὺ ἔκαναν στὰ διάφορα τμήματα τῆς Τραπέζης προχώρησαν καὶ στάθηκαν καὶ οἱ δυὸ μαζὶ μπροστὰ στὸ δεύτερο κατὰ σειρὰν γκισέ! Ἐκεῖ ὁ Μπερανζὲ ἄνοιξε τὸ δέμα, ὅπου, ὅταν εἶδα τὸν ὄγκο ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα σὲ δέσμες ἀπὸ ξένα χαρτονομίσματα θόλωσαν τὰ μάτια μου.

— Ποιὸ μυστήριο σκεπάζει τὸν ἄνθρωπο αὐτό ; εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου. Ἑκατομ-

μύρια, διαμάντια, γυναῖκες, γλέντια, γκαρσονιέρες κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα παράξενα πράγματα, εἶναι νὰ χάνῃ κανεὶς τὸ μυαλό του, ὅταν δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ δώσῃ μιὰ ἐξήγησι σ' ὅλα αὐτά.Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ταμίας πῆρε στὰ χέρια του τὰ χρήματα,τὰ ξαναμέτρησε προσεκτικὰ καὶ ὅταν τελείωσε ἔδωσε στὸ Μπερανζὲ μιὰ ἀπόδειξι κι' ὕστερα ἔφυγαν πάλι καὶ οἱ δύο μαζί.

Προχώρησαν πρὸς τὴν ὁδὸ Τσαμαδοῦ καὶ ὅταν ἔφτασαν στὸ ἑστιατόριον «Βυζάντιον» εἶδα τὸ γέρο Παρνίδη νὰ στέκεται μπροστὰ στὴν εἴσοδο κάπως ἀνήσυχος. Ὅταν μπῆκαν μέσα φαίνεται πὼς κάτι θὰ τοῦ εἶπε ὁ γυιός του γιὰ τὴν κατάθεσι ποὺ ἔκανε ὁ Μπερανζὲ στὴν Τράπεζα κι' ἄρχισε ὁ γέρο Παρνίδης νὰ τρίβῃ τὰ χέρια του χαρούμενος.

Πλησίαζε μεσημέρι, ὅταν τελείωσα τὴν παρακολούθησι τοῦ Μπερανζὲ καὶ πῆγα κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Τμῆμα γιὰ νὰ συναντήσω τὸ Διοικητή μου. Ὁ ἀστυνόμος μὲ εἶδε ξαφνικὰ νὰ μπαίνω στὸ γραφεῖο του, μὲ κοίταξε μὲ ἀπορία καὶ μὲ ρώτησε.

— Πῶς ἀπὸ ἐδῶ αὐτὴ τὴν ὥρα; ἔχουμε τίποτε τὸ νεώτερο;

— Πολλὰ καὶ περίεργα πράγματα συμβαίνουν κ. ἀστυνόμε μὲ αὐτὸ τὸ διαβολάνθρωπο ποὺ μπλέξαμε καὶ τοῦ ἀνέφερα τὴν ἐπίσκεψί τους στὴν Ἰονικὴ Τράπεζα μὲ κάθε λεπτομέρεια.

Πρὶν ἀκόμα τελειώσω τὴν ἀναφορά μου χτύπησε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάζεται ὁ γραμματέας τοῦ Τμήματος μ' ἕνα ντοσιὲ τὸ ὁποῖο ἄφησε στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ κι' ἔφυγε.

Ὁ ἀστυνόμος διέκοψε τὴ συζήτησι ποὺ εἴχαμε, πῆρε τὸ ντοσιὲ στὰ χέρια του, τὸ ἄνοιξε κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ περιεχόμενο. Ὅπως προχωροῦσε στὴν ἀνάγνωσι τοῦ ἐγγράφου ὅλο καὶ περισσότερο διαγραφόταν στὸ πρόσωπό του μιὰ γκριμάτσα ἐκπλήξεως καὶ ἱκανοποιήσεως μαζί.

— Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα, μοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Τώρα βλέπω πὼς εἶχες δίκαιο νὰ ἐπιμένῃς πὼς κάποιο μυστήριο κρύβεται σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἄθελά μας τὸν προσέξαμε ἀπὸ τὴν ἀσυλλόγιστη σπατάλη του. Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ τί θὰ βγῇ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπάντησι ποὺ πήραμε. Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια τῶν Παρισίων μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Μπερανζὲ εἶναι πρόσωπο ἀνύπαρκτο καὶ μοῦ διαβάζει τὸ ἔγγραφο τὸ ὁποῖο κρατοῦσε ἀκόμα στὰ χέρια του.

— Μιὰ καὶ καταπιαστήκαμε μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, συνέχισε ὁ ἀστυνόμος, ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται νὰ τοῦ βγάλουμε τὴ μάσκα μὲ τὴν ὁποία κυκλοφορεῖ. Νὰ προσέξουμε σχολαστικὰ τὶς ἐπαφές του, γιατὶ σὲ κάποια ἀπ' αὐτὲς θὰ σκαλώσῃ καὶ θὰ ξεσκεπαστῇ. Ἔτσι μπορεῖ νὰ μάθουμε ποιᾶς ἐθνικότητος τυχοδιώκτης καμουφλάρεται πίσω ἀπὸ τὸ ὄνομα Μπερανζὲ μὲ τὸ γαλλικὸ διαβατήριο.

— Αὐτὸ εἶναι σωστὸ εἶπα στὸν ἀστυνόμο κι' ἄρχισα νὰ τοῦ ἀραδιάζω διάφορα ὀνόματα ἀπὸ τὶς γνωριμίες του.

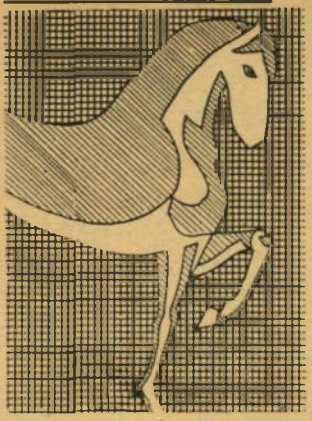
Τὸν Παρνίδη, τὸν Ἀλαμίδα, τὶς ἀδελφὲς Δαβιλοπούλου,τὴν ἐρωμένη του Ἀντελίνα καὶ ἀριθμὸ ἀπὸ ἐλευθέριες γυναῖκες, γνωριμίες τῆς στιγμῆς. Τώρα ποιὸς ἀπ' ὅλους μπορεῖ νὰ ξέρῃ τὸ μυστικὸ τοῦ Μπερανζέ; Οἱ μόνοι ποὺ μπορεῖ κατὰ τὴ γνώμη μου νὰ ἔχουν κάτι μυριστεῖ εἶναι ὁ Παρνίδης καὶ ἡ Ἀντελίνα.

— Αὐτοὺς τοὺς δύο πρέπει νὰ πλησιάσουμε, μοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

— Αὐτὸ εἶναι κάπως δύσκολο νὰ τὸ πετύχουμε· ὁ Παρνίδης εἶναι πονηρὸς καὶ ὅπως ξέρω ἔχει συμφέροντα ἀπὸ τὸ Μπερανζὲ νὰ ἔχῃ κλειστὸ τὸ στόμα του. Τώρα ἡ Ἀντελίνα εἶναι γυναίκα καὶ πάντα οἱ γυναῖκες εἶναι ἐπιπόλαιες καὶ μάλιστα, ὅταν περιφρονοῦνται, ἀπὸ ἐκδίκησι ἂν ξέρουν κάτι θὰ μᾶς τὸ ποῦν καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι αὐτὴ ξεκίνησα.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσες μέρες τὰ κατάφερα νὰ μπῶ στὸ περιβάλλον τῆς Ἀντελίνας καὶ νὰ γίνω φίλος της.

(Συνεχίζεται)

Κ'ΑΛΠΑΖΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΒΟΡΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ ΜΟΝΑΧΟ - ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ - ΟΣΛΟ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ - ΒΙΕΝΝΗ - ΑΘΗΝΑ

Ὑπὸ κ. Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἔτσι, μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀδελφική, περάσαμε τὸ βράδυ. Μείναμε σὲ καινούργιο πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο καὶ τὴν ἑπομένη, Σάββατο πρωί, ἀναχωρήσαμε γιὰ τὴ Στοκχόλμη, ὅπου φθάσαμε τὸ μεσημέρι.

Ὅλες οἱ πόλεις ἀπ' ὅπου περάσαμε εἶναι ὡραιότατες μὲ μεγάλη ἁπλοχωριὰ καὶ ἄφθονο πράσινο. Στὴ Στοκχόλμη μείναμε στὸ φοιτητικὸ ξενοδοχεῖο Domus. Εἶναι ἕνα τεράστιο ξενοδοχεῖο, ποὺ δὲν εἶναι ξενοδοχεῖο, ἀλλὰ τὸ σπίτι τοῦ φοιτητοῦ. Λειτουργεῖ τὸ χειμῶνα γιὰ τοὺς φοιτητὰς ἔτσι ποὺ ὁ καθένας ἔχει τὸ δωμάτιό του πλήρως ἐξωπλισμένο, μὲ ἰδιαίτερο λουτρὸ κλπ. Καὶ τὸ καλοκαίρι λειτουργεῖ ὡς ξενοδοχεῖο. Ἔτσι τὸ κράτος, γιατὶ ὅλα αὐτὰ εἶναι κρατικά, ἐκμεταλλεύεται κατὰ τὴν νεκρὴ σχολικὴ περίοδο τὴν ἐπιχείρησι.

Τὸ προσωπικὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ φοιτήτριες καὶ φοιτητές, ποὺ δουλεύουν μὲ μισθό. Μείναμε τρεῖς μέρες στὴ Στοκχόλμη καὶ εἴδαμε ἀρκετὰ πράγματα, ὥστε νὰ δώσουμε μερικὲς εἰκόνες, τὶς ἀκόλουθες :

α) Ἡ πόλις εἶναι χτισμένη σὲ ἑκατοντάδες νησάκια, ποὺ ὅλα μαζὶ φτειάχνουν ἕνα ἁρμονικὸ σύνολο. Τὰ κτίρια, τὰ δημόσια πάρκα, ἡ ὄπερα, τ'ἀνάκτορα κλπ., ὅλα εἶναι ἐπιβλητικά.

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι πολὺ εὐγενικοί, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὸ ζωηρὸ καὶ τὸ θορυβῶδες τῶν μεσογειακῶν τύπων. Πήγαμε στὴν ἀγορὰ τῆς Στοκχόλμης καὶ στὰ καταστήματα, ποὺ εἶναι πλουσιώτατα μὰ πολὺ ἀκριβά, ὥστε νὰ μείνουμε κατάπληκτοι γιὰ τὴν ἀκρίβεια. Ἕνα ἀγγούρι τὸ πληρώσαμε 20 δραχμὲς καὶ ἕνα κουτὶ τσιγάρα 28 δραχμὲς κλπ. Ἔτσι πολὺ λίγα ἐνθύμια μπορέσαμε τὰ ψωνίσουμε. Ἐπισκεφθήκαμε τὸν κῆπο της, ὁ ὁποῖος ταυτοχρόνως εἶναι καὶ ζωολογικός, χωρὶς ὅμως μεγάλο ἐνδιαφέρον. Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ περίφημο συντριβάνι μὲ τοὺς ὑδάτινους ἔγχρωμους πίδακες μετὰ μουσικῆς, μὰ δὲν τὸ ἀπολαύσαμε, γιατὶ δὲν λειτουργεῖ πάντοτε.

β) Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Τροχαίας ἔχουν σπαθί. Ζητήματα σταθμεύσεως δὲν ὑπάρχουν, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν, γιατὶ ὑπάρχει μεγάλη εὐρυχωρία παντοῦ καὶ στὸ κέντρο. Ἐν τούτοις στοὺς χώρους σταθμεύσεως χρησιμοποιοῦν, σ' ὅλα τὰ σκανδιναυικὰ κράτη, τὰ εἰδικὰ ὡρολόγια. Ἔτσι σ' ἕνα χῶρο σταθμεύσεως θὰ μείνουν τόσα αὐτοκίνητα ὅσα τὰ ρολόγια, ποὺ πρέπει νὰ τίθενται σὲ λειτουργία, σὲ κάθε περίπτωσι σταθμεύσεως αὐτοκινήτου, ἀπὸ τὸν ὁδηγό. Κάποτε εἶχα προτείνει τὸ σύστημα αὐτὸ νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ στὴν Ἀθήνα. Ὑπάρχουν κι' ἐδῶ οἱ ἔφιπποι ἀστυνομικοί, ποὺ περιπολοῦν καμαρωτὰ—καμαρωτά.

γ) Ἡ ἀντιαλκοολικὴ ὀργάνωσις τῆς Σουηδίας τὸ μεσημέρι τῆς Κυριακῆς μᾶς προσέφερε γεῦμα σ' ἕνα ὡραιότατο προάστιο, στὸ ὁποῖο πήγαμε μὲ τὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο, ὅπου διασταυρώνονται πολλὲς γραμμὲς πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις τῆς πόλεως. Στὸ κέντρο ὅπου προσεφέρθη τὸ γεῦμα, προφανῶς κατόπιν εἰδικῆς ἐντολῆς, σὲ κάθε τραπέζι μπῆκε κι' ἀπὸ μιὰ κανάτα νερὸ παγωμένο. Σωθήκαμε !

γιατὶ ὁμολογουμένως ὄχι μόνο ὑποφέραμε, προσπαθώντας νὰ βροῦμε νερό, ἀλλὰ ὅταν ζητούσαμε τὸ ἁπλὸ αὐτὸ πραγματάκι μᾶς κοιτοῦσαν σὰ νὰ εἴμαστε κάτι τὸ ἀξιοπερίεργο. Τὸ προάστιο ἐλέγετο Vö llingbk καὶ ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραῖο, μὲ μιὰ πλατεῖα στρωμένη μὲ ψηφιδωτά, μὲ ὡραιότατα κέντρα, δρόμους φαρδεῖς καὶ καταστήματα. Τὸ ἀπόγευμα ἡ ἴδια ἀντιαλκοολικὴ ἑταιρεία μᾶς πῆγε σὲ ἄλλη συνοικία τῆς πόλεως, σὲ ἕνα ἰδιόρρυθμο τοπικοῦ χρώματος κέντρο, ὅπου προσεφέρθη τσάϊ μὲ πλουσιώτατους μεζέδες, σὲ τρόπο ὥστε ν' ἀποτελῆ ἕνα πλῆρες δεῖπνο. Κατόπιν, μὲ τὴ συνοδεία μιᾶς φυσαρμόνικας, ὡραιότατες κοπέλλες μὲ νέους χόρεψαν τοπικοὺς χορούς, ὅπως κι' ἐμεῖς χορέψαμε τοὺς δικούς μας. Σὲ λίγο Ἕλληνες καὶ Σουηδοὶ ἑνώθηκαν καὶ χόρεψαν μαζὶ σουηδικοὺς καὶ ἑλληνικοὺς χορούς. Τὸ κέφι μεγάλωσε καὶ τὸ γλέντι συνεχίστηκε μέχρις ἀργὰ τὸ βράδυ, μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα εἰλικρινοῦς φιλίας καὶ ἀγάπης.

δ) Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ὀνομάση τὴ Στοκχόλμη, ποὺ ἔχει περίπου 900.000 κατοίκους, ὡς τὴν πόλι μὲ τὰ χίλια γεφύρια. Πραγματικὰ ἡ ἀπέραντη σὲ ἔκτασι αὐτὴ πόλις, ποὺ κάθε συνοικία της εἶναι κτισμένη σ' ἕνα πλῆθος νησάκια, ἀποτελεῖ ἕνα ἁρμονικὸ σύνολο ἀπείρων γεφυριῶν, μικρῶν καὶ μεγάλων, ποὺ ἑνώνουν τὰ νησάκια αὐτὰ μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι τὰ περίφημα φιόρδ τῆς Νορβηγίας μετεφέρθησαν μέσα στὴν πρωτεύουσα τῆς Σουηδίας. Ἡ πόλις αὐτὴ γίνεται ἀκόμα πιὸ φαντασμαγορικὴ τὸ βράδυ, μὲ τὸν ἄπλετο καὶ πλούσιο φωτισμό της.

ε) Πτωχοὶ δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχουν ἐδῶ, ἀλλὰ μήτε καὶ πλούσιοι. Ἡ κοινωνικὴ σύνθεσις τῶν κατοίκων εἶναι τέτοια, ὥστε ὅλοι νὰ ἀπολαμβάνουν μιᾶς ἀστικῆς εὐπορίας. Ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ζοῦνε μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις στὸ ἰδιόκτητο σπίτι, ποὺ τοὺς παρέχει τὸ κράτος καὶ τὸ ὁποῖο ἀποπληρώνουν μὲ μικρὲς δόσεις. Ὁ κάθε Σουηδὸς φροντίζει μόνο γιὰ τὸ παρόν, γιατὶ τὸ μέλλον, τόσον αὐτοῦ ὅσον καὶ τῶν παιδιῶν του, τὸ ἔχει ἀναλάβει τὸ κράτος. Ἡ κοινωνικὴ πρόνοια, γιὰ ὅλες τὶς ἡλικίες, εἶναι πλήρης καὶ ἐξησφαλισμένη. Ἔτσι εἴδαμε τοὺς σκουπιδιαρέους, ἄψογα ντυμένους, νὰ φοροῦν χοντρὰ γάντια. Ὁ ἕνας σκούπιζε τὸ δρόμο καὶ ὁ ἄλλος ἔρριχνε τὰ σκουπίδια σὲ μιὰ μεγάλη χαρτοσακκούλα, ποὺ ἦταν πάνω σ' ἕνα καρότσι μὲ καουτσούκ ρόδες. Ὅταν γέμιζε ἡ σακκούλα ἐτοποθετεῖτο σὲ ὡρισμένη θέσι ἀπ' ὅπου περνοῦσε καὶ τὴν ἔπαιρνε τὸ αὐτοκίνητο. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ καθαριότης τῆς πόλεως εἶναι ἰδανική. Ἀκόμα καὶ στοὺς ἐθνικοὺς δρόμους ἔχουν τοποθετήσει εἰδικὰ καλάθια γιὰ νὰ ρίχνουν οἱ διαβάτες τὰ ἀπορρίμματα. Σ' ὅλους τοὺς δρόμους ποὺ συνδέουν τὴν πόλι ὑπάρχουν τηλεφωνικὲς συσκευές, ἀνὰ κάθε περίπου 300 μέτρα, ὥστε σὲ περίπτωσι ἀνάγκης νὰ ζητῆ ὁ καθένας βοήθεια.

στ) Στὸ πανεπιστήμιο διδάσκει, ὡς καθηγητὴς τῆς Ἰατρικῆς, ὁ Ἕλληνας ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο κ. Λειβαδίτης. Ὅπως μᾶς εἶπε ἀμείβεται πλούσια καὶ ζῆ πολὺ καλά, δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ κάνη περιουσία. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τοῦ κοινωνικοοικονομικοῦ ἐθνικοῦ σοσιαλιστικοῦ συστήματος, ποὺ ἐφαρμόζεται στὴ Σουηδία.

ζ) Ἡ ἡλιοθεραπεία μὲ 17 βαθμοὺς γίνεται, εἴτε στὰ πάρκα καὶ στὶς παραλίες, εἴτε στὰ ἄπειρα κεντρικὰ γκαζόν.

ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ—ΧΑΛΣΙΝΜΠΟΡΓΚ—ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ—ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ—ΑΝΝΟΒΕΡΟΝ

Δευτέρα, 16 Ἰουλίου 1962. Ἀρχίζουμε τὴν ἐπιστροφή μας πρὸς τὴν κεντρικὴ Εὐρώπη. Προορισμός μας ἡ παραλιακὴ πόλις Χάλσινμποργκ, ὅπου καὶ τὰ σύνορα Σουηδίας–Δανιμαρκίας. Περνώντας ἀπὸ ὡραιότατες πόλεις φθάσαμε τὸ βράδυ στὴ Χάλσινμποργκ. Πόλις πανοραματικὴ μὲ πλουσιώτατο φωτισμό. Τὸ πρωὶ χαρήκαμε μιὰ κομψὴ πολιτεία μὲ φαρδεῖς λουλουδιασμένους δρόμους, μὲ ἀγάλματα καὶ μὲ κτίρια ἀληθινὰ κομψοτεχνήματα. Ἐντύπωσι κάνει ἡ ἀγορά της, ποὺ μοιάζει μὲ ὁλάνθιστη συνοικία. Νομίζει κανεὶς ὅτι κάποιο μεγάλο πανηγύρι γίνεται ἐκεῖ.

Μὲ τὸ μικρὸ φέρυ-μπόουτ ἀποβιβαζόμαστε στὴν ἀπέναντι ἀκτὴ τῆς Δανιμαρκίας, στὸ Ἕλσινορ. Διασχίζοντας καὶ πάλι τὴ Δανιμαρκία περνοῦμε ἀπὸ τὴν Κοπεγχάγη καὶ φτάνουμε στὸ Γκέντσερ, ὅπου πήραμε τὸ μεγάλο φέρυ-μπόουτ καὶ περάσαμε στὴν ἀπέναντι ἀκτὴ τῆς Γερμανίας. Τὸ φέρυ-μπόουτ αὐτὸ εἶναι τὸ δεύτερο σὲ μέγεθος στὴν Εὐρώπη, γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πολυάριθμα αὐτοκίνητα, παίρνει καὶ ὁλόκληρο σιδηροδρομικὸ συρμό. Ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ μιὰ πρωτοτυπία. Στὴν τραπεζαρία ὑπάρχουν ἐκτεθειμένα πολλὰ καὶ ποικίλα φαγητά. Πληρώνωντας 60 δραχμὲς τρῶτε ὅσο βαστᾶ ἡ ψυχή σας καὶ πίνετε ἕνα μπουκάλι μπύρα.

Ἡ ἐπιστροφή μας στὴ Γερμανία συνεχίσθη μέσῳ τῆς Κοπεγχάγης, τῆς ὡραιότερης πόλεως τῆς Εὐρώπης, ποὺ τὴ βλέπουμε γιὰ δεύτερη φορά, καὶ μέσῳ τοῦ Ἀμβούργου, μὲ προορισμό μας τὸ Ἀννόβερο, ὅπου καὶ διανυκτερεύσαμε. Τὸ Ἀννόβερο, ἡ πατρίδα τῆς Α.Μ. τῆς Βασίλισσάς μας Φρειδερίκης, εἶναι μιὰ ὡραιότατη πόλις μὲ τὸ τοπικὸ χρῶμα στὰ κτίρια, μὲ πλουσιώτατα πάρκα καὶ μὲ φαρδεῖς δρόμους. Οἱ καταστηματάρχαι, μαθαίνοντας ὅτι εἴμαστε Ἕλληνες,μᾶς ὑποδέχθηκαν μὲ χαρὰ καὶ μᾶς ἔκαναν σχετικὴ ἔκπτωσι σ' ὅτι ἐνθύμια ἀγοράσαμε. Ὁ πόλεμος δὲν ἔπληξε ὁλοκληρωτικὰ τὴν πόλι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ συνοικία ποὺ βρίσκεται γύρω ἀπὸ τὸ σταθμό.

ΑΝΝΟΒΕΡΟΝ—ΒΙΡΤΣΜΠΟΥΡΓΚ—ΜΟΝΑΧΟΝ

Τετάρτη, 18 Ἰουλίου 1962. Συνεχίζουμε τὴν ἐπιστροφή μας πρὸς τὴν Ἑλλάδα τὴν ὁποία ὅσο πλησιάζουμε τόσο καὶ περισσότερο νοσταλγοῦμε. Ἡ πορεία μας εἶναι σχεδὸν ἡ ἴδια μὲ ἐκείνη τῆς μεταβάσεως κι' ἔτσι ἀπολαμβάνουμε γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν ὑπέροχη φύσι καὶ τὶς ὡραῖες πόλεις καὶ κωμοπόλεις ποὺ συναντοῦμε. Προορισμὸς μας εἶναι τώρα τό Μόναχον, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ διαδρομὴ εἶναι μεγάλη, σταθμεύσαμε στὴν πόλι Βίρτσμπουργκ. Εἶναι κι' αὐτὴ μία ἀπὸ τὶς μεγάλες πόλεις τῆς Γερμανίας, ὅπου φτάσαμε, ἀφοῦ περάσαμε ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Κάσσελ καὶ ἀπὸ εὐφορώτατες πεδιάδες. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι σ' ὅλη τὴ διαδρομή, παρατηρώντας τὸν ἐδαφικὸ πλοῦτο καὶ τὶς ὁμορφιὲς αὐτῆς τῆς χώρας, διερωτώμεθα γιατί ἀπὸ τὸ 1915 μέχρι σήμερα οἱ κυβερνῆτες της προκάλεσαν δυὸ φορὲς παγκόσμιο πόλεμο καὶ ἔρριξαν τὴν ἀνθρωπότητα σὲ συμφορές. Τί τοὺς ἔλειπε; Εἶναι φανερὸ ὅτι, ὄχι, ὅπως ἰσχυρίζονται γιὰ νὰ δικαιολογοῦνται, ἡ στενότης τῆς χώρας, ἀλλὰ τὸ ἰμπεριαλιστικὸ πνεῦμα τῶν κυβερνητῶν ἦταν ἡ αἰτία τῶν συμφορῶν αὐτῶν. Ἂς εἶναι. Τὰ παθήματα πρέπει νὰ γίνωνται μαθήματα καὶ ἴσως γιὰ τελευταία φορὰ ἡ Γερμανία νὰ ἔγινε αἰτία συμφορᾶς,γιατὶ τώρα τὸ μαχαίρι ἔφτασε στὸν κόμπο καὶ πρέπει καὶ ἡ χώρα αὐτὴ ν' ἀποτελέση μέλος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Εὐρώπης, ἂν θέλουμε τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἐλευθερία στὴ γέρικη ἤπειρό μας καὶ δὲν θέλουμε νὰ μᾶς κατακλύση ἡ κίτρινη καὶ ἡ κόκκινη λαίλαπα, μ' ὅλες τὶς συμφορές.

Στὸ Βίρτσμπουργκ φτάσαμε ἐνωρὶς τὸ ἀπόγευμα κι' ἔτσι μᾶς δόθηκε ὁ χρόνος νὰ περιεργαστοῦμε κάπως τὴν ὄμορφη αὐτὴ πόλι. Ἐντύπωσι μᾶς ἔκαναν τά, σὲ γερμανικὸ ρυθμό, ὡραιότατα κτίρια, οἱ φαρδεῖς δρόμοι καὶ τὰ ἀγάλματα ποὺ στολίζουν τὶς πλατεῖες καὶ τοὺς δρόμους. Ἡ ἐμπορικὴ κίνησις ἦταν πολὺ μεγάλη καὶ μποροῦσε κανεὶς μὲ ἄνεσι νὰ ψωνίση ὅ,τι ἤθελε.

Διανυκτερεύσαμε σ' ἕνα ὡραιότατο ξενοδοχεῖο καὶ τὴν ἑπομένη τὸ πρωὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Μόναχο. Ἡ διαδρομὴ ἦταν ὑπέροχη γιατὶ περνούσαμε ἀπὸ δασωμένες ἐκτάσεις καὶ τοπία μαγευτικά, μέσα στὰ ὁποῖα ἦταν κυριολεκτικὰ σπαρμένα τὰ χωριὰ καὶ οἱ πόλεις, μὲ τὰ ἰδιόρρυθμα λουλουδιασμένα σπιτάκια τους, ἔτσι ποὺ σὲ κάθε βῆμα ἔβλεπε κανεὶς πίνακες, ποὺ τοὺς παρουσίασε σὲ ἄπειρες ἐναλλαγὲς ἡ φύσις. Ἔχει καὶ τοῦτος ὁ τόπος τὶς χάρες του.

Στὸ Μόναχο, τὴν τεράστια πολιτεία ἀπ' ὅπου ξεκίνησε ὁ παράφρων Χίτλερ γιὰ τὴ συμφορὰ τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ κόσμου ὁλόκληρου, φτάσαμε τὴν Πέμπτη, 19-7-62. Ἐδῶ μείναμε τρεῖς μέρες κι' ἔτσι μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία, τριγυρνώντας στὴν πόλι, νὰ ἐπισκεφθοῦμε μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀξιοθέατά της.

Τὸ τεράστιο πλάτος τῶν δρόμων καὶ ἡ κυκλοφοριακὴ κίνησις μὲ τράμ, αὐτοκίνητα, τρόλλεϋ καὶ σιδηροδρόμους, δημιουργεῖ τὴν αἴσθησι τῆς πολυθόρυβης μεγαλουπόλεως. Ἡ ἀγοραστικὴ κίνησις τοῦ πληθυσμοῦ, μὲ τοὺς ντόπιους καὶ τοὺς ξένους, εἶναι πολὺ μεγάλη. Τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο ἀρκετό, ἀφοῦ σὲ κάθε μας βῆμα συναντούσαμε Ἕλληνες, ἐργάτες, φοιτητὲς καὶ τουρίστες. Ἐντύπωσι μᾶς ἔκανε ὁ σταθμός, ὁ ὁποῖος κι' ἐδῶ βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς πόλεως, μὲ τὸ μέγεθός του καὶ τὸ πλῆθος τῶν συρμῶν, ποὺ κινοῦνται πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Εἴδαμε τὰ ὑπερμοντέρνα καταστήματα στὰ ὁποῖα βρίσκει κανεὶς ὅ,τι θέλει, ἀπὸ παγωτὸ καλαμάκι, κότες ψητές, καὶ κάθε γαστριμαργικὸ εἶδος μέχρι καὶ τὰ πιὸ ἀπίθανα εἴδη ρουχισμοῦ, κουζίνας κ.λ.π., καὶ ἀναλόγως μὲ τὸ βαλάντιό του ψωνίζει.

Τὰ κτίρια εἶναι τεράστια καὶ εὐτυχῶς οἱ βομβαρδισμοὶ τοῦ πολέμου δὲν τὰ ἰσοπέδωσαν ὅλα. Ἔτσι τὰ 3/4 σχεδὸν τῶν οἰκοδομῶν παραμένουν ὅπως ἦταν, ἐπιβλητικὰ σὲ ὄγκο καὶ πλοῦτο. Κοντὰ στὰ παλαιὰ φαντάζουν τὰ νέα μοντέρνα κτίρια, σὲ ρυθμὸ πολυκατοικιῶν καὶ οὐρανοξυστῶν. Δὲν εἴχαμε τὸ χρόνο, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὰ μέσα νὰ ζήσουμε, ἔστω καὶ λίγο, στὰ πολυτελῆ κέντρα διασκεδάσεως. Κατωρθώσαμε ὅμως καὶ πήγαμε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς περίφημες μπυραρίες τοῦ Μονάχου, ὅπου κάθε μέρα γίνεται τὸ τοπικὸ γλέντι. Ἕνα τεράστιο κτίριο μὲ εὐρύχωρες αἴθουσες διακοσμημένες μόνιμα, ὥστε νὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσι συνεχοῦς πανηγυριοῦ. Τὸ βράδυ κόσμος πολὺς κατακλύζει τὰ κέντρα αὐτά. Μπήκαμε, μὲ εἴσοδο 15 δραχμὲς καὶ μὲ δυσκολία βρήκαμε τραπέζι καὶ παραγγείλαμε τὴ μπύρα, ποὺ σερβίρεται σὲ μεγάλο ποτήρι, χωρητικότητος τεσσάρων συνηθισμένων μπυρῶν. Ἔτσι, ξεροσφύρι, πίναμε μπύρα. Βέβαια ἐμεῖς μὲ δυσκολία καταφέραμε νὰ πιοῦμε μία, μὰ οἱ Γερμανοὶ πίνουν, πίνουν συνεχῶς, δύο, τρία ποτήρια μέχρι δέκα. Ἔτσι, ἄλλοι εὐθυμοῦν ἁπλῶς, ἄλλοι μεθοῦν, ἐνῶ ἡ ὀρχήστρα παίζει συνεχῶς χοροὺς εὐρωπαϊκοὺς καὶ τοπικούς. Ὅλοι μαζὶ τραγουδοῦν καὶ κουνιοῦνται στὰ τεράστια τραπέζια, πηγαίνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι ἀποτελοῦν μιὰ παρέα. Τὸ γλέντι ξεφαντώνει σ' αὐτὸ τὸ ρυθμὸ μέχρι τὸ πρωί. Τὸ Μόναχον εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ πρώτου βασιλιᾶ τῆς Ἑλλάδος Ὄθωνος καὶ ἐδῶ ὑπάρχουν οἱ τάφοι τοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐκδρομεῖς τοὺς ἐπεσκέφθησαν.

Μὴ σᾶς κάνει ἐντύπωσι ὅτι κι' ἐδῶ συναντήσαμε ἔφιππο ἀστυνομικὴ περίπολο. Ἀπὸ ὕπνο ὑποφέραμε, γιατὶ τὸ ξενοδοχεῖο μας βρισκόταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σταθμὸ κι' ὅλη τὴ νύχτα ἡ κίνησις τῶν ὀχημάτων ἦταν τέτοια, ὥστε, ἂν μέναμε μιὰ μέρα ἀκόμη, θὰ βουρλιζόμαστε.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι κουραστήκαμε καὶ γι' αὐτὸ περιμέναμε τὴν Κυριακὴ νὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μας γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία μᾶς τραβοῦσε τώρα σὰν ἕνας τεράστιος μαγνήτης. Ὅλοι μας τὴν εἴχαμε νοσταλγήσει.

ΜΟΝΑΧΟΝ — ΣΑΛΤΣΜΠΟΥΡΓΚ — ΒΙΕΝΝΗ

Σάββατον, 21 Ἰουλίου 1962. Ἀποχαιρετᾶμε τὸ Μόναχο καὶ προχωροῦμε στὰ σύνορα τῆς Αὐστρίας. Περνᾶμε ἀπὸ τὸ Σάλτσμπουργκ, μιὰ πάρα πολὺ ὄμορφη πολιτεία τῆς Αὐστρίας καὶ προχωροῦμε πρὸς τὴ Βιέννη. Τὸ τοπίο ἐδῶ φτάνει στὸ ἀποκορύφωμα τῆς χάρης καὶ τῆς ὀμορφιᾶς. Βιαζόμαστε νὰ μποῦμε στὴν πόλι τοῦ βάλς, τὴ χιλιοτραγουδισμένη πρωτεύουσα μὲ τὸ γαλάζιο Δούναβι, καὶ φτάνουμε ἐκεῖ τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου. Διανυκτερεύσαμε στὸ ξενοδοχεῖο «Πάρκ», ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα ξενοδοχεῖα, ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι ἀπὸ τὸ θερινὸ ἀνάκτορο τοῦ ἄλλοτε βασιλιᾶ τῆς Αὐστρίας, τὸ περίφημο Σεμπρούν. Τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς ἐπισκεφθήκαμε τὸ ἀνάκτορο, τὸ ὁποῖο διατηρεῖται, γιὰ λόγους τουριστικούς, ὅπως ἦταν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσὴφ καὶ τῆς Μαρίας Τερέζας. Τὰ ἀνθοστόλιστα πάρκα, ὁ ζωολογικὸς κῆπος καὶ τὸ ἀνάκτορο δείχνουν τὸν πλοῦτο καὶ τὴν πολυτέλεια. Μένει κανεὶς κατάπληκτος μπροστὰ στὴν πλούσια καλλιτεχνικὴ διακόσμησι τῶν 23 δωματίων καὶ αἰθουσῶν τῶν ἀνακτόρων. Δὲν ὑπάρχει τίποτε

ἀπὸ τὴ παγκόσμια καλλιτεχνικὴ κίνησι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ νὰ μὴν ἔχει συμβάλει στὸ νὰ παρουσιάζη κάτι τὸ ἐξαιρετικό. Ἡ περιγραφὴ θὰ ἐχρειάζετο πολλὲς σελίδες, χωρὶς κανεὶς νὰ μπορέση ν' ἀποδώση τὴν πραγματικότητα.

Κατόπιν μπήκαμε στὴν ἀπέραντη πόλι καὶ καμαρώναμε τὰ τεράστια κτιριακὰ συγκροτήματα, πού, ὅλα μαζὶ καὶ τὸ καθένα ξεχωριστά, ἀποτελοῦν καλλιτεχνήματα. Τὸ συγκρότημα τῶν παλαιῶν ἀνακτόρων, ἡ ὄπερα, τὰ καταστήματα καὶ γενικῶς ἡ ἐμφάνισις τῆς πόλεως μαγεύει. Ἡ κίνησις εἶναι πυκνὴ καὶ οἱ τροχονόμοι, ἀνεβασμένοι σὲ εἰδικὰ μόνιμα κιόσκια μὲ τηλέφωνο κλπ., κατευθύνουν τὴν κίνησι. Πρέπει νὰ τονισθῆ ὅτι στὶς περισσότερες διαβάσεις ἡ κίνησις ρυθμίζεται μὲ φωτεινὰ σήματα, ὄχι αὐτόματα, ἀλλὰ ρυθμιζόμενα ἀπὸ τοὺς τροχονόμους.

Ὁ Δούναβις διασχίζει τὴν πόλι, ἐνῶ οἱ ἄπειρες γέφυρες τῶν παραποτάμων, στολισμένες μὲ λουλούδια, τονίζουν τὴν ὁμορφιὰ τῆς αὐστριακῆς πρωτεύουσας. Τὸ βράδυ πήγαμε σ' ἕνα κελλάρι (ταβέρνα) τῆς Βιέννης καὶ εἴδαμε ὅτι καὶ οἱ Βιεννέζοι γλεντοῦν πίνοντας τὸ κρασάκι τους μὲ κιθαρίτσες κι' ἀκορντεόν. Νομίζει κανεὶς καὶ πιστεύει ὅτι τὸ κρασὶ ἑνώνει τοὺς ἀνθρώπους ὅλου τοῦ κόσμου, σὲ μιὰ κοινωνία κεφιοῦ καὶ γλεντιοῦ. Μὰ ἡ Βιέννη εἶναι μιὰ ἀπέραντη πόλις καὶ εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο νὰ τὴ γνωρίση κανεὶς μέσα σὲ δυὸ μέρες. Ἔτσι στὴ φαντασία μας παραμένει ἕνα κενό, ποὺ θὰ συμπληρωθῆ μόνον ὅταν κάποτε θὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε στὴν πρωτεύουσα αὐτὴ ἀρκετὲς μέρες.

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι σ' ὅλες τὶς πρωτεύουσες, ποὺ ἐπισκεφθήκαμε, τὸ κυριώτερο λαϊκὸ μέσο συγκοινωνίας εἶναι τὸ τράμ. Δικαιολογημένα λοιπὸν μποροῦμε νὰ ὑπερηφανευώμαστε γιὰ τὴν Ἀθήνα, ποὺ βγῆκε πρωτοπόρα στὴν κατάργησι τοῦ ἀναχρονιστικοῦ αὐτοῦ μέσου συγκοινωνίας. Καὶ κάτι ἄλλο. Ἡ Ἀθήνα μας δὲν ἔχει νὰ ζηλέψη τίποτε ἀπ' τὸ φωτισμὸ τῆς Βιέννης, γιατὶ τὸ βράδυ προκαλεῖ ἐντύπωσι, ὅτι ἡ ὡραία αὐτὴ πόλις δὲν ἔχει ἐπαρκῆ φωτισμό. Ἀκόμη θὰ τονίσουμε καὶ τοῦτο. Ἡ ἐμφάνισις τῶν ἀστυνομικῶν μας καὶ γενικὰ τῆς ἀστυνομίας μας εἶναι πολὺ καλύτερη ἀπὸ πολλὲς ἀστυνομίες τῶν πρωτευουσῶν ποὺ ἐπισκεφθήκαμε.

ΒΙΕΝΝΗ—ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ

Τρίτη, 23 Ἰουλίου 1962. Πλησιάζουμε στὴν Ἑλλάδα μας. Ὅσο πλησιάζουμε τόσο καὶ ἀγωνιοῦμε. Γιατὶ ἄραγε; Τὸ γιατὶ βρίσκεται στὴν ψυχή μας κι' εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐκδρομῆς στὶς βόρειες καὶ κεντρικὲς χῶρες τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης, γιὰ τὶς ὁποῖες εἴχαμε ἀκούσει τόσα πολλὰ καὶ εἴχαν κεντρίσει τὴ φαντασία μας. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἔβγαινε ἄθελα μόνο του ἀπὸ τὴ σύγκρισι καὶ τὴν αὐτοκριτική, ποὺ ὁ καθένας μας ἔκανε καὶ ποὺ κατέληγε στὸ συμπέρασμα ὅτι «ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ ὡραιότερη χώρα τοῦ κόσμου καὶ οἱ Ἕλληνες οἱ πιὸ καλοὶ στὴν ψυχὴ ἄνθρωποι». Αὐτὸ μᾶς ἔκανε νὰ κοιτᾶμε πίσω μας θαυμάζοντας τὰ τοπία, ζηλεύοντας τὸν πλοῦτο καὶ μένοντας κατάπληκτοι ἀπὸ τὰ ἔργα τέχνης, ἀλλὰ σὰν στρέφαμε τὸ νοῦ μας στὸ γαλάζιο οὐρανό μας καὶ χάϊδευε τὸ πρόσωπό μας ἡ πνοὴ τῆς Ἑλλάδος, τότε κοιτούσαμε μακρυά, πολὺ μακρυά,στὴν ἀπεραντωσύνη καὶ βλέπαμε πὼς ὅλες τοῦτες τὶς χῶρες τὶς σκέπαζε μιὰ αἰθέρια πολιτεία, κάτι ἀσύγκριτο σὲ πνεῦμα καὶ σὲ κάλλος, ποὺ πρόβαλλε ἐπιβλητικὴ μ'ἕνα ἐκτυφλωτικὸ φῶς, τὸ φῶς τοῦ Παρθενώνα, τὸ ὁποῖο φώτιζε καὶ θὰ φωτίζη αἰώνια ὅλο τὸν κόσμο.

Ἔτσι προχωρώντας φτάσαμε στὴν Γιουγκοσλαβία καὶ διανυκτερεύασμε στὴ πόλι Σλάβο–Βόντα. Ἀπὸ κεῖ τὸ πρωὶ τῆς Τετάρτης ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Βελιγράδι, ὅπου φτάσαμε τὸ μεσημέρι. Ἐδῶ συνέβη σ' ἐμένα ἕνα ἀτύχημα, γιατὶ χτύπησα στὸ κρύσταλλο τῆς πόρτας ἑνὸς καταστήματος ποὺ ἔσπασε καὶ μοῦ ἔκοψε βαθειὰ τὸ χέρι. Ἔτσι μπῆκα στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου οἱ χειρουργοὶ μοῦ ἔρραψαν τὸ χέρι. Τὸ ἀτύχημα αὐτὸ μοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία, μένοντας στὸ Βελιγράδι τρεῖς μέρες, νὰ δῶ ἀρκετὰ πράγματα καὶ νὰ κάνω ὡρισμένες παρατηρήσεις. Πρῶτα-πρῶτα ἐξετίμησα τὴν ἐπιστημονικὴ κατάρτισι τοῦ προσωπικοῦ τοῦ νοσοκομείου, γιατὶ τόσο ὁ χειρουργὸς κ. Ζίφκοβιτς ὅσο καὶ ἡ ἰατρὸς ἀναισθησιολόγος κ. Ἀλε-

ξάνδρα καὶ οἱ βοηθοί τους ἔκαναν τὴν δουλειά τους μὲ τόση τέχνη καὶ εὐσυνειδησία, τὴν ὁποία ἐξετίμησαν καὶ οἱ ἐδῶ χειρουργοί, ποὺ εἶδαν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χειρουργήσεως. Ἀλλὰ καὶ τὸ κατώτερο προσωπικὸ καὶ οἱ ἄλλοι ἀσθενεῖς τῆς αἰθούσης στὴν ὁποία ἔμεινα, μὲ περιέβαλλαν μὲ συμπάθεια καὶ ἔκαναν τὸ πᾶν γιὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσουν. Ὅταν τὸ Σάββατο παρεκάλεσα τὸν κ. καθηγητὴ νὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ φύγω, ἐνέκρινε, ὑπὸ τὸν ὅρον, ἀμέσως μόλις φτάσω στὴν Ἑλλάδα, νὰ συνεχίσω τὴ θεραπεία στοὺς δικούς μας χειρουργούς, τοὺς ὁποίους ἐμνημόνευε μὲ ἐνθουσιασμό, τονίζοντας χαρακτηριστικά, ὅτι εἶναι μεγάλοι χειρουργοί. Ἔτσι, ὁλόκληρο σχεδὸν τὸ Σάββατο, μέχρις ὅτου πάρω τὸ τραῖνο, γύρισα στὸ Βελιγράδι μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς φοιτητοῦ ὑποτρόφου τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἀσχολουμένου μὲ τὴν μελέτη τοῦ δικαίου τῆς Γιουγκοσλαβίας, ἐν σχέσει μὲ τὸ Βυζαντινὸ Δίκαιο κλπ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ νεαρὸς Ἕλληνας μᾶς ὡδήγησε στὸ πάρκο τοῦ Βελιγραδίου, ποὺ εἶναι πολὺ καλό. Στὸ βάθος τοῦ πάρκου ὑπάρχει τὸ περίφημο φρούριο, τὸ ὁποῖο, ὅπως ὅλη ἡ περιοχή, κατὰ τοὺς χρόνους πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἀνῆκε στοὺς Αὐστριακούς. Ἐκεῖ οἱ Αὐστριακοὶ φυλάκισαν τὸν ἐθνομάρτυρα Ρήγα Φερραῖο καὶ τὸν παρέδωσαν στοὺς Τούρκους, γιὰ νὰ βρῆ τὸ γνωστὸ τραγικὸ θάνατο. Μοῦ ἔδειξε τὸ σημεῖο ὅπου βρισκόταν τὸ κελλὶ τοῦ Φερραίου, ἀκριβῶς στὴ βάσι τοῦ τεράστιου φρουρίου καὶ ἐκεῖ ὅπου ὁ Δούναβις ἑνώνεται μὲ τὸν ποταμὸ Σάβα. Ὁμολογῶ ὅτι, μόλις περνοῦσα τὶς ὑπόγειες στοὲς τοῦ φρουρίου καὶ ἀντίκρυσα τὸν τόπο, ὅπου ἄφησε τὴν τελευταία του πνοὴ ὁ τροβαδοῦρος τῆς ἐθνεγέρσεως, ἔννοιωσα μεγάλη συγκίνησι καὶ σκέφθηκα νὰ ρίξω ἐκεῖ λίγα δαφνόφυλλα, μὰ δὲ βρῆκα. Ἀθελά μου ἄφησα ἕνα δάκρυ, προσπαθώντας νὰ δῶ τὴ μορφὴ ἐκείνου, ποὺ ὡραματίσθηκε ἐλεύθερη τὴν Ἑλλάδα, μὰ ποὺ δὲν τὴν εἶδε, εἰμὴ μόνο μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του.

Τὴν ἑπόμενη μέρα μπήκαμε στὴν Ἑλλάδα, καλπάζοντας πρὸς τὴν πρωτεύουσα. Ἔτσι ἔφτασε στὸ τέλος της μιὰ ἐκδρομὴ στὶς βόρειες χῶρες.

***

Εἶναι ἀληθινὰ περίεργο ὅτι σὰν μπαίνη κανεὶς στὴν Ἑλλάδα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ ταξίδι στὶς βόρειες χῶρες, ποὺ τὶς παρουσιάζουν παραμυθένιες σὲ ὁμορφιὰ καὶ πλοῦτο, νοιώθει πολὺ παράξενα καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήση τὸ πνεῦμα ποὺ δημιουργεῖται μέσα του. Τί νὰ συμβαίνη; Μήπως ἕνας ἐθνικὸς σωβινισμὸς προσπαθεῖ νὰ ἐπιβληθῆ στὴν ψυχὴ τοῦ ταξιδιώτη; Μᾶλλον ὄχι. Νομίζω πὼς μιὰ αὐτόματη κριτικὴ καὶ σύγκρισι ἔρχεται τὴ στιγμὴ ἐκείνη νὰ ἐκδηλωθῆ πηγαία καὶ αὐθόρμητα, γιατὶ πραγματικὰ στὶς βόρειες χῶρες βλέπει κανεὶς τὸν πλοῦτο νὰ συμβαδίζη μὲ τὸ ὑψηλὸ κόστος τῆς ζωῆς, τὴν εὐγένεια μὲ σχετικὴ παγερότητα, τὴ σοσιαλιστικὴ ἰσότητα μὲ περίεργη κοινωνικὴ ἀνισότητα στὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς καὶ γενικὰ βλέπει καὶ αἰσθάνεται κάτι ποὺ δὲν δίνει ἐκεῖνο ποὺ λέμε χαρά. Ἀντίθετα, στὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὶς ἀκραῖες περιοχές της, συναντᾶ κανεὶς ἕνα πνεῦμα ζωῆς καὶ χαρᾶς. Ὅταν, καλπάζοντας μὲ τὸ τραῖνο στοὺς κάμπους, βλέπαμε κατὰ τὴ χαραυγὴ καὶ μέσα στὸ μισοσκόταδο τοὺς χωρικοὺς μὲ τὶς γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιά τους νὰ δουλεύουν στὰ χωράφια, εἴπαμε ἄθελά μας «ἐσὺ εἶσαι ἡ Ἑλλάδα, εἶσαι ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ ποὺ δὲν ζητᾶς πλούτη, ἀλλὰ μόχθο καὶ δὲν χαίρεσαι παρὰ μὲ τὸν ἱδρώτα σου, ὅταν τὸν σκουπίζης ἀπὸ τὸ μέτωπό σου».

Κι' ὅταν φτάνοντας στὴν Ἀθήνα ἀντικρύσαμε τὸ ἀριστούργημα τῶν αἰώνων, τὸν Παρθενώνα νὰ προβάλη τὸ πρωινὸ μέσα στὴν αἰθέρια ἀτμόσφαιρα, εἴπαμε: «Ἀθάνατη Ἑλλάδα ὅτι καὶ νὰ κάνουν ὅλοι οἱ λαοί, ὅλα τὰ ἔθνη, δὲν θὰ μπορέσουν ν' ἀρνηθοῦν τὸ πνεῦμα Σου καὶ τὸ κάλλος Σου. Κάτω ἀπ' τὴ σκιά τους θὰ ζητοῦν πάντοτε νὰ ξεκουράζωνται καὶ νὰ παίρνουν δύναμι».

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Ο «ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ» ΚΑΙ Η ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ (ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ) ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ὁ προφήτης ποὺ κοιτάζει
μὲ τὰ μάτια τοῦ Ὁραμάτου
κι' ὁ Προφήτης ποὺ κηρύττει
μὲ τοῦ Αὔριο τὸ στόμα

κι' ἀπὸ ποιά πνοὴ δὲν ξέρω
τραβηγμένος, πνοὴ κι' ἐκεῖνος,
παρατώντας τὰ δικά του,
τοὺς ἀητοὺς καὶ τὰ λιοντάρια

καὶ τ' ἀπόκρυφα βιβλία,
πῆγε κάτου ἀπὸ τὴ μονιά του
κι' ἦρθε μέσα στοὺς ἀνθρώπους,
μέσ' στὸν Τσίρκο τὸν ἀπέραντο
τὸ μαρμαροστυλωμένο.

. . . . . .

Κι' ὁ προφήτης μέσ' στὸν Τσίρκο
χτίσματα καὶ θάματα ειδε.

. . . . . .

Κι' εἶδε τὰ εἴδωλα πανώρια,
βάρβαρα κι' ἀπὸ τοὺς καιροὺς
κι' ἀπὸ τοὺς χρόνους κουρσεμένα.

. . . . . .

Κι' εἶδε πλούσιο ἀρχοντολόϊ
καὶ βαρὺ καὶ φαντασμένο
καὶ σὰν ἁλυσοδεμένο
καὶ σοφὰ βαλτὸ σὲ τάξη
γύρω - γύρω στὸ ρηγάρχη,
στὸ Θεοδώρητο δεσπότη.

. . . . . .

Καὶ ἦταν οἱ 'Ακρῖτες, καὶ ἦταν
σκόρπιοι καὶ παρατημένοι,
τρίψαλα καὶ ἀπομεινάρια.
Κι' ἀνατρίχιασε ὁ Προφήτης!

. . . . . .

Εἶδε ὕστερα καὶ τὸν Ρηγάρχη ὁ Προφήτης :

. . . . . .

Καὶ τὸν εἶδε μὲ τοὺς μίμους
καὶ τὸν εἶδε μὲ τοὺς νάνους,
μὲ τοῦ Τσίρκου τοὺς Παλιάτσους,
μὲ τοῦ Τσίρκου τοὺς ἠρώους.

. . . . . .

Καὶ τοὺς πράσινους τοὺς εἶδε

καὶ τοὺς Βένετους τοὺς εἶδε·
καὶ εἶδε τὸ σκυλὶ ποὺ ξέρει
νὰ ὑποτάζεται, σὰ γλείφει,
νὰ λυσσάει καὶ νὰ σπαράζει·
τὸ σκυλὶ τὸ καμωμένο
κι' ἀπὸ πίστη κι' ἀπὸ δόλο.....
.....
Κι' εἶδε τὸ μαντατοφόρο
Λογοθέτη τοῦ πολέμου
κι' ἄκουσε τὸ μήνυμά του :
Βασιλιᾶ κι' ἀφέντη! 'Ανάψαν
ὅλοι οἱ φάροι οἱ μουντάδες,
ἀπ' τοῦ Μησυριοῦ τοῦ 'Ολύμπου
τὶς κορφὲς ὡς ἐδῶ πέρα
στὴ Χρυσόπολη ἀποπάνου,
Στ' "Αγιου 'Αξέντιου μπρὸς τὴ ράχη!
.....
Κι' ἀποκρίθη ἀπόκοτα ὁ Ρηγάρχης:
—Λογοθέτη, λούφαξε κιοτή!
Τίποτε δὲ δύνεται νὰ κλείσει
τὴν ὁρμή μου, τὴ χαρά μου, τὴ γιορτή!

.....

"Υστερα ἀπὸ τὸν "Ενατο λόγο, ποὺ τιτλοφορεῖται «τὸ βιολί», ἔρχεται ἡ ἀπολύτρωση καὶ ἡ ἀνάνηψη τοῦ Γύφτου. Τὸ βιολί του ζητεῖ τώρα τὴν ἀναγέννηση τοῦ κόσμου μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀγνῆς τέχνης, ἐνῶ ἀνασταίνονται οἱ σπουδαιότερες ἀξίες: ἡ 'Αγάπη, ἡ Πατρίδα, οἱ Θεοὶ καὶ ἡ 'Ιδέα γενικά. Σὰν ἰδεαλιστὴς ὁ Παλαμᾶς, ἀνασταίνει τώρα καινούργιες τὶς αἰώνιες ἀξίες ποὺ γκρέμισε καὶ γεμᾶτες ἀπὸ πνεῦμα καθαρμοῦ καὶ ἀπολύτρωσης.

Διάχυτο εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς ἀπολύτρωσης καὶ τῆς ἀνάνηψης στὸν Δέκατο λόγο, ὅπου κυριαρχεῖ τοῦ 'Αριστοτέλη Βαλαωρίτη τὸ «"Αν εἶμαι χάρος χαλαστὴς — εἶμαι καὶ χάρος πλάστης», καὶ ὁ «Ζαρατούστρας» τοῦ Νίτσε μὲ τὴ ρήση «μόνον ἐκεῖ ποὺ εἶναι Τάφοι, ἐκεῖ εἶναι καὶ 'Ανάστασι.....».

'Ακολουθεῖ ὁ 'Ενδέκατος λόγος μὲ τὸ «Παραμύθι τοῦ 'Αδάκρυτου». Ποίημα σπαρτιατικὸ τὸ τραγούδι τοῦτο ποὺ ἔφερε ὡς τὰ σήμερα ἡ παράδοση καὶ ποὺ ὁ Ζαρατούστρας ἀρεσκόταν νὰ τραγουδάει. Στοὺς στίχους τοῦ 'Αδάκρυτου καὶ τῆς 'Αγέλαστης σκοτώνονται οἱ προλήψεις καὶ οἱ σάπιες κληρονομίες γιὰ νὰ φανερωθῆ πὼς ἡ μελλοντικὴ γενιά, ἡ ἀψεγάδιαστη, θὰ σπαρθῆ ἀπὸ γονιοὺς ποὺ καταφρονοῦν τὰ γέλια καὶ δὲν καταδέχονται τὰ δάκρυα. Φιλοσοφία περισσότερο τοῦ Νίτσε καὶ λιγώτερο τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ στὸ ταίριασμα 'Αγέλαστης καὶ 'Αδάκρυτου. 'Ο 'Αδάκρυτος καὶ ἡ 'Αγέλαστη θὰ καταφύγουν στὰ παρθένα δάση γιὰ νὰ πλάσουν νέο κόσμο μὲ νέους ἀνθρώπους.

Γιὰ νὰ κατανοηθῆ τὸ αἴνιγμα ποὺ δεσπόζει στὸ «Παραμύθι τοῦ 'Αδάκρυτου» καὶ γιὰ νὰ μὴ δοθοῦν ἄλλες ἰδέες στοὺς στίχους ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ὁ ποιητὴς θέλησε νὰ δώσει, πρέπει νὰ γνωρίζουμε τὸ σχετικὸ μῦθο. 'Ο 'Αδάκρυτος πούλησε τὸν πατέρα του καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ πῆρε ἀγόρασε ἕνα ἄλογο. Πούλησε καὶ τὴ μητέρα του καὶ μὲ τὸ ἀντίτιμο ἀγόρασε ροῦχα. Καταδικάστηκε γιὰ τὶς πράξεις του αὐτὲς καὶ ὅταν περνοῦσε ἀπὸ κάποιο ἐρημικὸ μέρος ἔκαμε τάσι τὸ «κιτάπι» τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως γιὰ νὰ μαζέψει νερὸ καὶ νὰ πιεῖ ἀπὸ πηγὴ ποὺ μόλις εἶχε μιὰ ἐλάχιστη ποσότητα. 'Αρρώστησε ἀργότερα καὶ ἐνῶ τὸν περιποιόταν ἡ βασιλοπούλα 'Αγέ-

λαστη ἔκαμε αἴνιγμα αὐτὸ τὸ ἀτομικό του δρᾶμα καὶ τὸ πρότεινε στὴν κόρη γιὰ νὰ τὸ λύσει. Ἂν τὸ ἔλυνε, ὁ Ἀδάκρυτος θὰ συνέχιζε τὴν περιπλάνηση μὲ τὴν καταραμένη του μοῖρα, μόνος. Μὰ ἡ Ἀγέλαστη δὲν μπόρεσε νὰ βρεῖ τὴ λύση καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ γίνει γυναίκα τοῦ Ἀδάκρυτου.....

Τὸ αἴνιγμα ποὺ ὁ Παλαμᾶς ἔκαμε ἀπὸ τὸ μῦθο εἶναι :

Στὸν πατέρα μου καβάλλα,
τὴ μητέρα μου φορῶ
καὶ ἤπια γιὰ νὰ ξεδιψάσω
μὲ τὸ χάρο μου νερό.....

Μὲ τὴν ἀψεγάδιαστη γενιὰ τὴ μελλοντικὴ καὶ τὸ στήριγμα τῆς πλάσης σ' αὐτή, ὁ ποιητὴς τελειώνει τὸν ἐνδέκατο λόγο (Παραμύθι τοῦ Ἀδάκρυτου):

Μέσ' στοὺς γύρους τῶν κύκλων τὰ πάντα
φεύγουν, ἔρχοντ' ἀλλάζουν, εἶν' ἴδια·
καὶ μιὰ μέρα θὰ φτάσει
ραγισμοῦ καὶ σεισμοῦ γιὰ τὰ πάντα,
καί, ὦ παιδιά μου, ἐσεῖς μόνο θὰ μένετε
ὀρθοὶ στύλοι, κρατώντας τὴν Πλάση...

Καὶ τελειώνει ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» μὲ τὸν Δ ω δ έ κ α τ ο λόγο, τὸν «Κόσμο», ποὺ εἶναι ὕμνος πρὸς τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴ φύση. Παρουσιάζεται στὸ ποίημα μεγαλόπρεπα ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ ἰδεατὴ ὄψη τῆς ἀλήθειας ποὺ βρῆκε ὁ Γύφτος. Ὅμως, νὰ τὸ πρόβλημα τῆς Παλαμικῆς Ἰδέας καὶ ἡ Παλαμικὴ λύση στὸν περίφημο Δωδέκατο λόγο :

Ποῦ εἶν' ἡ ἀλήθεια ; Μὴ πλανᾶν ἐσὲ
βαθειονόητα λόγια τάχα·
τὴν πηγή της δὲν τὴν βρίσκεις
μέσα σου, Ἄνθρωπε, μονάχα.

Θὰ τὴ βρεῖς παντοῦ στὸ ταίριασμα
— ὦ ἀρραβώνας λυτρωτής! —
τῆς καρδιᾶς σου καὶ τοῦ νοῦ σου
μὲ τὰ πάντα τῆς ζωῆς.....
.....

***

Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι περισσότερο βαθυστόχαστο ποίημα ἀπὸ τὸ «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου» δὲν βρίσκεται πουθενὰ στὴν παγκόσμια λογοτεχνία. Ἂν σκεφτοῦμε ὅτι γράφτηκε σχεδὸν στὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τὸ ἄλλο μεγάλο ἔπος, τὴν «Φλογέρα τῆ Βασιλιᾶ», ἂν σκεφτοῦμε ὅτι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη συμφωνία νεοέλληνα ποιητῆ συνάπτονται στὰ δύο αὐτὰ «γερότερα παιδιὰ» τοῦ Παλαμᾶ καὶ οἱ τρεῖς περίοδοι τοῦ Ἔθνους μας, θὰ συμπεράνουμε ἀβίαστα πὼς ὁ Παλαμᾶς ὑπῆρξε πραγματικὰ Μ ε γ ά λ ο ς π ο ι η τ ὴ ς τοῦ Γένους. Μάλιστα, ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ποιητικὸ κήρυγμα τῶν δύο αὐτῶν ἔργων σὲ ἡρωικὸ πνεῦμα ὑπῆρξε σωτήριο γιὰ τὸ ἔθνος, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀτυχία τῶν ἑλληνικῶν ὅπλων τὸ 1897, ἂν δὲν ἀγνοήσουμε ὅτι ὁ Παλαμᾶς, ἀκολουθώντας τὴν ἀναγεννητικὴ προσπάθεια τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰώνα, ὑπῆρξε μὲ τὸν «Δωδεκάλογο» καὶ τὴ «Φλογέρα» ὁ ὁραματιστὴς καὶ ἐμπνευστὴς τῆς Μεγάλης Ἰδέας, θὰ δικαιώσουμε ἀπόλυτα τὴ φήμη τοῦ ποιητῆ σὰν ἑνὸς ἐπιφανοῦς Ρίλκε τῆς Ἑλλάδος. Γιατὶ ἡ ἀναγεννητικὴ προσπάθεια τοῦ τέλους τοῦ 19ου αἰώνα καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ 20οῦ ἔδωσε στοὺς στίχους τοῦ Παλαμᾶ τὸ σφυρηλάτημα τῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἔθνους καὶ ἡ καλλιέργεια τῆς Μεγάλης Ἐθνικῆς Ἰδέας ἔφερε τὸ ὅραμα καὶ τὴν ἔμπνευση γιὰ τὴν ἐπέκταση τῆς πατρίδας μὲ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους τοῦ 1912-1913.

Πάντοτε ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς ἐπίστευε ὅτι μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ὑπέρτατης θυσίας εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπίτευξη τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ Ἔθνους. Πίστευε ἀπόλυτα στὴ Σολωμικὴ Ἰδέα καὶ τὸ μόνο ποὺ ὡραματιζόταν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἦταν τὰ ἰδανικὰ τῆς ἀναγεννημένης Ἑλλάδος καὶ ἡ ὁλοκλήρωση τῶν ἐθνικῶν μας πεπρωμένων. Πιὸ πολὺ καταφαίνεται τοῦτο στὸ ἔπος «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ», πού, τρία μόνον χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸν «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου», φέρνει τὸ κήρυγμα τῆς ἀνάγκης τοῦ πολέμου. Ἀνάγκη ἡ ἐπιστροφὴ στὸ ἡρωικὸ πνεῦμα, ἀνάγκη ὁ πόλεμος στὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰώνα καὶ στὴ χαραυγὴ τοῦ εἰκοστοῦ, σαλπίζει ὁ Παλαμᾶς μὲ τὴ «Φλογέρα». Ἀνάγκη ἑνὸς πολέμου ποὺ ὄχι μόνον θὰ γκρεμίσει ἀλλὰ καὶ θὰ πλάσει τὴ νέα ζωή, διακηρύττει καὶ μὲ τὸν «Δωδεκάλογο». Ὁ πόλεμος αὐτὸς θ' ἀναστήσει τὴν ἡρωικὴ ἐποχὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, θὰ κάμει νὰ ξαναζήσουν οἱ μορφὲς τοῦ ἡρωικοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ θὰ χαρίσει στὴν Ἑλλάδα τὴ νεώτερη τὸ φέγγος καὶ τὴν ἀκτινοβολία ποὺ ἡ πολεμικὴ Ἀθηνᾶ χάρισε στὸν Παρθενώνα. Ἔτσι ἡ Ἑλλάδα θὰ βρεῖ καὶ θὰ συνεχίσει τὸν ἱερό της προορισμὸ γιὰ νὰ πλάσει νέους αὐριανοὺς κόσμους ποὺ θὰ σέβονται τὸν Ὄλυμπο.

«...Δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀνοίγουν προγράμματα στὸ ἔργο τοῦ ποιητῆ», λέ-
» γει ὁ Παλαμᾶς κάπου γιὰ τὸν «Γύφτο» του ἀκόμα. «Ἐλεύτερα νὰ δουλέψει ὁ ποιητὴς
» καὶ χωρὶς προγράμματα καὶ χωρὶς συνταγὲς καὶ μόνον ἀκούγοντας τὴν ὁποια φωνὴ
» τῆς καρδιᾶς του. Μὰ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ δὲν μ'ἐμποδίζει νὰ στοχάζουμαι πῶς ἡ ἐθνική
» μας ποίηση θ' ἀποχτήσει τὰ πολύτιμα λουλούδια της ἂν ἀκολουθήσει τὴν παραγγε-
» λία τοῦ Βαλαωρίτη, (Σ. Συγγρ.: Ἐννοεῖ στὸν πρόλογο τῆς «Κυρᾶ Φροσύνης»)
» ἂν ἀκουμπήσει στὴν ἐθνικὴ ἱστορία, ἂν γίνει ἡρωική, τουτέστιν Ἐπική. Ὁ μελλού-
» μενος μεγάλος ποιητὴς τῆς Ρωμηοσύνης, ὁ βασιλιᾶς τῶν ποιητῶν της, θὰ βρεθῆ πῶς
» ἀντάμωσε μὲ τὴ λεβέντικη πνοὴ τοῦ «Διάκου» καὶ τοῦ «Φωτεινοῦ», τὴ συνθετικὴ
» δύναμη τῶν «Ἐλεύθερων Πολιορκημένων». Τὰ μεγάλα ἐθνικὰ ἰδανι-
» κά, ὅταν ἀνθίζουν καὶ ζοῦνε στὸ σπίτι τοῦ καθενός, ὁ
» ποιητὴς τοὺς χτίζει παλάτια· τὰ μεγάλα ἐθνικὰ ἰδανι-
» κά, ὅταν ξεπέφτουν κι ὁ καθένας τὰ διώχνει ἀπὸ τὸ σπί-
» τι του, ὁ ποιητὴς τὰ παίρνει στὸ καλύβι του καὶ ἄσυλο
» τοὺς δίνει...».

Αὐτὰ φυσικὰ τὰ ἀγνοεῖ ὅλα ὁ Ζαχαριάδης καὶ γενικὰ οἱ Μαρξισταὶ καὶ δὲν βλέπουν στὸ «Δωδεκάλογο» παρὰ μόνον κάποια «θολὰ σοσιαλιστικὰ στοιχεῖα», πού καὶ αὐτὰ τὰ μετατρέπουν αὐθαίρετα σὲ κομμουνιστικά. Τὰ «θολὰ σοσιαλιστικὰ στοιχεῖα» τὰ παίρνουν ἀπὸ καλοπροαίρετους ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος πού, κατὰ τὴν ταπεινή μου γνώμη, παρεξήγησαν τὸν ἐθνικό μας τροβαδοῦρο ξεκινώντας μ' ἀφορμὴ τὸ ὕφος τοῦ ἴδιου τοῦ ποιητῆ. Πέρα ἀπ' αὐτὰ ὁ Ζαχαριάδης καὶ οἱ ὀπαδοί του ἀγνοοῦν ὅτι ὁ «Δωδεκάλογος» εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοῦ μεγάλου κινήματος τοῦ δημοτικισμοῦ. Ἀγνοοῦν αὐτὸ τὸ γεγονός, ὅπως ἀγνοοῦν καὶ ὁλόκληρο ἐκεῖνο τὸ τεράστιο ἀνανεωτικὸ κίνημα ποὺ ἔφερε ὁ Ψυχάρης μὲ ὅλους τοὺς διαλεκτοὺς τῆς λογοτεχνικῆς πλειάδας τοῦ νεοελληνικοῦ Παρνασσοῦ. Ἔχουν φυσικὰ σοβαροὺς λόγους γι' αὐτό. Γιατὶ ὁ δημοτικισμὸς δὲν ἦταν μόνο ἕνα γλωσσικὸ κίνημα ἐνάντιο στὸ λογιωτατισμό, μὰ καὶ μιὰ μεγάλη ἐξόρμηση γιὰ ἀνανέωση, ἀλλαγὴ καὶ γόνιμη ἀναδιοργάνωση τῆς πνευματικῆς ἐθνικῆς μας κληρονομιᾶς, μὲ σκοπὸ τὴν ὁλοκλήρωση τῶν ἐθνικῶν ἐπιδιώξεων τοῦ 1821. Καὶ αὐτὸ ὁ κομμουνισμὸς ἔχει δίκαιο νὰ τὸ ἀρνῆται, γιατὶ βλέπει τοὺς πόθους του καὶ τοὺς ἐγκληματικούς του στοχασμοὺς νὰ μὴ βρίσκουν ἔδαφος πραγματοποιήσεως στὸν ἐθνικό μας βάρδο Κωστῆ Παλαμᾶ, στὸν πρωτεργάτη καὶ θεμελιωτὴ τοῦ γνήσιου δημοτικισμοῦ.

Γενικὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» εἶναι πρῶτα ἀπ' ὅλα ἕνα ἐθνικὸ ἔπος καὶ ἕνας ὕμνος στὸ ἄτομο. «Εἶμαι ὁ ποιητὴς τοῦ καιροῦ μου καὶ τοῦ Γένους μου», λέει ὁ ἴδιος ὁ ποιητής. Ὅλο τὸ ἔργο διαπνέεται ἀπὸ μιὰν ἔντονη ἐ-

...ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΥΝΕΡΓΕΙΟ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ...

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ

....Ἡ θερινὴ περίοδος ἐτελείωσε... Ἐτελείωσε μὲ τὶς τελευταῖες βροχὲς καὶ τὶς πρῶτες φθινοπωριάτικες ψύχρες... Μαζί της τερματίζονται καὶ οἱ θερινὲς δημόσιες κινηματογραφικὲς προβολὲς τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, πρὸς μεγάλη λύπη τοῦ παιδόκοσμου...

Ἀπὸ αὔριο τὸ Ἀστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο θ' ἀρχίσῃ τὶς χειμερινὲς προβολές του στὰ σχολεῖα, στὰ διάφορα ἱδρύματα, στὶς τεχνικὲς σχολές, στὰ ἐργοστάσια καὶ στὰ νοσοκομεῖα, τόσον τῆς πρωτευούσης ὅσον καὶ τοῦ Πειραιῶς...

Μιὰ νέα περίοδος ἀρχίζει... Περίοδος τετάρτη... Χειμερινὴ περίοδος 1962–63. Ἐντατικὰ προχωροῦν οἱ προετοιμασίες, ὥστε νὰ συνεχισθῇ καὶ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἔργο ποὺ μὲ τόσους κόπους θεμελιώθηκε καὶ τοῦ ὁποίου ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει στὸν Ἀρχηγὸ τῆς Ἀστυνομίας κύριον Θεόδωρον Ρακιντζῆν.

...Καθώς, λοιπόν, βρισκόμαστε στὰ σύνορα τῶν δύο αὐτῶν περιόδων, χρήσιμο εἶναι νὰ σταθοῦμε, νὰ ρίξουμε μιὰ βιαστικὴ ματιὰ στὰ πεπραγμένα τοῦ καλοκαιριοῦ, ὥστε νὰ βγάλουμε τὰ συμπεράσματα ποὺ χρειάζονται γιὰ τὸν καινούργιο δρόμο ποὺ πρόκειται νὰ διανυθῇ.

***

...Οἱ θεαταὶ τοῦ ἐφετεινοῦ καλοκαιριοῦ ὑπῆρξαν ἐντυπωσιακὰ πολυπληθέστεροι ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά... Πάνω ἀπὸ 250.000 ὑπολογίζονται... Ἔτσι τὸ Ἀστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο κ α τ έ ρ ρ ι ψ ε κάθε ρεκὸρ στὸν τομέα του...

Κι' ἴσως νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ἦταν τὸ δωρεὰν θέαμα ποὺ τράβηξε τόσο κόσμο. Ἀλλά, αὐτὸ εἶναι λάθος. Γιατὶ μαζὶ μὲ τὸ Ἀστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο ἐκινήθησαν στοὺς ἴδιους τόπους καὶ ἄλλα συνεργεῖα, ἐξαίρετα ἀπὸ κάθε πλευρὰ καὶ ἐπίσης παρουσιάζοντα δωρεὰν ἕνα ὡραῖο θέαμα. Ἀλλὰ κανένα ἀπολύτως δὲν κατάφερε νὰ συγκεντρώσῃ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν ποὺ συνεκέντρωσε τὸ Συνεργεῖο

παναστατικὴ διάθεση, μιὰ ἐπαναστατικὴ διάθεση ὅμως Ἐθνοαναγεννητικὴ καὶ ὄχι κομμουνιστική, ὅπως τὴν θέλουν οἱ Μαρξισταί. Ὁ Παλαμᾶς-Γύφτος μετατρέπεται σὲ προφήτη τοῦ ἔθνους γιὰ νὰ καταδικάσει τὰ κακῶς κείμενα καὶ νὰ προετοιμάσει τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ γένους ποὺ ἔρχεται τὸ 1912-13. Πέφτει λοιπὸν τόσο ἄδοξα ἡ διαστρεβλωμένη γνώμη γιὰ τὸν «Ἀληθινὸ Παλαμᾶ» τῶν κομμουνιστῶν, ποὺ εἶναι «ἐναντίον οὐτοπιστικῶν θεωριῶν ὅπως ἡ Μ. Ἰδέα» καὶ ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς ποὺ θὰ τὴν πραγματοποιήσουν «οἱ ζωντανὲς παραγωγικὲς δυνάμεις τοῦ τόπου». Ἂν σκεφτῇ κανεὶς μάλιστα ὅτι τακτικὴ τοῦ Μαρξισμοῦ εἶναι νὰ βάλλει ἐναντίον στόχων πολὺ ἐπικίνδυνων γιὰ τὴν ἰδεολογική του ἐπικράτηση καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρξε μέχρι σήμερα σημαντικὸ ἐπίτευγμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ποὺ νὰ μὴ καταβλήθηκε προσπάθεια προσαρμογῆς του στὴν κομμουνιστικὴ μεθοδολογία καὶ ἀνερυθρίαστης ἐκμεταλλεύσεως, θὰ ἐξηγήσει τὴν προσπάθεια κομμουνιστικοποιήσεως τοῦ Παλαμᾶ τοῦ «Δωδεκάλογου». Τοῦ Παλαμᾶ ποὺ ἔκαμε τὸν Ἑλληνισμὸ νὰ ζήσει καὶ νὰ ξαναστήσει στὰ πεπρωμένα τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας μὲ τὸ ξεσήκωμα τοῦ δέκατου ἕνατου καὶ τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα γιὰ νέα ἀνεβάσματα. Τοῦ «Γύφτου» ποιητῆ, ποὺ ἡ Παλαμικὴ Ἰδέα θὰ συμπληρωθῇ ὅταν ἡ Ἑλλάδα ἀποκτήσει ξανὰ «Τὰ φτερὰ τὰ πρωτεινά της τὰ μεγάλα».

ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

τῆς 'Αστυνομίας. Καὶ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλὲς ἐβεβαίωσαν ἑπτὰ συναντήσεις, ποὺ κατὰ τύχην εἶχεν ἡ 'Αστυνομία μὲ ἄλλα συνεργεῖα στὸν ἴδιο χῶρο προβολῆς. Τὸ 'Αστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο ὑπεχώρησε καὶ ἀπεμακρύνθη, παραχωρώντας τὴ θέση του σ' αὐτά. Ὅμως συνέβη κάτι τὸ ἀπροσδόκητο, τὸ συγκινητικό, τὸ τόσο τιμητικὸ γιὰ τὴν 'Αστυνομία. Ὁ κόσμος, μὲ τὰ καθίσματά του, μὲ τὰ παιδιά του, μὲ τὶς γυναῖκες του, μὲ τὸν ἐνθουσιασμό του ὁλόκληρο, ἀκολούθησε τὸ 'Αστυνομικὸ Συνεργεῖο στὸ νέο χῶρο προβολῆς, ἀποδεικνύοντας ὅτι δὲν εἶναι τὸ «δωρεὰν θέαμα» ὁ λόγος ποὺ τὸν ἔφερνε κοντὰ στὴν 'Αστυνομία, ἀλλὰ κάτι ἄλλο.

Καὶ αὐτὸ τὸ «ἄλλο» πρέπει ν' ἀξιοποιηθῆ μὲ πιὸ συγκεκριμένο τρόπο.

...Ἡ ἐπιτυχία τῶν προβολῶν τῆς 'Αστυνομίας ὑπῆρξε συνάρτησις πολλῶν παραγόντων... Ὁ κύριος ὄγκος τῶν θεατῶν τῶν ἀστυνομικῶν προγραμμάτων ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀκροατὰς τῆς 'Εκπομπῆς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, γιὰ τὴν ὁποίαν οἱ διευθυνταὶ προγράμματος τοῦ Κεντρικοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ 'Ενόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος βρίσκουν νὰ εἰποῦν τὰ πιὸ ὡραῖα λόγια. Τὴν φέρνουν γιὰ παράδειγμα.

Ἔτσι, οἱ προβολὲς αὐτὲς παρουσιάσθηκαν σὰν μιὰ δεύτερη 'Εκπομπὴ καὶ ὑπηρέτησαν πολὺ ἀποδοτικὰ τὶς σχέσεις 'Αστυνομίας καὶ κοινοῦ.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἕνας λόγος τῆς ἐπιτυχίας των. Ἕνας δεύτερος, ἐπίσης σοβαρός, εἶναι ἡ λαϊκὴ ἐμφάνιση τοῦ Συνεργείου. Σὲ γειτονιὲς μακρινές, μὲ ἀσχημάτιστους δρόμους, μὲ φτωχοὺς ἐργατικοὺς ἀνθρώπους, ἦρθε τὸ Συνεργεῖο τῆς 'Αστυνομίας, σὰν ἀντιπρόσωπος τοῦ Κράτους, νὰ φέρη ἕνα μήνυμα ἀγάπης. Καὶ ἐκολάκευσε τὴ φιλοτιμία τοῦ Ἕλληνος καὶ ἐκέρδισε τὴ συμπάθειά του.

Ἕνας τρίτος λόγος ἦταν τὸ πλούσιο καὶ προσεκτικὰ διαλεγμένο κινηματογραφικό του πρόγραμμα, ποὺ ὄχι μόνον δὲν κούραζε, ἀλλὰ ἠλέκτριζε τὰ πλήθη, τέρποντας καὶ διδάσκοντας.

Ὑπῆρξαν περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες πλησίαζαν μεσάνυχτα καὶ ὁ κόσμος δὲν ἔλεγε νὰ φύγη καὶ ὁλόενα ζητοῦσε κι' ἄλλο ἔργο... κι' ἄλλο... κι' ἄλλο...

Ἕνας τέταρτος λόγος ἦταν τὸ μουσικὸ μέρος τῶν προγραμμάτων... Τὰ τραγούδια... Πολὺ κοντὰ στὸ λαϊκὸ αἴσθημα... Πολὺ δικά του τὰ ἐνοιωθεν ὁ θεατὴς καὶ τὰ σιγοντάριζε δυνατά. Πολλὲς φορὲς παρουσιάστηκεν ἡ εἰκόνα νὰ τραγουδοῦν ὅλοι μαζὶ τὰ τραγούδια ποὺ μετέδιδε τὸ μεγάφωνο.

Τέλος, ὁ πέμπτος λόγος ἦταν ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Συνεργείου. Ἰδίως τῶν ἀστυφυλάκων. Τοὺς περικύκλωναν ἀνυπόμονα παιδιά, τοὺς ἐμπόδιζαν στὸ ἔργο τους, τοὺς πολιορκοῦσαν μὲ ἐρωτήσεις. Αὐτοὶ—καὶ εἶναι πρὸς τιμήν τους—μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη ἤξεραν νὰ γίνωνται φίλοι μὲ τὰ παιδιά, νὰ δείχνουν κατανόηση, νὰ τὰ χαϊδεύουν, νὰ κουβεντιάζουν φιλικὰ μαζί των. Αὐτὸ ἐπροξενοῦσε μιὰ πάρα πολὺ εὐχάριστη ἔκπληξη...

...Ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς τῆς καθολικῆς ἐπιτυχίας μερικοὶ ὑπεστήριξαν ὅτι ἡ 'Αστυνομία πρέπει νὰ δημιουργήση πολλὰ συνεργεῖα . Δὲν θέλουμε νὰ ὑποστηρίξουμε ὅτι ὅποιος ζητάει τὰ πολλὰ χάνει καὶ τὰ λίγα, ἀλλὰ βρίσκουμε λίγο ἀψυχολόγητη τὴν πρόταση. Ἕνα μεγάλο ἀτοῦ τοῦ 'Αρχηγείου τῆς 'Αστυνομίας εἶναι ὅτι κατάφερε ὅλα ἐτοῦτα μὲ τὴν μεγαλύτερη δυνατὴ οἰκονομία προσώπων καὶ χωρὶς ν' ἀπασχολῆ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἀπὸ τὰ κυρίως ἀστυνομικά των καθήκοντα. Τέσσαρα—πέντε πρόσωπα μονάχα διετέθησαν γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ κι' ἔτσι προέκυψε πολὺ μεγάλη ὠφέλεια, ἀπὸ ἀστυνομικῆς ἀπόψεως. Ὕστερα γιὰ νὰ γίνουν πολλὰ συνεργεῖα χρειάζονται πολλὲς μηχανές, πολλὲς ταινίες, πολλὰ μεγάφωνα. Ποῦ νὰ βρεθοῦν ; Κι' ἂν τὴν ἴδια μηχανὴ τὴν παραλαμβάνουν κάθε μέρα ἄλλα πρόσωπα, ποιὸς θὰ ἐγγυηθῆ γιὰ τὴν ἀσφάλειά της ; Ἡ μηχανὴ θέλει λάμπες, ἐξαρτήματα, ἰμάντες κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα. Ὅλα ἐτοῦτα τὰ ἐξοικονομεῖ ἡ 'Αστυνομία **ἐντελῶς δωρεάν,** γιατὶ ὑπάρχει εὐθύνη ἀτομικὴ καὶ κυρίως καλὴ συντήρηση μηχανῶν καὶ ταινιῶν. Ὑπάρχει περίπτωση ὅμως ν' ἀναζητήσης

εὐθύνες καὶ νὰ ἐπιτευχθῆ καλὴ καὶ ὁμοιόμορφη συντήρηση ὅταν οἱ χειρισταὶ ἀνέρχωνται σὲ δεκάδες ; Πέραν ὅμως αὐτοῦ, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο ἁπλό, ὅσον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται. Τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα εἶναι θανατηφόρο. Καὶ ἀπαιτεῖται ἐ π η υ ξ η μ έ ν η π ρ ο σ ο χ ή. Καὶ τὰ βαρειὰ μηχανήματα ἂν πέσουν δὲν θὰ πάθουν μονάχα βλάβη. Μπορεῖ καὶ νὰ τραυματίσουν.

Στὰ δύο, ὅμως, χρόνια ποὺ κινεῖται τὸ 'Αστυνομικὸ Συνεργεῖο δὲν σημειώθηκεν οὔτε τὸ παραμικρὸ ἀ τ ύ χ η μ α. Ἔτσι ἡ 'Αστυνομία ἔχει ἥσυχο τὸ κεφάλι της, γιατὶ ἔχει εἰδικευμένα πρόσωπα, ποὺ μέρα-νύχτα ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἴδια δουλειὰ κι' ἔχουν ἤδη ἀποκτήσει μίαν ἀξιόλογη πεῖρα καὶ συγχρόνως ἔχουν ἀγαπήσει τὴν εἰδική αὐτὴ ὑπηρεσία τους.

...Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ πλήθους τὸ φετεινὸ καλοκαίρι ξεπέρασε κάθε προσδοκία. Ὑποδέχονταν τὸ 'Αστυνομικὸ Αὐτοκίνητο μὲ ζητωκραυγές, ἰαχές, καὶ τραγούδια... Καὶ μὲ τὴν προσκοπικὴ κραυγή :

«...Ἵπι... ἵπι... ἴσατε.
Καλῶς ὡρίσατε....».

Τὰ χειροκροτήματα τῶν μεγάλων ἐνώνονταν μὲ τὶς φωνὲς τῶν μικρῶν, κι' αὐτὴ ἡ εἰκόνα σοῦ ἔφερνε δάκρυα στὰ μάτια...

Τὰ εὐχαριστήρια ἔγγραφα, τὰ τηλεφωνήματα καὶ οἱ ἔπαινοι βροχή... Καὶ οἱ αἰτήσεις γιὰ τὸ Συνεργεῖο πάμπολλες... 'Απὸ ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς Ἑλλάδος ζητοῦν τὸ Συνεργεῖο τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων... Κι' ὅλα αὐτὰ δείχνουν ὅτι ἔγινε μιὰ «καλὴ δουλειά»....

...Καὶ τὸ κέρδος τῆς 'Αστυνομίας ; Τεράστιο καὶ ἐλπιδοφόρο. Πρῶτα-πρῶτα ἦρθε σὲ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὸ κοινόν, τοῦ χαμογέλασε, τὸ ἐψυχαγώγησε, τοῦ ἔτεινε φιλικὰ τὸ χέρι. Διέλυσε, συγχρόνως, παρεξηγήσεις, ἐγεφύρωσε χάσματα, ἐκαλλιέργησε αἰσθήματα ἀγάπης πρὸς τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα, ἔσπειρε τὸν σπόρον τῶν ἀστυνομικῶν ἰδεωδῶν σὲ κάθε γειτονιά. Παράλληλα ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ξεπεταχθῆ ἡ ἀγάπη τοῦ κοινοῦ πρὸς τὴν 'Αστυνομία, ποὺ βρίσκονταν σὲ λανθάνουσα κατάσταση στὴν καρδιὰ τοῦ λαοῦ. 'Αλλὰ—τὸ κυριώτερο—ἐνεφύσησε ἐνθουσιασμὸ τ ῶ ν π α ι δ ι ῶ ν πρὸς τὴν 'Αστυνομία. Οἱ πατεράδες παλαιοτέρων ἐποχῶν ἐφοβέριζαν τὰ παιδιά μὲ τὴν 'Αστυνομία... «Θὰ φωνάξω τὸν ἀστυφύλακα....». Κι' ἐμεῖς τοὺς ἐλέγαμε ἀπὸ τὸ μικρόφωνο : «....Ὅταν ἀκοῦτε τέτοια λόγια νὰ λέτε χαμογελώντας : «Μακάρι νὰ φωνάξετε τὴν 'Αστυνομία. Θὰ μᾶς παίξη ἔτσι κανένα ἀπὸ τὰ ὡραῖα ἔργα ποὺ παίζει». 'Αλλά, καὶ μιὰ γενικώτερη ἐθνικὴ σκοπιμότητα ὑπηρέτησε τὸ 'Αστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο.... Ἔφερε τὸ ἐπίσημο Κράτος κοντὰ στὸν λαό.... Τὸ ἔφερε μὲ τὴ χαμογελαστὴ μορφὴ μιᾶς παραστάσεως, ἡ ὁποία ἐνθουσίασε....

Τέλος, βρῆκε τὴν εὐκαιρία ἡ 'Αστυνομία νὰ μελετήση ἀπὸ κοντὰ τὴν ἐπικρατοῦσα κατάσταση σὲ κάθε γειτονιὰ καὶ νὰ βγάλη τὰ συμπεράσματα ποὺ θέλει, ὄχι ἀπ' τὰ βιβλία, ἀλλὰ ἀπ' τὴν πράξη καὶ τὴ ζωή. Ἔτσι τὸ 'Αστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο ἐμφανίστηκε καὶ σὰν ἕνα εἶδος κινητοῦ γραφείου μελετῶν καὶ οἱ παρατηρήσεις του καὶ τὰ συμπεράσματά του εἶναι χρήσιμα στὴν καλύτερη ἀστυνόμευση τῶν συνοικιῶν ποὺ ἐπισκέφθηκε.... Πηγαίνοντας ἐκεῖ συνάντησε τὸν ἀστυφύλακα νὰ κάνη τὴν ὑπηρεσία του, παρακολούθησε τὸ πλῆθος στὶς ἐκδηλώσεις του, εἶδε τὰ καταστήματα, τὰ αὐτοκίνητα, ἄκουσε σχόλια, ἄκουσε κρίσεις, παρατήρησεν ὅσα δὲν μπορεῖ νὰ παρατηρήση ὁ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀστυνομικός. Καὶ τὰ συμπεράσματά του αὐτὰ θὰ τὰ ὑποβάλη πρὸς τοὺς προϊσταμένους του ἐν εἴδει ἐκθέσεως....

...Στατιστική τώρα.... Μιὰ πάρα πολὺ σύντομη στατιστική.

Πρώτη ἀπ' τὶς γειτονιὲς σὲ ὄγκο καὶ σ' ἐκδηλώσεις ἡ Καισαριανή.... Κοντά της τὰ Ταμπούρια τοῦ Πειραιῶς.... 'Επίσης ὁ Βύρωνας, τὸ Μοσχᾶτο, τὰ Κάτω Πατήσια, ὁ Νέος Κόσμος, ἡ 'Αμφιάλη τοῦ Πειραιῶς, τὸ Μπουρνάζι, τὰ Σφαγεῖα,

ἡ Ἀμφιθέα, ἡ Νίκαια τοῦ Πειραιῶς, τὸ Νέο Φάληρο, ἡ Κυψέλη, τὸ Θησεῖο, ἡ Δραπετσώνα....

Καὶ ὅλες γενικῶς οἱ γειτονιές... Ὅλες διεκρίθησαν.... Ἀριθμοὺς δὲν χρειάζεται νὰ παραθέσουμε....

Μονάχα εὐχαριστίες θέλουμε νὰ ἐκφράσουμε πρὸς ὅσους μᾶς βοήθησαν στὴν μικρή μας αὐτὴ προσπάθεια....

...Καὶ τὸ Ἀστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο ἔδωκεν ἐξετάσεις ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ.... Σὲ δυὸ ἄλλες μεγάλης πόλεις.... Στὴν Πάτρα καὶ στὴν Κέρκυρα....

Καὶ ἰδοὺ ὁ ἀπολογισμός.....

*

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ...

....Στὶς τρεῖς τὸ μεσημέρι τῆς 16 Αὐγούστου ἐ.ἔ. ξεκινήσαμε μὲ τὸ ἄσπρο αὐτοκίνητο τοῦ Συνεργείου γιὰ τὴν πρωτεύουσα τοῦ Μωρηᾶ.... Τὴ διαδρομὴ δὲν θὰ σᾶς τὴν περιγράψω. Γιατὶ συμβαίνει αὐτὴν τὴν ἐποχὴ τὸ περιοδικὸ νὰ εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ταξιδιωτικὲς περιγραφὲς καὶ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τὸ παραφορτώσουμε..... Ἄλλοτε τὴν κάνουμε αὐτὴ τὴν περιγραφὴ μὲ τὴν ἡσυχία μας, γιατὶ ἀξίζει τὸν κόπο... Ἐδῶ θὰ περιορισθῶ σὲ ὅσα αὐστηρῶς περιλαμβάνονται στὴν ἁρμοδιότητά μου. Δηλαδὴ σὲ ὅσα ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν Ἀστυνομία καὶ τὶς προβολές.

Λοιπόν, στὸ δρόμο ἄλλη συζήτηση δὲν εἴχαμε ἀπὸ τὸ τί θὰ συναντήσουμε ἐκεῖ. Θὰ ἐπιτύχουμε ἆρά γε ; Θὰ φέρουμε σὲ πέρας τὴν ἀποστολή μας ; Ὅλο γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα περιεστρέφετο ἡ συζήτησή μας.... Ἔτσι δὲν δώσαμε μεγάλη προσοχὴ στὴν διαδρομή.

Εἴμαστε τρεῖς.... τρεῖς συνάδελφοι ποὺ μᾶς ἔνωνεν ὁ ἴδιος μεγάλος πόθος.... Νὰ βγάλουμε ἀσπροπρόσωπη τὴν ὑπηρεσία μας. Καὶ λέγαμε τί πρέπει νὰ κάναμε, καταστρώναμε σχέδια, ψάχναμε νὰ βροῦμε κάτι καινούργιο καὶ πιὸ ἐντυπωσιακό....

Ὁ ὁδηγὸς στὸ τιμόνι.... Ὁ Βασίλης μὲ ἀνοιχτοὺς τοὺς χάρτες. Καὶ ὁ ὑποφαινόμενος νὰ ταξινομῆ καὶ νὰ γράφη τὶς ταινίες.... Ἔκανε ζέστη.... τρομερὴ ζέστη.... καὶ τὸ κλειστὸ αὐτοκίνητο εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα μικρὸ φοῦρνο.... Ἔτσι, στὴν Κόρινθο κατεβήκαμε γιὰ μιὰ λεμονάδα....

Ὡραία εἶναι ἡ Κόρινθος καί.... Ἀλλά, εἴπαμε.... Ἄλλη φορὰ τὶς περιγραφές....

Ὁ κύριος ποὺ μᾶς σέρβιρε μᾶς ἔδωσε τὴν πρώτη ἐνθάρρυνση... Ἦταν μιὰ ἔκπληξη γιὰ μᾶς... Μεγάλη ἔκπληξη... «...Γιὰ τὴν Πάτρα πᾶτε, κύριοι ; Τὸ διάβασα στὶς ἐφημερίδες... Σπουδαία δουλειὰ ἡ δική σας... τὴν παρομοιάζω μὲ τὰ ἀσυρματοφόρα αὐτοκίνητα... Ἔχω παρακολουθήσει προβολή σας στὴν Ἀμφιθέα, πρὶν δυὸ μῆνες... Ὡραῖα πράγματα... Ἐδῶ πότε θὰ κάνετε προβολή ;...».

Κοιταχτήκαμε μὲ συγκίνηση... Μᾶς γεννήθηκεν ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν φιλήσουμε... Μᾶς εἶπε πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα... Συνέβη ν' ἀκούη καὶ τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας... Πόσο γλυκειὰ μᾶς φάνηκεν ἡ λεμονάδα ποὺ ἤπιαμε... Καὶ σὰν ξεκινήσαμε πιάσαμε τὴν κουβέντα γύρω ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀκούσαμε... Ἕνα ἄλλο μεγάλο κέρδος γιὰ τὴν Ἀστυνομία φέρνουν οἱ προβολὲς αὐτές. Δημιουργοῦν μιὰ φήμη. Ὅλες οἱ ἐφημερίδες γράφουν κάθε μέρα τὸ πρόγραμμα καὶ οἱ ραδιοφωνικοὶ μας σταθμοὶ κάθε μεσημέρι τὸ μεταδίδουν... Καὶ κάπου-κάπου κάνουν καὶ κανένα ἐγκωμιαστικὸ σχόλιο... Πόσο ἐξυπηρετεῖ αὐτὸ τὴν ἰδέα τῆς Ἀστυνομίας !!! Ποτὲ ἄλλοτε ἡ Ἀστυνομία δὲν ἀνεφέρετο τόσο ἐπίμονα ἀπὸ τὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων...

...Καὶ οἱ ὧρες κυλοῦσαν... Σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία περνοῦσαν καὶ χάνονταν ἀπὸ μπροστά μας ἕνα σωρὸ τόποι... βουνά, λαγκάδια, θάλασσες... ὥσπου στὶς 9 τὸ βράδυ μπήκαμε στὴν Πάτρα... Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ μᾶς τράβηξε τὴν προσοχὴ ἦταν ἡ ρυμοτομία της... Ἀλλά, ἂς ἀποφύγουμε τὶς περιγραφές...

Κόσμος πολὺς γύρω μας... Ξένοι ἄφθονοι..."Ολα τὰ βλέμματα ἔπεσαν ἐπάνω μας... Παρατηροῦσαν τὴν ἄσπρη καντιλὰκ ποὺ διέσχιζε περήφανη τοὺς φωτισμένους δρόμους καὶ στέκονταν νὰ τὴν καμαρώσουν... Καὶ διερωτῶντο, τί νἆναι αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο ; 'Επιβραδύναμε τὴν ταχύτητά μας... Κι' ἔτσι μπόρεσαν νὰ διαβάσουν τὴν ἐπιγραφή: **«Κινηματογραφικὸν Συνεργεῖον 'Αστυνομίας Πόλεων»**. Μόλις σταματήσαμε μᾶς περικύκλωσαν. Δειλὰ στὴν ἀρχή, μὲ θάρρος ὕστερα... Τοὺς ἐξηγήσαμε γιὰ ποιὸ σκοπὸ ἤρθαμε... Κι' ἔτσι σὲ λίγο ἡ εἴδηση, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, μετεδόθη ἀστραπιαῖα σ' ὅλη τὴν πόλη κι' ἔγινε τὸ θέμα τῆς ἡμέρας, ἢ μᾶλλον τῆς νύχτας... 'Η 'Αστυνομικὴ Διεύθυνση Πατρῶν μᾶς ἐπεφύλαξε θερμὴ κι' ἐγκάρδια ὑποδοχή. 'Ιδίως οἱ ἀστυφύλακες ἐνθουσιάστηκαν. Κι' ἤρθαν κοντά μας γιὰ νὰ μᾶς ποῦν πὼς εἶναι μεγάλη ἡ χαρά τους ποὺ ἤρθαμε στὴν Πάτρα.

Σὲ μιὰ ὥρα μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου εἴχαμε λύσει τὴ μηχανὴ κι' ἐκάναμε μιὰ τελευταία ἐπιθεώρηση. 'Η σκόνη τῆς διαδρομῆς εἶχε καθίσει στὸ φακό. Τὸν ξεσκονίσαμε... Κι' ὕστερα πέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε...

Νὰ κοιμηθοῦμε !!! Τρόπος τοῦ λέγειν, δηλαδή. Τὸ ἕνα τσιγάρο μετὰ τὸ ἄλλο... Καθένας μας σκεφτότανε τὴν αὐριανὴ μέρα...

Κι' ἡ ἄλλη μέρα ἔφθασε... Φωτεινή, χαρούμενη... Μὲ τὸν συνάδελφο καὶ καλὸ φίλο, τὸν κ. Σύφαντο, ξεκινήσαμε γιὰ τὶς διάφορες γειτονιές, γιὰ νὰ ὁρίσουμε τόπους προβολῆς...

'Ο 'Υποδιευθυντὴς Πατρῶν, ὁ κ. 'Αναστασόπουλος, μᾶς συνεκίνησε μὲ τὰ λόγια του. Τὸ ἴδιο ὁ κ. Μπέλμπας, ὁ κ. Κουρέττας, ὁ κ. Τσαμαντᾶς, ὁ κ. 'Αλεξόπουλος.

Τὸ ἴδιο βράδυ στὴν Πλατεῖα Κρητικῶν... Σὰν πήγαμε δὲν βρήκαμε νὰ μᾶς περιμένουν οἱ χιλιάδες τῶν 'Αθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς... Καμμιὰ πενηνταριὰ ἄνθρωποι ἦταν μαζεμένοι. Κι' αὐτὸ μᾶς ἐπίκρανε... 'Εβάλαμε τὰ μηχανήματα, κι' ὕστερα ἐθέσαμε σὲ λειτουργία τὸ μαγνητόφωνο.

"Εχετε ἰδῆ τὴν νύχτα τῆς 'Αναστάσεως πὼς φεύγει ὁ κόσμος ἀπ' τὴν 'Εκκλησία σὲ πυκνὲς ὁμάδες, μὲ τὴ λαμπάδα στὸ χέρι ; "Ετσι, σὲ λίγο, ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν τὰ πλήθη μὲ καρέκλες, μὲ σκαμνάκια, μὲ χίλια δυὸ ἀντικείμενα στὸ χέρι...

Κι' ὅταν βάλαμε τὴν πρώτη ταινία, τὸ θαῦμα εἶχε συντελεσθῆ... 'Η πλατεῖα εἶχεν ἀσφυκτικὰ γεμίσει. Πήραμε θάρρος... Τὸ ἠθικό μας ἀναπτερώθηκε... Καί, παίρνοντας τὸ μικρόφωνο, ἐφέραμε τὸ χαιρετισμὸ ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τῶν 'Αθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς πρὸς τὸν εὐγενικὸ λαὸ τῶν Πατρῶν, μὲ τὸν ὁποῖον τόσες ἀναμνήσεις συνδέουν τὴν 'Αστυνομία Πόλεων... 'Εθυμηθήκαμε τὰ πρῶτα χρόνια τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων... Κι' ἐνοιώσαμε μιὰ βαθειὰ συγκίνηση στὴ σκέψη ὅτι σ' αὐτὰ τὰ χώματα κοιμᾶται ὁ 'Ιωάννης Καζῆς, τὸ πρῶτο ἡρωικὸ θῦμα στὴν ὁλοφώτεινη ἱστορία τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος... Μᾶς καταχειροκρότησαν... 'Αλλά, κι' ἐμεῖς θέλαμε νὰ τοὺς χειροκροτήσουμε γιὰ τὴν ἀγάπη τους...

Τὴν ἄλλη μέρα διέκοψε τὴν ἄδειά του κι' ἦρθε νὰ μᾶς συναντήση ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Πατρῶν κ. Παν. Καραμπούλης... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσουμε τὴν καλωσύνη του καὶ τὰ ἐμπνευσμένα λόγια του...

"Ολοι οἱ ἀστυνομικοὶ τῶν Πατρῶν μᾶς συνεκίνησαν μὲ τὴ στάση τους... Τοὺς θυμώμαστε ἕνα-ἕνα μὲ ἀγάπη... Τὸν κ. Γιαννόπουλο, τὸν κ. Μοιρισκλάβο, τὸν κ. 'Αντωνᾶτο, τὸν κ. Ραυτόπουλο, τὸν κ. Χρυσαυγῆ, τὸν κ. Φιλινῆ. "Ολους, μὰ ὅλους...

'Η Πάτρα μᾶς ἐπροξένησε ἰδιαίτερη ἐντύπωση, ἀπὸ ἀστυνομικῆς πλευρᾶς, σὲ δυὸ σημεῖα. Στὴν Τροχαία καὶ τὴν 'Ασφάλεια. Οἱ κομψὲς πινακίδες τῶν δρόμων μαρτυροῦν γιὰ τὸ ἀποδοτικὸ ἔργο τῶν ὀργάνων τῆς Τροχαίας Κινήσεως καὶ οἱ λεβέντες ρυθμισταὶ τῆς κινήσεως συντελοῦν ἀσφαλῶς στὴν ὄμορφη ἐμφάνιση τῆς πόλεως. 'Αλλὰ ἐκεῖ ποὺ ἰδιαιτέρως διακρίνεται ἡ Πάτρα—καὶ τὸ βλέπει καλὰ αὐτὸ κάθε ξένος—εἶναι στὴν 'Ασφάλεια... 'Ο ὑπαστυνόμος κ. Κουρέττας, τὸν ὁποῖον συναντή-

σαμε στὸ γραφεῖο του στὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, μᾶς ἔκανε ν' ἀπορήσουμε καὶ νὰ θαυμάσουμε... Τέσσαρα 24ωρα οἱ ὑπάλληλοι τῆς 'Ασφαλείας Πατρῶν δὲν εἶχαν οὔτε γιὰ ἕνα λεπτὸ μετακινηθῆ ἀπ' τὶς θέσεις τους... Κι' αὐτὸ συμβαίνει πολὺ συχνά.

Δουλειὰ πολλή... Καὶ πιὸ πολλὴ ἀκόμη φιλοτιμία καὶ ὑπαλληλικὴ εὐσυνειδησία..

...Καὶ οἱ προβολὲς συνεχίστηκαν... Πλατεῖα Βορείου 'Ηπείρου (μᾶς προσέφεραν ἀνθοδέσμες) ...Γήπεδον 'Ολυμπιακοῦ (καθὼς φεύγαμε ἐφώναζαν ρυθμικὰ «'Α—στυ—νο—μί—α»)... Βορείου 'Ηπείρου (μᾶς ὑποδέχτηκαν μὲ παρατεταμένα χειροκροτήματα)... 'Αγία Τριάδα (μᾶς προσεφώνησεν ἕνας μικρὸς καὶ ἀπεκάλεσε τὴν 'Αστυνομία «ὄνειρο τῆς ζωῆς του»)... Στάδιον Παναχαϊκῆς... (κοντέψαμε νὰ ξημερωθοῦμε βάζοντας ταινίες) καὶ Πλατεῖα Παιδικοῦ Σταθμοῦ (στὰ ἀπαχαιρετιστήρια λόγια μας ἀπήντησαν : «Ζήτω ἡ 'Αστυνομία» καὶ ἐπὶ δέκα πέντε λεπτὰ χειροκροτοῦσαν καὶ φώναζαν)...

«...'Ο τοιοῦτος ἐνθουσιασμός, ὑπῆρξεν ἔκδηλος κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν παραστάσεων, κυρίως δὲ εἰς τοὺς προσφυγικοὺς καὶ πολὺ λαϊκοὺς συνοικισμούς, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ θεαταὶ ἐξέσπων εἰς παρατεταμένα χειροκροτήματα, τόσον κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν προβολῶν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἄφιξιν καὶ ἀναχώρησιν τοῦ Συνεργείου. Εἰδικώτερον ὁ τύπος, ἐδημοσίευσε λίαν κολακευτικὰ σχόλια ἀναφερόμενα, τόσον εἰς τὴν πρακτικὴν ὠφέλειαν τῶν προβολῶν, ὅσον καὶ τὴν ἐν γένει δραστηριότητα τοῦ Σώματος, πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἀναπτύξεως τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τοὺς πολίτας, ἐχαρακτήρισε δὲ τὴν κίνησιν τοῦ Συνεργείου, ὡς μέσον δημιουργίας κλίματος ψυχικῆς ἐπαφῆς τῆς 'Αστυνομίας καὶ τῶν πολιτῶν.....».

Αὐτὴ ἡ ἐπίσημη ἔκθεση εἶναι ἀρκετὰ ἐνδεικτικὴ τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τῶν κινηματογραφικῶν προβολῶν τῆς 'Αστυνομίας στὴν Πάτρα.

Καὶ τὴν ὑπεγράμμισεν ὅλος ὁ Πατραϊκὸς τύπος μὲ ἀλλεπάλληλα ἐνθουσιώδη δημοσιεύματά του.

Παραθέτουμε ἐν συνεχείᾳ ἕνα ἀπ' αὐτά—τὸ πιὸ ἀντιπροσωπευτικὸ—ποὺ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν μεγαλυτέραν ἐφημερίδα τῆς Πελοποννήσου «Πελοπόννησος», τὴν 22-8-62. 'Εγράφη ἀπὸ τὸν ἐκλεκτὸν δημοσιογράφον καὶ συνεργάτην τοῦ 'Εθνικοῦ 'Ιδρύματος Ραδιοφωνίας κ. 'Ιωάννην Καραλῆν καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Αἰσθάνομαι ἰδιαίτερη ὑποχρέωση ἀπὸ τὶς στῆλες αὐτὲς νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἀξιότιμον 'Αρχηγὸν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων κ. Ρακιντζῆν καὶ τὸν 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Πατρῶν κ. Καραμπούλην, γιατὶ ἔκαναν δεκτὸ τὸ αἴτημά μου νὰ ἔλθη ἐδῶ τὸ κινηματογραφικὸν συνεργεῖον τοῦ Σώματος καὶ νὰ προβάλη δωρεὰν ταινίες στὶς συνοικίες τῆς πόλεως.

Οἱ χιλιάδες φτωχοὶ ἄνθρωποι, γέροι καὶ γερόντισσες, παιδιά, ἐργάτες, ἐργάτριες, ἕνας ὁλόκληρος κόσμος, ποὺ δὲν ἔχει τὴν οἰκονομικὴ δυνατότητα νὰ πληρώνη εἰσιτήρια γιὰ θεάματα, εἶδε—καί, μάλιστα, κοντὰ στὸ σπίτι του—μιὰ θαυμάσια προβολή, ποὺ τὸν ἐψυχαγώγησε, τὸν μόρφωσε, τοῦ ἔδωκε χαρά.

Ἔργο ἀπὸ τὰ πιὸ πολιτισμένα αὐτό. Προσφορὰ στὸν ἄνθρωπο ἀνεκτίμητη.

Μά, νομίζω, καὶ τὸ Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας βγῆκε κερδισμένο. Γιατὶ ἦρθε σὲ ψυχικὴ ἐπαφὴ μὲ χιλιάδες ἀνθρώπους. Ἔδειξεν, ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς δὲν εἶναι «μπαμπούλας», ἀλλὰ ὁ ὑπάλληλος μὲ ἐπηυξημένη εὐθύνη καὶ μὲ ἱερὰ καθήκοντα. Φυλάττει, ἀγρυπνεῖ, πάσχει, ὑποφέρει γιὰ τὸ σύνολο, γιὰ τὸ εὔρυθμον τῆς κοινωνίας. Σκοπὸς τῆς 'Αστυνομίας δὲν εἶναι μόνο ἡ σύλληψις τοῦ κακοποιοῦ. Εἶναι ἡ παροχὴ στὸν πολίτη τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς αὐτή. Εἶναι ἡ δημιουργία κλίματος ψυχικῆς ἐπαφῆς μεταξὺ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Εἶναι ἡ παροχὴ τῆς βεβαιότητος, ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς δὲν εἶναι ὁ αὐθέντης, ἀλλὰ τὸ ὄργανον ποὺ ἐπιτελεῖ μὲ εὐσυνειδησίαν τὴν ἀποστολήν του.

Οἱ ἐπαφὲς αὐτές, ὅπως τὶς ἐδημιούργησαν οἱ προβολὲς τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν—φυσικά, κι' ἀπὸ ἄλλα γεγονότα—σφυρηλάτησαν περισσότερο τοὺς δεσμοὺς μεταξὺ πολιτῶν καὶ ἀστυνομίας καὶ ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκτιμήσουμε τὴν καταβαλλομένην προσπάθειαν ἐκ μέρους τοῦ 'Αρχηγείου τῆς 'Αστυνομίας στὸ νὰ κάνη τοὺς πολίτες καλύτερους. Εὐχόμαστε, ἡ ἀπαρχὴ ποὺ ἔγινε καὶ ποὺ τόση λαμπρὴ ἐπιτυχία ἐσημείωσε, νὰ συνεχισθῆ».

...Μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες ἐκύλησαν οἱ μέρες... "Οπου σταθήκαμε κι' ὅπου βρεθήκαμε μᾶς ἐπεφύλαξαν μιὰ θερμὴ καὶ φιλόξενη ὑποδοχή... Καὶ γρήγορα κατακτήσαμε τὶς καρδιές τους.

..."Ετσι ἔφθασε ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς μας... 24 Αὐγούστου... ὥρα ἔνδεκα τὸ πρωί...

Ξεκινήσαμε μὲ βαρειὰ καρδιά... Δὲν θέλαμε ν' ἀφήσουμε ἐτούτη τὴν ὄμορφη καὶ φιλόξενη πόλη, κοντὰ στὴν ὁποίαν ζήσαμε διαλεχτὲς στιγμές.....

"Ετσι, στὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς σταθήκαμε ὅλοι ἀμίλητοι, κυκλωμένοι ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις μας....

'Η Πάτρα μᾶς εἶχε κλέψει τὴν καρδιά... 'Εφθάσαμε στὴν 'Αθήνα στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα... Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, εἴχαμε φέρει σὲ αἴσιο πέρας τὴν ἀποστολή μας...

Κλείνοντας τώρα τὸ βιαστικὸ αὐτὸ σημείωμα, νοιώθουμε τὴν ὑποχρέωση νὰ στείλουμε ἀπὸ τὸ περιοδικὸ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὶς εὐχαριστίες καὶ τὴν ἀγάπη μας πρὸς τὸν φιλόξενο κι' εὐγενικὸ λαὸ τῶν Πατρῶν, γιὰ τὰ αἰσθήματα φιλίας ποὺ μᾶς ἔδειξε καὶ τὰ ὁποῖα τόσο μᾶς τιμοῦν.

*

ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ...

«... Πάπια ποὺ κορφολούζεσαι
στοῦ 'Ιονίου τὰ νερά,
Κέρκυρα, ἀνθοστόλιστη,
ἑφτὰ νησιῶν Κυρά...».

...Αὐτὸ τὸ τραγουδάκι, σιγοτραγουδοῦσε μιὰ ὁμάδα Κερκυραίων κανταδόρων μέσα στὸ φέρρυ—μπώτ, καθὼς πλησιάζαμε στὴν Κέρκυρα...

"Ηταν νύχτα... 9 τὸ βράδυ... Νύχτα σκοτεινή... Μαῦρος ὁ οὐρανὸς ἀπὸ πάνω... Κι' ἡ θάλασσα γαληνεμένη καὶ σιωπηλή... Τὰ φῶτα τοῦ πλοίου ἄνοιγαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἕνα φωτερὸ αὐλάκι μέσα στὴν θάλασσα, ποὺ ἔσβηνε ἀμέσως πίσω καὶ χανόταν, καθὼς τὸ φέρρυ—μπὼτ γλυστροῦσε ἀνάλαφρα μέσα στὴν ὑδάτινη ἐπιφάνεια...

Καὶ πάλι εἴμαστε τρεῖς... Τὰ ἴδια πρόσωπα ... Καὶ πάλι ἐπιβιβαστήκαμε στὴν ἄσπρη καντιλάκ, ταξιδεύοντας γιὰ τὴν Κέρκυρα... τὸ χιλιοτραγουδισμένο νησὶ τῶν Φαιάκων...

Χθὲς τὸ βράδυ ξεκινήσαμε... Καὶ φθάνουμε τὸ ἄλλο βράδυ, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς ταλαιπωρίες στὴ διαδρομή... Εἴμαστε κουρασμένοι... Νυστάζουμε... Μά, ξαφνικὰ ὅλα ζωηρεύουν γύρω μας κι' ἡ νύστα κι' ἡ κούραση χάνονται, καθὼς ἀντικρύζουμε τὴν Κέρκυρα.

Τί κρῖμα ποὺ συμφωνήσαμε στὴν ἀρχὴ νὰ μὴ κάνουμε περιγραφὴ !!! "Ετσι μούρχεται νὰ ἀθετήσω τὸ λόγο μου καὶ νὰ σταθῶ νὰ τραγουδήσω ἐτοῦτα τὰ παραμυθένια καντούνια, τὸ βενετσιάνικο κάρτ–ποστάλ ποὺ ἀνταμώνω, τὸ νησὶ τῆς μουσικῆς καὶ τῶν λουλουδιῶν... Νὰ τραγουδήσω τὶς ὁμορφιές του... Νὰ σκύψω νὰ τὸ προσκυνήσω μὲ εὐλάβεια, γιατὶ ἐτοῦτο τὸ νησὶ εἶναι τὸ νησὶ τῶν πατέρων μου...

Ὅμως, εἴπαμε... Δὲν κάνει... Δὲν πρέπει νὰ γίνῃ πρόχειρα ἡ περιγραφή... Ἂς τὴν φυλάξουμε γιὰ μιὰ ἄλλη φορά... Ἴσως γιὰ τὸν Δεκέμβριον, στὴ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου...

Τώρα, ἂς τὰ ξεχάσουμε ὅλα ἐτοῦτα, κι' ἂς ἔρθουμε στὴν ἄσπρη καντιλάκ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ φέρρυ-μπώτ... Ὁ συγκεντρωμένος στὸ λιμάνι κόσμος παρατηρεῖ... Παρατηρεῖ χωρὶς νὰ σαλεύῃ ἀπ' τὴ θέση του... Ἐδῶ τὸ κοινὸ ἔχει ἄλλη φινέτσα... Ἔχει τὴν ἀπάθεια τοῦ κοσμοπολίτη... Ἔχει τὸν ἀγέρα τοῦ κοσμικοῦ... Παρατηρεῖ, συζητεῖ, σχολιάζει, ἀλλὰ δὲν πλησιάζει κοντά μας... Μονάχα ὅταν ρωτοῦμε ἕνα μικρὸ νὰ μᾶς δείξῃ κάποιο ξενοδοχεῖο, μονάχα τότε ἀνοίγονται διάπλατα οἱ πύλες τῆς Κερκυραϊκῆς ψυχῆς γιὰ νὰ παρουσιάσουν τὸ ἀκριβὸ σαλονάκι τῆς κορφιάτικης εὐγενείας καὶ φιλοξενίας... Δὲν προλάβαμε νὰ ρωτήσουμε τὸ μικρὸ κι' ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι σπεύδουν νὰ μᾶς ἀπαντήσουν... Ἐπιμένουν νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσουν, θέλουν νὰ μᾶς φανοῦν χρήσιμοι. Γοητευόμαστε... Καὶ πιὸ πολὺ μὲ τὴ μελωδική τους γλῶσσα... τραγουδοῦν, δὲν μιλᾶνε...

Σὲ λίγο εἴμαστε στὸ ξενοδοχεῖο, κι' ἕνα τέταρτο ἀργότερα στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση Κερκύρας. Μᾶς ὑποδέχεται ὁ ἴδιος ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Κερκύρας, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Εὐαγ. Ἀναστασίου. Ἐκδηλώνει τὸν ἐνθουσιασμό του γιὰ τὴν ἐκεῖ παρουσία μας καὶ πλέκει, σὲ εἰδικὴ συγκέντρωση, τὸ ἐγκώμιο τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων, γιὰ τὴν ἐπιτυχημένη αὐτὴ πρωτοβουλία τῶν κινηματογραφικῶν προβολῶν. Ἐν συνεχείᾳ τακτοποιεῖ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐκεῖ παραμονῆς μας καὶ μᾶς κατατοπίζει ἐπάνω στὶς κρατοῦσες τοπικὲς συνθῆκες καὶ μᾶς μιλάει γιὰ τοὺς τόπους τῆς προβολῆς... Ὅλα τὰ ἔχει μελετήσει καὶ τὰ ἔχει διευθετήσει μὲ τὸν πιὸ καλὸ τρόπο. .. .

Ὕστερα μᾶς κυκλώνουν οἱ κ.κ. ἀξιωματικοὶ καὶ ἀστυφύλακες τῆς Διευθύνσεως... Χαρὰ καὶ αἰσιοδοξία εἶναι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό τους... Ἐδῶ δὲν ἀκοῦμε οὔτε παράπονα, οὔτε ἐπιφυλάξεις... Οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Κερκύρας ἐνατενίζουν τὸ ὑπηρεσιακὸ μέλλον μὲ πολλὴ αἰσιοδοξία...

Ἀκούσαμε πάρα πολλὰ γιὰ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Κερκύρας σ' ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ κυριολεκτικὰ ἀπορήσαμε καὶ θαυμάσαμε...

Ὀργασμὸς δουλειᾶς...

Ἐμάθαμε ὅτι ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Ἀναστασίου, ποὺ ἀνέλαβε τὴν Διεύθυνση Κερκύρας ἀπὸ 1–1–62, συνέχισε μὲ πολλὴ ὄρεξη τὸ γόνιμο ἔργο τοῦ προκατόχου του κ. Σταυροπούλου, ὁ ὁποῖος ἀπεχώρησε λόγῳ ὁρίου ἡλικίας. Κι' ὅτι, μὲ τὴν ἀμέριστη καὶ πολύτιμη συμπαράσταση τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἐμερίμνησε γιὰ ὅλα τὰ θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν Διεύθυνση καὶ τὰ ὁποῖα ἀντιμετώπισε κατὰ τρόπο δημιουργικό.

Εἴχαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν Κέρκυρα πάνω ἀπὸ τρία χρόνια (εἴχαμε πάει ἐκδρομὴ μὲ τὴν Ἀστυνομικὴ Σχολὴ) καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ φαίνεται ὅτι ἔγιναν πολλὲς ἐνδιαφέρουσες ἀλλαγές.

Ἔτσι, εἴδαμε κτίρια καινούργια, εὐπρεπισμὸ τῶν παληῶν, ἀστυνομικὰ ἑστιατόρια... τὸν ἄλλοτε Σταθμὸ Γαρίτσης τὸν εἴδαμε Τμῆμα θαυμάσιο καὶ συγχρονισμένο.

Ἐπίσης διαπιστώσαμε, μὲ πολλὴ χαρά, ὅτι ἡ Διεύθυνση εἶχε ἐφοδιασθῆ μὲ τὰ ἀπαραίτητα τεχνικὰ μέσα, ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν καλύτερη ἀστυνόμευση τῆς πόλεως. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ συναντήσαμε στὴν Κέρκυρα χρονόμετρο γιὰ τὴν ὑπηρεσία τῆς Τροχαίας.

Ἐπίσης κάτι ἄλλο ἀξιόλογο. Συναντήσαμε ἀκίνητους σκοποὺς σ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ νησιοῦ, ποὺ ὑπάγονται στὴ δικαιοδοσία τῆς Ἀστυνομίας. Αὐτὸ προδιαθέτει εὐχάριστα καὶ διευκολύνει σημαντικὰ τὸ ἀστυνομικὸ ἔργο .

Ὅλα ὡραῖα...

Τὴν ἄλλη μέρα ἐτέθημεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ 'Αστυνόμου κ. Γεωργίου, ποὺ ἔχει μιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια καὶ ἀγαπᾶ τὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο τῆς 'Αστυνομίας. Στὸ πρόσωπό του βρήκαμε κατανόηση, ἀγάπη καὶ βοήθεια... Γι' αὐτὸ καὶ ὑποβάλλουμε ἐτούτη τὴν ὥρα τὶς εὐχαριστίες μας....

Τὸ βράδυ ἐδόθη ἡ πρώτη μάχη... Γιατὶ περὶ ἀληθινῆς μάχης ἐπρόκειτο... Ἔπρεπε νὰ εἴμεθα ἄ μ ε μ π τ ο ι γιὰ ν' ἀρέσουμε στὸ αὐστηρὸ αὐτὸ κοινό, ποὺ δὲν ἀνέχεται οὔτε συγχωρεῖ προχειρότητες... Ἐὰν ἐπιτυγχάναμε ἐδῶ, εἴχαμε τὴ βεβαιότητα γιὰ τὴν ἀξία τοῦ Συνεργείου μας, γιατὶ θὰ εἴχαμε πιὰ τὸ πιστοποιητικὸ ἑνὸς ὥριμου κοινοῦ...

Μᾶς συνεῖχε, λοιπόν, μιὰ ἀγωνία... Καὶ ἡ ἀγωνία μας ἔγινε μεγαλύτερη ὅταν μάθαμε ὅτι θὰ πραγματοποιούσαμε τὴν προβολὴ στὴν Ἄνω Πλατεῖα, ἐκεῖ ὅπου εἶχαν ἐμφανισθῆ οἱ μεγαλύτερες μπάντες τοῦ κόσμου, ζητώντας ψῆφο ἐμπιστοσύνης ἀπ' τὸν Κορφιάτικο Λαό... Ἡ ὀθόνη τοποθετήθηκε... Οἱ μηχανὲς ἐστήθηκαν... Ὅλα ἔτοιμα... τὰ φῶτα ἔσβησαν...

Κι' ἄρχισε πρῶτα τὸ μουσικὸ μέρος, ποὺ περιελάμβανε στὸ πρῶτό του μέρος τὰ ἑξῆς: α) Ἐμβατήριον 'Αστυνομίας, β) Κερκυραϊκὸ χορό, γ) Τραγούδι τῆς 'Αλίκης Βουγιουκλάκη, δ) Μουσικὰ πορτραῖτα μὲ τὸ Τρίο Κορφοῦ καὶ τὸ Τρίο Μπελκάντο, ε) τὸ Βάλς τῶν σπαθιῶν καὶ στ) Χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ ἔργα Μπετόβεν, Μουσόρσκυ καὶ Στράους... 'Ακίνητα τὰ σώματα... τὰ μάτια νὰ κοιτάζουν ψηλά, κατὰ τὸν οὐρανό... Οὔτε ἀναπνοὴ δὲν ἄκουγες... Καὶ μέσα σὲ τούτη τὴ σκηνοθεσία τῆς γαλήνης καὶ τῆς ἐκστάσεως ἄρχισεν ἡ κατὰ μέτωπον ἐπίθεσις. Τὸ 'Αρχηγεῖον 'Αστυνομίας Πόλεων παρουσιάζει.... Καὶ τ' ἀποτέλεσμα ἦταν καταπληκτικό... 'Απὸ τὴν πρώτη κι' ὅλας ταινία οἱ θεαταὶ εἶχαν λυγίσει... Παραδόθηκαν ἄνευ ὅρων... Τὰ χειροκροτήματα ἦταν τόσο παρατεταμένα κι' ἐνθουσιώδη, ὥστε ἕνας ἀπὸ μᾶς ἔκλαψε... Ὄχι δάκρυσε, ἔκλαψε, συνεπαρμένος ἀπὸ ὅ,τι ἄκουγε καὶ ἔβλεπε. Κι' οἱ θεαταὶ δὲν ἦσαν χίλιοι, ἢ δυὸ χιλιάδες. Σὲ ὀκτὼ χιλιάδες ὑπολογίζονται... Κι' ἴσως καὶ πάρα πάνω, ἀφοῦ ἐγέμισαν ἀσφυκτικὰ ἀπὸ ὅλες τὶς μεριὲς ὁλόκληρη τὴν Ἄνω Πλατεῖα καὶ μέρος τῆς Κάτω.

Ἡ Κέρκυρα ἔσπασε κάθε ρεκὸρ... Καὶ πέρασε πρώτη σὲ ἀριθμὸ θεατῶν... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τῆς διεκδικήση τὰ πρωτεῖα...

Αὐτὴ δὲν ἦταν προβολή... Ἦταν λουτρὸ πνευματικό, ἦταν χίλιες τονωτικὲς ἐνέσεις... γιὰ τὸ ἠθικὸ τὸ δικό μας καὶ γιὰ τὴν αἰσιοδοξία μας. Κι' ὕστερα ὅλα σώπασαν... Κι' ἀπομείναμε μόνοι κάτω ἀπὸ τὸ Φρούριο, ἀπέναντι ἀπὸ τὴ θάλασσα, μέσα στὸ εὐλογημένο ἐτοῦτο περιβάλλον τῆς γαλήνης καὶ τῆς ὁμορφιᾶς. ..

Δὲν πήγαμε νὰ κοιμηθοῦμε... Σταθήκαμε στὸ ὑπόγειο τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως νὰ κάνουμε καθάρισμα, λίπανση καὶ συντήρηση τῶν μηχανῶν. Αὐτὸ κράτησε ἕως τὶς 6 τὸ πρωί...

Κι' ὕστερα βγήκαμε νὰ σεργιανίσουμε στοὺς δρόμους, ἀφοῦ ἤπιαμε ἀπὸ ἕνα γάλα...

Μιὰ ἀκόμα εὐχάριστη διαπίστωση... 'Εφέτος αὐξήθηκε σημαντικὰ ἡ δύναμη τῆς Τροχαίας, τοποθετήθηκαν σὲ κεντρικὰ σημεῖα τῆς πόλεως βάσεις γιὰ τοὺς τροχονόμους, ἡ δὲ ἀλλαγή, κατὰ τὴν παράδοση καὶ παραλαβὴ τῆς ὑπηρεσίας, περνᾶ συντεταγμένη μὲ τέτοιο θεαματικὸ καὶ τόσο ὁμοιόμορφο τρόπο, ὥστε προκαλεῖ αἴσθηση στοὺς πολλοὺς ξένους ποὺ φιλοξενεῖ ἡ Κέρκυρα καὶ οἱ ὁποῖοι παίρνουν φωτογραφίες τῶν συντεταγμένων ἀστυφυλάκων.

'Επίσης ἐμάθαμε ὅτι εἰς τὸ θέμα τῆς συμπεριφορᾶς ἡ Διεύθυνση Κερκύρας ἀποδίδει ἰδιαίτερη σημασία, καί, χάρη στὴν ἄψογή τους συμπεριφορά, οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι τὰ πιὸ συμπαθῆ πρόσωπα στὴν Κερκυραϊκὴ κοινωνία.

Κι' ὅλα ἐτοῦτα βαδίζουν παράλληλα καὶ ταιριαστὰ μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν νόμων καὶ διατάξεων οὕτως ὥστε κοινὸν καὶ τύπος κατ' ἐπανάληψη ἔπλεξαν ἐνθουσιωδῶς τὸ ἐγκώμιο τῆς 'Αστυνομίας. Κατὰ δὲ τὶς πολλὲς θρησκευτικὲς τελετὲς καὶ λιτανεῖες ἡ 'Αστυνομία διεκρίθη καὶ συνήρπασε.

Ἕνα ἄλλο σοβαρὸ σημεῖο, ποὺ ἰδιαίτερα πρόσεξε ἡ 'Αστυνομικὴ Διεύθυνση Κερκύρας, ἦταν τὸ νευραλγικὸ θέμα τοῦ Τουρισμοῦ. Ἔτσι ὅλοι οἱ ξένοι ἔμειναν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν γρήγορη ἐξυπηρέτηση καὶ τὴν ἐν γένει διαγωγὴ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων... 120.000 ἄτομα πέρασαν ἀπὸ τὰ ἐπιπλωμένα γραφεῖα τοῦ 'Ελέγχου Διαβατηρίων καὶ ἐξυπηρετήθηκαν μὲ τὸν πιὸ εὐγενικὸ τρόπο.

'Η ἴδια ἐπίδοση στὴν 'Αγορανομία, στὴν 'Ασφάλεια, στὸ Νόμισμα... σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς...

Αὐτὰ ὅλα ποὺ ἀκούσαμε, μαζὶ μὲ τὴν μεγαλειώδη ἐπιτυχία τῆς προβολῆς, μᾶς ἔδωσαν φτερὰ καὶ μᾶς πλημμύρισαν πίστη καὶ ὑπηρεσιακὸ ζῆλο.

...Καὶ μὲ περισσότερη ὄρεξη ἐπιδοθήκαμε στὸ ἔργο μας... Οἱ προβολὲς διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλη...

..."Ανω Πλατεῖα... Γαρίτσα... Σαρόκκο... Λιμάνι.... Μαντούκι... Κάτω Πλατεῖα... Πλατεῖα Νέου Φρουρίου... "Ανω Πλατεῖα...

...Κόσμος.... κόσμος... 'Ενθουσιασμός... χαρά... ζητωγκραυγές, χειροκροτήματα, ἔπαινοι....

Καὶ τὴν προτελευταία ἡμέρα ὁ κύριος Διευθυντὴς τῆς Κερκύρας πῆρε μιὰ ἀπόφαση, ποὺ εὐρύτατα σχολιάσθηκε καὶ ἔγινε ἀφορμὴ τῶν πιὸ εὐμενῶν σχολίων γιὰ τὴν 'Αστυνομία. "Ωρισεν ὡς τόπον προβολῆς τὸ Δημόσιο Ψυχιατρεῖο Κερκύρας... Οἱ ἀσθενεῖς δὲν ἤξεραν πῶς νὰ ἐκδηλώσουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους. Τὸ ἐπιστημονικὸ προσωπικὸ ἔκαμε διάλεξη «Περὶ 'Αστυνομίας» καὶ τὴν ἐπομένη ὅλη ἡ Κέρκυρα μιλοῦσε γι' αὐτό...

..."Ετσι, ἐφτάσαμε στὸ φινάλε... Στὴν τελευταία προβολή, τὴ νύκτα τῆς 17ης Σεπτεμβρίου...

'Απὸ τὸ μικρόφωνο τοὺς ἐστείλαμε τὸ χαιρετισμὸ καὶ τὴν ἀγάπη μας. Φαίνεται ὅτι εἴχαμε συγκινηθῆ... Κι' αὐτὸ τοὺς ἔκανε ἐντύπωση...

'Η "Ανω Πλατεῖα ἐδονεῖτο ἐπὶ δεκάλεπτο ἀπὸ ἰαχὲς καὶ χειροκροτήματα... "Ηταν ὁ ἐπίλογος μιᾶς γαλάζιας ἱστορίας... 'Η 'Αστυνομία ἦταν ἡ μεγάλη νικήτρια τῆς συναντήσεως...

...Τὴν ἑπομένη, πρωί-πρωί, μὲ τὸ πρῶτο φέρρυ—μπώτ, ξεκινήσαμε... Μιὰ μεγάλη βροχὴ ἀνταμώσαμε στὴ μέση τοῦ πελάγους... Τὴν ἴδια ὥρα στὴν καρδιὰ μας ἔπεφτε ἀδιάκοπα μιὰ ἄλλη βροχὴ... βροχὴ ἀπὸ ἀναμνήσεις...

'Ενοιώθαμε ὅτι φεύγοντας εἴχαμε ἀφήσει στὰ γραφικὰ Κερκυραϊκὰ καντούνια ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν καρδιά μας.

Φίλε συνάδελφε, ἡ σύντομη αὐτὴ ἐπισκόπηση μιᾶς δραστηριότητας τῆς 'Αστυνομίας αὐτὸ τὸ καλοκαίρι, ἐτελείωσε...

"Ισως νὰ βροῦμε μιὰ ἄλλη φορὰ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπανέλθουμε... Κι' ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ δώσουμε περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὸ 'Αστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα ἀκούραστο πρεσβευτὴ τῆς 'Αστυνομίας στὶς λαϊκὲς τάξεις.

Σήμερα ἐπιθυμοῦμε νὰ κλείσουμε ἐτοῦτο τὸ σημείωμα μ' ἕνα σύντομο σχόλιο, ποὺ ἐδημοσίευσεν ἡ «'Απογευματινή», στὸ φύλλο της τῆς 27-9-1962 :

«...'Η πρωτοβουλία τοῦ 'Αρχηγείου τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, γιὰ τὴν διοργάνωσι δωρεὰν προβολῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν σὲ συνοικίες τῶν 'Αθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς, τῶν Πατρῶν καὶ τῆς Κερκύρας, εἶναι ἄξια γιὰ κάθε ἔπαινο. Τὸ χάσμα ποὺ συχνὰ ὑπάρχει ἀνάμεσα στοὺς πολίτας καὶ τὴν 'Αστυνομία, πρέπει νὰ γεφυρώνεται ὅσο εἶναι δυνατόν. Καὶ ἡ ψυχαγωγικὴ καὶ μορφωτικὴ αὐτὴ προσφορὰ πρὸς τὸ εὐρύτερο λαϊκὸ κοινό, εἶναι ἕνα θαυμάσιον μέσον, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ συνεχισθῆ καὶ νὰ ἐπεκταθῆ».

Σ. ΠΗΛΟΣ

Ἐκδρομὴ Σχολῆς Ὑπαστυνόμων

Ὑπὸ δοκ. Ὑπαστυνόμου κ. ΠΕΤΡΟΥ ΓΙΟΛΔΑΣΕΑ

Τὸ πρωὶ τῆς 3ης Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. ἕνα ὄμορφο ὄνειρο τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων γίνεται πραγματικότης. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐκδρομὴ τῆς Σχολῆς μας, τῆς ὁποίας ἡ πραγματοποίησις ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀξιέπαινον καὶ εὐγενικὴν προσπάθειαν τοῦ σεβαστοῦ μας Διοικητοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α΄ κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκη.

Μὲ δύο πολυτελῆ πούλμαν, συμμετεχόντων ἐκτὸς τοῦ Διοικητοῦ μας καὶ τῶν κ.κ. Παπαθανασίου Λεωνίδα, κοσμήτορος τῆς Σχολῆς, καὶ τῶν Ὑπαστυνόμων κ.κ. Γεωργάκη Κωνσταντίνου καὶ Κουβέλη Κωνσταντίνου καὶ μὲ τὴν ψυχὴν ὑπερπλήρη ἀπὸ τὴν προσδοκία τοῦ ἀγνώστου, ἀκόμη δὲ μὲ τραγούδια καὶ παντὸς εἴδους ξεφαντώματα ἔγινε τὸ ξεκίνημα, τὸ ξεκίνημα ποὺ θὰ μᾶς ἔφερνε μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα σὲ δικούς μας, ἀλλὰ καὶ σὲ ξένους τόπους. Καὶ ἐνῶ τὰ πούλμαν ἔτρεχαν τὴν λεωφόρο Ἀθηνῶν—Κορίνθου, μαζί των φεύγανε κοπαδιαστὲς οἱ σκέψεις μας σὲ ὅ,τι δικό μας ἀφήναμε πίσω μας, σὲ ὅ,τι ἀγαπούσαμε καὶ μᾶς ἀγαποῦσε. Ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ἑλληνικῆς ὑπαίθρου μᾶς ἔδιδε τώρα ἀληθινὰ καινούργια ζωή. Τὸ ἑλληνικὸ τοπίο διαρκῶς ἁπλωνόταν ἐμπρός μας ὅλο καὶ πιὸ ὄμορφο, ὅλο καὶ πιὸ συναρπαστικό. Κάθε ἐποχὴ εἶναι ὄμορφη στὴν πατρίδα μας, γιατὶ τὴν ὁμορφιά της τὴν ὀφείλει, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γαλάζιο οὐρανό της καὶ τὶς δαντελένιες ἀκρογιαλιές της, στὴ διαρκῆ ἐναλλαγὴ τοῦ τοπίου, ποὺ τόσο ξεκουράζει τὶς αἰσθήσεις.

Τώρα περνᾶμε τὸν Ἰσθμὸ καὶ σὲ λίγο νά! Ἐμπρός μας ἡ Κόρινθος, ποὺ καὶ σήμερα μεγάλη, ὑπῆρξεν ἀσυγκρίτως μεγαλύτερη κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, μὲ τὴν δύναμι, τὸν πλοῦτο καὶ τὴ φήμη της. Μετὰ διαδρομὴν ὀλίγων ὡρῶν ἐφθάσαμε εἰς τὸ Ρίον ἀπὸ ὅπου τὸ φέρρυ—μπὼτ μᾶς ἔφερε εἰς τὸ Ἀντίρριον καὶ ἐν συνεχείᾳ στὸ ἱστορικὸ Μεσολόγγι, τὴν πολιτεία τῶν ἐλευθέρων πολιορκημένων, ποὺ τὴν τραγούδησε, ὡς τὴν τελευταία πνοὴ τῆς ζωῆς του, ὁ φιλέλλην ποιητὴς Λόρδος Βύρων. Μετὰ τὴν κατάθεσι στεφάνου εἰς τὸ Ἡρῶον τῶν πεσόντων καὶ μὲ τὴν συνοδεία τοῦ ξεναγοῦ μας κ. Μαυρομμάτη Χρίστου ἐπεσκέφθημεν τὰ ἱστορικὰ τείχη τῆς πόλεως, εἰς τὰς ἐπάλξεις τῶν ὁποίων, κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ἐμεγαλούργησεν ἡ ἑλληνικὴ ψυχή, ἀγωνιζομένη τῶν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα. Ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθημεν τὸ Δημαρχιακὸν μέγαρον, ὅπου μᾶς ὑπεδέχθη ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως κ. Εὐαγγελᾶτος Χρῖστος, γιὰ νὰ εὑρεθοῦμε σὲ λίγο ἔκθαμβοι πρὸ τῶν σεπτῶν μορφῶν τῶν ἡρώων τοῦ 1821, οἱ ὁποῖες κοσμοῦν τὰς αἰθούσας τοῦ Δημαρχιακοῦ μεγάρου. Μετὰ τὸ Μεσολόγγι ἐφθάσαμε εἰς τὸ Ἀγρίνιο καὶ ἔπειτα χωρὶς σταθμό, στὴν Ἄρτα, γνωστὴ ἀπὸ τὸ πολυτραγουδισμένο γεφύρι της καὶ τὴν βυζαντινὴ ἐκκλησία της, τὴν Παναγία Παρηγορήτισσα μὲ τὰ ὑπέροχα ψηφιδωτὰ καὶ μωσαϊκά της. Μετὰ τὴν Ἄρτα περνᾶμε τὸ Ἐμὶν Ἀγᾶ, ἐνῶ ἐμπρὸς στὰ μάτια μας ξεπροβάλλουν οἱ θρυλικὲς κορυφογραμμὲς τοῦ Μπιζανίου καὶ μαζὶ τους ἡ ἱστορικὴ μορφὴ τοῦ ἀειμνήστου στρατηλάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου. Καὶ νά μας τώρα στὰ Γιάννενα, ὄμορφη, καθαρὴ θαρρεῖς ἀέρινη πόλις, καθὼς καθρεπτίζεται στὰ ἤρεμα νερὰ τῆς λίμνης της. Δὲν τὴν ζωντανεύει μόνον ὁ θρῦλος τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ καὶ τῆς Κυρᾶς Φροσύνης, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀγῶνες της γιὰ τὴν Ἐλευθερία τὴ δική της καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀγῶνες ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας καὶ φθάνουν, μὲ μιὰ ἀδιάσπαστη συνέχεια, στὸ ἔπος τῆς Ἀλβανίας. Τὸ μουσεῖο της ἀποτελεῖ ἀληθινὸ κειμήλιο. Τὴν μεθεπομένην, 4-9-62 ἀπὸ τὴν Ἡγουμενίτσα μὲ φέρρυ—μπὼτ περάσαμε εἰς τὴν Κέρκυραν, στὸ ὄμορφο νησὶ τῶν Φαιάκων, μὲ τὸ Ἀχίλλειον Ἀνάκτορόν του, τὴν Παλαιοκαστρίτσα καὶ τὶς τόσες ἄλλες ἀπαράμιλλες φυσικὲς καλλονές του. Στὴ Κέρκυρα αἰσθανόμεθα συγκινημένοι, διότι εὑρέθημεν εἰς τὴν πόλιν, ὅπου τὸ πρῶτον ἐξεκίνησεν ἐδῶ καὶ

τεσσαράκοντα ἕνα χρόνια τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, διὰ τὰ μεγάλα πεπρωμένα του. Στὰς 7–9–62 ἐπιστρέφομε μὲ τὸ φέρρυ—μπὼτ στὴν Ἠγουμενίτσα καὶ ἐν συνεχείᾳ στὴν ἡρωικὴ Κόνιτσα, ὅπου μᾶς ὑπεδέχθησαν οἱ κ. κ. Ἔπαρχος καὶ Δήμαρχος τῆς πόλεως. Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν τὸ 1947 τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος ἔγραψαν μὲ τὸ αἷμά τους μιὰ ἀπὸ τὶς ἐνδοξότερες σελίδες τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας, πολεμώντας τὶς ὀρδὲς τῶν συμμοριτῶν, ποὺ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ξεκίνησαν διὰ νὰ ὑποδουλώσουν τὴν ἑλληνικὴ πατρίδα. Εἰς τὸ στρατιωτικὸν νεκροταφεῖον ἐγένετο κατάθεσις στεφάνου εἰς μνήμην τῶν ἡρωικῶς πεσόντων, τὸ δὲ ἱστορικὸν τῆς μάχης μᾶς ἐξιστόρησεν ὁ ἀνθυπολοχαγὸς κ. Ζῶτος. Μετὰ τὴν Κόνιτσα καὶ πάλι στὰ Ἰωάννινα, στὸ Ὀρεινὸ Μέτσοβο, στὰς ἀποκρήμνους χαράδρας τῆς Κατάρας, Καλαμπάκα—Μετέωρα, ὅπου ἐπεσκέφθημεν τὴν ἐπὶ τῶν βράχων των ἱερὰν μονήν, ξεναγηθέντες ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἰσιδώρου. Μετὰ περάσαμε τὰ Τρίκαλα–Λάρισα–Κατερίνη γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνικοῦ βορρᾶ, τὴν ὁμορφη Θεσσαλονίκη, τὸ βράδυ στὰς 7–9–62. Τὴν ἑπομένην ἐπεσκέφθημεν ἱστορικὰ μνημεῖα καὶ διάφορα ἀξιοθέατα τῆς πόλεως. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν μᾶς ἐπροξένησαν οἱ βυζαντινὲς ἐκκλησιές της. Διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως μᾶς ὡμίλησε μὲ σαφήνεια ἡ ἀρχαιολόγος κ. Κυριακοῦ. Ἔντονο καὶ ἐδῶ, ὅπως παντοῦ, τὸ ἑλληνικὸ χρῶμα, ζωντανεμένο, ἰδίᾳ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἀπὸ τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσι, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθημεν. Στὰς 9–9–62 ἀφήσαμε τὴν Θεσσαλονίκη καὶ περνώντας τὴν Ἀμφίπολιν—Καβάλα—Ξάνθη—Κομοτηνή, ἐφθάσαμε εἰς τὴν Ἀλεξανδρούπολιν, ἀκρότατο σταθμὸ τῆς πρώτης ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα περιοδείας μας, ὅπου καὶ διανυκτερεύσαμε.

Τὴν ἑπομένη περνᾶμε τὸν ποταμὸν Ἔβρο (σύνορα Ἑλλάδος—Τουρκίας) καὶ διασχίζοντας ἕνα ἀπέραντο κάμπο, φθάνουμε τὴν 15ην ὥραν στὴν ἀρχαία πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνικοῦ βυζαντινοῦ κράτους, στὴν βασιλίδα τῶν πόλεων, στὴν ἱερὴ γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνας πόλι τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ τῶν τόσων ἄλλων βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν πόλιν τῆς Ἁγίας Σοφίας, τὴν πόλιν τοῦ θρύλου, ποὺ νανούρισε τὰ παιδικά μας ὄνειρα μὲ τὸ μαρμαρωμένο Βασιλιᾶ της, ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν τῆς θυσίας, ἡ ἅλωσις τῆς ὁποίας εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν πιὸ ἀποφράδα ἡμέρα τοῦ ἑλληνισμοῦ. Πεντάμορφη πόλις καθὼς καθρεπτίζεται στὰ διάφανα νερὰ τοῦ Βοσπόρου. Τὸ ὄνειρό μας ἔγινε πραγματικότης. Εἴμεθα ἀλήθεια στὴν πόλι ποὺ μόνο τὰ παραμύθια τῆς γιαγιᾶς ἔφερναν τὴν παιδικὴ ψυχή μας. Ἡ Ἁγία Σοφία ὑψώνεται ἀκόμη ἐπιβλητική, ἀλλὰ μαζί της, ἀλλοίμονο! δὲν ὑψώνεται καὶ ὁ σταυρός, σύμβολον τῆς Χριστιανοσύνης καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ ἄλλοτε περικαλλὴς ναὸς ἔχει μεταβληθῆ σὲ ἱστορικὸ βυζαντινὸν μουσεῖον, ποὺ καὶ σήμερον ἀκόμη προκαλεῖ τὸ δέος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐθνικὴν ὑπερηφάνεια, γιὰ τὸ μεγαλούργημα τῶν προγόνων μας. Πόσο ἀλήθεια θὰ θέλαμε νὰ ξαναρχίση ἡ μισοτελειωμένη λειτουργία, νὰ ἠχήσουν τὰ σήμαντρα καὶ οἱ καμπάνες καὶ νὰ ξυπνήση ἀπὸ τὸ βαθὺ λήθαργό του ὁ μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς. ! Τί νὰ πρωτοθαυμάση κανεὶς στὴν κοιτίδα τῆς Ὀρθοδοξίας! Τὶς πολλὲς βυζαντινὲς ἐκκλησίες της, τὸ Πατριαρχεῖον της, ἀπομεινάρι τῶν παλαιῶν καλῶν χρόνων, ἢ τὰ σύγχρονα τουρκικὰ μουσεῖα, ὅπου φυλάσσονται ἀμύθητοι θησαυροί, ὅπως τὸ τουρκικὸ θησαυροφυλάκιο καὶ τὸ ἀνάκτορο τοῦ Ντολμᾶ Μπαξέ ! Γιὰ ὅλα αὐτὰ μὲ γλαφυρότητα μᾶς ὡμίλησεν ὁ ξεναγὸς τῶν Πατριαρχείων κ. Μουτσόπουλος Ἀλέξανδρος. Ἡ ἑλληνικὴ κοινότης, ὅπως πάντοτε ἀνθοῦσα καὶ μὲ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα ἀκμαῖον, μᾶς ὑπεδέχθη μὲ ἐγκαρδιότητα. Εἰδικώτερον στὴν Πρίγκηπο περάσαμε ἀλησμόνητες στιγμές. Ἐξαιρετικὲς οἱ φροντίδες τῆς ἐκεῖ ἀκμαζούσης λέσχης ἐργαζομένου κοριτσιοῦ. Κατανυκτικὸς καὶ ἐγκάρδιος ὁ χαιρετισμὸς τοῦ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Δωροθέου, εὔστοχος, θερμὴ καὶ συγκινητικὴ ἡ εὐχαριστήριος ἀπάντησις τοῦ κ. Διοικητοῦ μας. Πρέπει ἐδῶ νὰ σημειώσωμεν ἀκόμη ὅτι ἐπηκολούθησε γνήσιος ἑλληνικὸς χορὸς τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων καὶ τῶν Ἑλληνίδων τῆς προαναφερθείσης Λέσχης. Ἂς μὴ τελείωναν ποτὲ αὐτὲς οἱ στιγμές,

καθὼς ἡ σκέψις λικνιζόνταν ἀνάλαφρη ἀνάμεσα στὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν, τὴν ἱστορία καὶ τὴν σημερινὴ πραγματικότητα. Ἀλησμόνητη ἐπίσης θὰ μᾶς μείνῃ ἡ δεξίωσις στὴν ἱστορικὴ θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης, ἀκόμη δὲ περισσότερον ἡ εὐλογία τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα, ἀνήμερα τοῦ Σταυροῦ, στὴν Ἐκκλησία τοῦ Πατριαρχείου. Μετὰ τὴν λειτουργία ὁ σεπτὸς Πατριάρχης μᾶς ἐδέχθη ἰδιαιτέρως καθὼς μᾶς ἐπαρουσίασεν ὁ κ. Διοικητής μας καὶ μᾶς ἀπηύθυνεν ἐμπνευσμένον ἐθνικὸν καὶ χριστιανικὸν λόγον, ἀναμνησθεὶς καὶ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας, ὅπου τότε ὑπηρέτει ὡς Μητροπολίτης. Συγκεκινημένος τέλος μᾶς κατησπάσθη ὅλους καὶ μᾶς παρεκάλεσε νὰ μεταφέρωμεν τὰς εὐλογίας του εἰς ὁλόκληρον τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος. Ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ Πατριαρ-

Οἱ ἐκδρομεῖς πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας.

χεῖον πλημμυρισμένοι ἀπὸ μίαν θείαν συγκίνησι καὶ ἀπέραντο θαυμασμόν, διὰ τὴν μεγίστην κορυφὴν τῆς ὀρθοδοξίας, ποὺ ὁμολογουμένως τιμᾶ καὶ τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἰδέαν. Ἀξίζει ἀκόμη νὰ ἀναφέρωμεν εἰς τὰς τόσας ἐπισκέψεις μας καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἐν τῷ Πατριαρχείῳ κλειστῆς Πύλης, ὅπου ὡς γνωστὸν ἀπηγχονίσθη ὁ ἐθνομάρτυς Πατριάρχης Χρυσόστομος.

Μὲ αὐτὰ τὰ λίγα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἄπειρα ποὺ θὰ κρατήσῃ γιὰ πάντα ἡ ψυχή μας, ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἀφήσωμεν τὴν Κωνσταντινούπολιν, παίρνοντας τὸν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ πρὸς τὴν πατρίδα. Εἰς τὰς 15–9–62, ἐπιστρέφομε περνώντας τὸν Ἕβρο – Ἀλεξανδρούπολιν – Κομοτηνὴ – Ξάνθη, διὰ νὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὴν Καβάλα. Τὴν ἑπομένη φθάσαμε εἰς Φιλίππους, τὴν ἀρχαία γενέτειραν τοῦ Βασιλέως Φιλίππου. Ἐν συνεχείᾳ Δράμα, κατ' ἐξοχὴν καπνοπαραγωγικὸν κέντρον, τὸν ἱστορικὸν Λαχανᾶ ἀπὸ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους, ὅπου ὁ λοχαγὸς κ. Φωτιάδης μᾶς ἐπέδειξε τὰ πεδία τῶν ἱστορικῶν μαχῶν καὶ μᾶς ὡμίλησε διὰ τὴν ὅλην ἱστορία των. Τὸ βράδυ φθάσαμε καὶ πάλιν εἰς τὴν Θεσσαλονίκη. Τὴν ἑπομένην, 17–9–62, ἐπεσκέφθημεν τὴν ἀρχαία Πέλλα, πρωτεύουσα τοῦ ἀρχαίου Μακεδονικοῦ κράτους, ἔπειτα τὴν Ἔδεσα, μὲ τοὺς περιφήμους καταρράκτες, τὴν Φλώρινα, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἑλληνογιουγκοσλαβικῶν συνόρων ἀκριτικὸν φυλάκιον «νίκη», ὅπου ὁ ταγματάρχης κ. Περδικούρης μᾶς ξενάγησε καὶ μᾶς προσέφερεν ἀναψυκτικά.

Μετὰ εἴδαμε τὴν Καστοριά, τῆς ὁποίας φημίζονται τὰ γουναρικά, τὸ βράδυ φθάνουμε στὴν Κοζάνη, ὅπου μᾶς ὑπεδέχθη ὁ ἐκεῖ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς ἀντισυνταγματάρχης κ. Παπαδόπουλος. Τὴν ἑπομένη περάσαμε τὰ ἱστορικὰ στενὰ τοῦ Σαραντα-πόρου, τὴν Ἐλασσόνα — Τύρναβο — Λάρισα γιὰ νὰ διανυκτερεύσωμε τὸ βράδυ εἰς τὸν Βόλο, μιὰ ἀπὸ τὶς γραφικώτερες καὶ μεγαλύτερες πόλεις τῆς πατρίδος μας. Στὰς 19–9–62 διασχίσαμε τὸ μαγευτικὸ Πήλιον, τὸ καλύτερον ἴσως θέρετρον μὲ τὴν ὀργιώδη βλάστησιν καὶ τὴν ἀφάνταστη ποικιλία τῶν ὀπωρώνων του. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐφθάσαμε εἰς τὴν Μακρυνίτσα, ὅπου ὁ κ. Διοικητὴς μᾶς ἐδεξιώθη ὅλους, γιὰ νὰ περάσωμεν ἐν συνεχείᾳ μερικὲς ἀπὸ τὶς πλέον εὐχάριστες ὧρες μας.

Οἱ ἐκδρομεῖς εἰς τὸ φυλάκιον « Νίκη » τῶν Ἑλληνογιουγκοσλαβικῶν συνόρων.

20–9–62. Τὸ ὡραῖο ὄνειρο ἐγγίζει πρὸς τὸ τέρμα του." Οπως κάθε τι τὸ ὡραῖον, ἔτσι καὶ ἡ ἐκδρομή μας πλησιάζει νὰ τελειώσῃ πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅτι φαντάζόμασταν. Ἀξίζει, προτοῦ τελειώσουμε, νὰ θυμηθοῦμε τὴν Λαμία καὶ τὸ προσκύνημά μας στὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, ἀκόμη τὶς ἱστορικὲς Θερμοπύλες, ὅπου οἱ τριακόσιοι τοῦ Λεωνίδα, μὲ τὸ «Μολὼν λαβὲ» τοῦ βασιλῆ τους, ἔδειξαν ἀπαράμιλλον εὐψυχίαν, ἀντιταχθέντες, μία δρᾶξ αὐτοί, εἰς τὰς μυριάδας τῶν βαρβάρων... Ἐδῶ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἔκλεισε οὐσιαστικὰ ἡ ἐκδρομή μας μὲ τὶς θερμὲς εὐχαριστίες τοῦ σεβαστοῦ μας Διοικητοῦ, χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ὁποίου περάσαμε τὶς πιὸ ἀλησμόνητες ἴσως ἡμέρες τῆς ζωῆς μας. Ἀξίζει ἀκόμη νὰ λεχθῆ, ὅτι τὸ ἀδελφὸν Σῶμα τῆς Ε. Β. Χωροφυλακῆς ἔπραξε τὸ πᾶν διὰ νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ κατὰ τὴν διέλευσιν καὶ παραμονήν μας εἰς τὰς διαφόρους πόλεις. Τοῦ εἴμεθα ὅλοι εὐγνώμονες καὶ ὑποχρεωμένοι. 20-7-62, ὥρα 20ή. Ἐμπρὸς στὰ μάτια μας ἔχομε καὶ πάλι τὴν Ἀθήνα μας, ὄμορφη βασίλισσα μέσα στὴ φωτοπλημμύρα της. Ἔτσι ἐτελείωσε τὸ ὄμορφο ὄνειρό μας, ποὺ τὸ ζήσαμε ὅμως στὴν πραγματικότητα καὶ ποὺ θὰ τὸ ἐνθυμούμεθα πάντα σὰν κάτι τὸ πλέον πολύτιμο μέσα στὸ ἐπίπονο διάβα τῆς ζωῆς μας.

Π. ΓΙΟΛΔΑΣΕΑΣ

Ποιός ἔκλεψε τὸ περιδέραιον;

Ἀπὸ σήμερα τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» καθιερώνουν ἐκ νέου τὴν στήλην τοῦ «ἀστυνομικοῦ προβλήματος» καὶ καλοῦν τοὺς ἀναγνώστας των νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν ἐπίλυσίν του.

***

«Ἄφησα κάπως ἐνωρίτερα ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ γραφεῖο καὶ μετὰ ἀπὸ ἕνα περίπατο στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, κατέληξα στὸ συνηθισμένο καφενεῖο τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς. Εἶναι ἕνα ἥσυχο κέντρο χωρὶς ὀρχήστρα ἢ ραδιόφωνα, μὲ ἀρκετὴ πολυτέλεια, μὲ μαρμάρινα τραπέζια, μὲ δερμάτινους καναπέδες μὲ γκαρσόνια ποὺ φοροῦν λευκὰ καθαρὰ σακκάκια καὶ μὲ ἄφθονες ἐφημερίδες, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ εὐχάριστα τὴν ὥρα του.

Κάθησα μόνος μου σ' ἕνα τραπέζι, παρήγγειλα ἕναν καφὲ καὶ...παρακολουθοῦσα τοὺς διάφορους θαμῶνες τοῦ κέντρου. Μία παρέα, στὸ παραπλεύρως μὲ τὸ δικό μου τραπέζι, μοῦ κίνησε κάπως περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον. Ἦταν τέσσαρες ἄνδρες καὶ μία γυναίκα.

Ἔξαφνα σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ φῶτα ἔσβυσαν καὶ ὁλόκληρο τὸ κέντρο βυθίστηκε στὸ σκοτάδι. Ἐγὼ ὅμως, μὲ τὴν παρατηρητικότητα ποὺ μὲ διακρίνει, εἶχα ἐν τῷ μεταξὺ «μελετήσει» τόσο καλὰ τὰ μέλη τῆς παρέας, ποὺ μπορῶ τώρα νὰ τὰ περιγράψω μὲ κάθε λεπτομέρεια. Λοιπόν :

Ὁ πρῶτος, ἕνας νεαρὸς 20 - 22 χρόνων, διεκρίνετο γιὰ τὴν ἀπόλυτη σιωπή του καὶ τοὺς ἄσχημους τρόπους του. Ὅταν μιλοῦσε, εἶχε τὰ πόδια του ἁπλωμένα σ' ἕνα δεύτερο κάθισμα, γελοῦσε χωρὶς λόγο καὶ κάπνιζε ἀδιάκοπα, τὰ δὲ «ἀποτσίγαρα» πετοῦσε σ' ἕνα μεγάλο ἀνθοδοχεῖο ποὺ εὑρίσκετο πλάϊ του. «Ἐρωτοδουλειὲς» εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου καὶ «πέρασα» στὸν ἑπόμενο.

Ἦταν τῆς ἰδίας σχεδὸν ἡλικίας, ἄψογα ντυμένος καὶ ἔδινε τὴν ἐντύπωση «δανδῆ». Καθὼς ἔπινε γρήγορα μὲ μεγάλες «γουλιὲς» τὸν καφέ του, παρετήρησα ὅτι, τὸ μικρὸ δάκτυλο τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο κρατοῦσε τὸ φλυτζάνι, ἦταν δεμένο λόγῳ μικροτραύματος, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε μιλήσει ἐν ἐκτάσει λίγο πρωτύτερα στὴν παρέα.

Ὁ τρίτος, κάπως μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἀξιοπρεπέστερος, ἔφερε μιὰ μαύρη γενειάδα τόσο πυκνή, ποὺ σπάνια συναντᾶ κανείς. Πίσω ἀπὸ τοὺς χονδροὺς φακοὺς ποὺ φοροῦσε, διεκρίνοντο δύο μικρὰ μυωπικὰ γαλανὰ μάτια. Μὲ σταθερὲς λέξεις καὶ ζωηρὲς χειρονομίες, περιέγραφε στὸ διπλανό του τὶς ἐξαιρετικὲς ἰδιότητες μιᾶς φωτογραφικῆς μηχανῆς, ποὺ κρατοῦσε τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἔσβυναν τὰ φῶτα.

Ὁ τέταρτος, ἀδύνατος μὲ ἁδρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ρυτίδες, εἶχε στηρίξει τὸ κεφάλι του στὸ δεξὶ χέρι κι' ἄκουγε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν μακρὰν περιγραφὴν τοῦ «γενειοφόρου», ἐνῶ μὲ τὸ ἀριστερὸ ἔπαιζε μ' ἕνα κουτὶ σπίρτα, ποὺ ἦσαν πάνω στὸ τραπέζι. Ἕνα μισογεμᾶτο ποτήρι μὲ κόκκινο κρασὶ βρισκόταν μπροστά του. Τὰ μαλλιά του, παρ' ὅλο τὸ ἐπιμελημένο κτένισμα καὶ τὴ χωρίστρα, ἦταν κάπως δύσκολο νὰ σᾶς πείσουν ὅτι ἦσαν φυσικὰ καὶ ὄχι περούκα.

Τὸ πέμπτο καὶ τελευταῖο μέλος ἦταν μία γυναίκα ἀρκετὰ ὄμορφη, καίτοι ἐφαίνετο κάπως κουρασμένη καὶ ὠχρή. Καθισμένη στὸν καναπέ, μὲ τὶς πλάτες πρὸς τὸν τοῖχο, μιλοῦσε πολὺ λίγο. Στὸ λαιμό της φοροῦσε ἕνα κολιὲ ἀπὸ μικρὰ ἀλλὰ ὡραῖα μαργαριτάρια.

Ὅταν λοιπὸν ἔσβυσαν τὰ φῶτα, ἀπότομα μείναμε στὸ σκοτάδι. Τότε, ἀμέσως σχεδόν, ἀπὸ τὸν μπουφὲ τοῦ καταστήματος ἀκούστηκαν ζωηρὲς φωνές. Ἕνα τσιγάρο ἄναψε στὸ τραπέζι τῆς παρέας. Ἕνα κάθιστα ἀκούστηκε νὰ μετακινῆται καὶ ἀμέσως κατόπιν ἄκουσα τὴν κυρία νὰ λέει κάπως ἀνήσυχα : «Μὰ τ' εἶναι αὐτό ;» Συγχρόνως ἄκουσα κάτι νὰ πέφτη στὸ πάτωμα, καθὼς καὶ τὸ κρότο ἑνὸς ποτηριοῦ πάνω στὸ τραπέζι.

Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα τὰ φῶτα ἄναψαν καὶ νὰ τί παρετήρησα τότε :

Τὸν σιωπηλὸ νέο νὰ πετᾶ ἕνα ἀποτσίγαρο στὸ βάζο καὶ νομίζω, πὼς ἄκουσα τὸ «σύριγμα» τοῦ τσιγάρου στὸ νερό.

Τὸν νεαρὸ «δανδῆ», παραπλεύρως τοῦ «σιωπηλοῦ», νὰ φέρνη μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι σιγὰ καὶ μὲ προσοχὴ τὸ φλυτζάνι τοῦ καφὲ στὸ στόμα, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε ἁπλώσει τὴν παλάμη τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ γιὰ νὰ μὴν πέση τυχὸν καμμιὰ σταγόνα καφὲ στὸ καινούργιο φρεσκοσιδερωμένο πανταλόνι του.

Ὁ «γενειοφόρος», ποὺ ἐφαίνετο σὰν τρομοκρατημένος γιὰ ὅσα συνέβησαν, κρατοῦσε σφιχτὰ τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ κοιτοῦσε σὰν χαζός, μὲ μισάνοιχτο στόμα τὸ διπλανό του μὲ τὴν περούκα.

Ὁ τέταρτος κρατοῦσε κι' αὐτὸς μὲ τὰ δυὸ χέρια τὸ κεφάλι του, φοβούμενος, προφανῶς, μὴ τυχὸν κανείς, ἐπωφελούμενος τοῦ σκότους, τοῦ ἀφαιρέση τὴν περούκα. Τὸ ποτήρι εἶχε πέσει πάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ κρασὶ εἶχε χυθῆ στὸ πάτωμα. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς τέσσερες δὲν εἶχε προσέξει τὴ γυναίκα, ἡ ὁποία καθόταν στὸ κέντρο τῆς παρέας καὶ ἡ ὁποία ἐφαίνετο νὰ τάχη κυριολεκτικῶς χαμένα. Μὲ τὰ δυό της χέρια ἔψαχνε τὸ λαιμό της καὶ ξαφνικὰ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κάθισμα φωνάζοντας «Τὸ κολλιέ μου! Μοῦ ἔκλεψαν τὸ κολλιέ».

Σηκώθηκα ἀμέσως καὶ διέταξα νὰ μὴ κινηθῆ κανεὶς ἀπὸ τὰ μέλη τῆς παρέας, παρακολουθώντας προσεκτικὰ κάθε τους κίνηση. Δυὸ ἀστυφύλακες ἔφθασαν σχεδὸν ἀμέσως. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπῆρχεν ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρες εἶχε κλέψει τὸ κολιέ.

Ὅλοι κατὰ σειρὰν ὡδηγήθηκαν στὸ παραπλεύρως δωμάτιο καὶ ἐρευνήθηκαν λεπτομερῶς χωρὶς ἀποτέλεσμα.

«Βρὲ θρασύτης», φώναξε ὁ γενειοφόρος, «νὰ μοῦ ψάξουν ὡς καὶ τὰ γένεια».

«Ἐμένα μοῦ ἔβγαλαν καὶ τὸν ἐπίδεσμο ἀπὸ τὸ δάκτυλο, λὲς καὶ μποροῦσε νὰ κρυφθῆ ἐκεῖ τὸ κολλιέ», εἶπε ὁ «δανδῆς».

«Ξέρετε τί μοὔκαμαν ἐμένα;» εἶπε ὁ ἀδύνατος, «στὸ τέλος μοῦ ἔψαξαν καὶ τὴν περούκα».

Ὁ «σιωπηλὸς» τῆς παρέας ἄναψε καὶ νέο τσιγάρο χωρὶς νὰ πῆ τίποτε. Πῆρα τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ τὴν ἔψαξα ἐκ νέου, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Κοίταξα ἐπάνω στὸ τραπέζι : «Ποῦ εἶναι τὸ κουτὶ μὲ τὰ σπίρτα ;» ρώτησα. «Νομίζω πὼς ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι» ἀπήντησε ὁ κύριος μὲ τὴν περούκα. Πράγματι βρέθηκε χωρὶς τὸ κολιέ. Ἀκολούθως ἔψαξα τὸ βάζο στὸ ὁποῖο βρέθηκαν μόνο τ' ἀποτσίγαρα.

Χωρὶς νὰ ἀπογοητευθῶ ὅμως ἄρχισα νὰ ἐξετάζω ἐκ νέου ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ὅλη ὑπόθεση λεπτομερῶς, ὅπου πράγματι ἕνα «σημεῖο» κίνησε ἰδιαίτερα τὴν προσοχή μου. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο ἦταν τὸ κλειδὶ τῆς μυστηριώδους αὐτῆς ὑποθέσεως.

Μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τί ἐννοῶ;

«Μ»

Οἱ ἀναγνῶσται μας παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὰς λύσεις των μέχρι τῆς 15/11/62, ὅτε καὶ θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ὀνόματα ἐκείνων, ποὺ ἔστειλαν ἐπιτυχεῖς ἀπαντήσεις.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἰθάκης.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν 156 καὶ τελειώνει στὸν Ἅγιο Γεώργιο τῆς Κυψέλης.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους ποὺ βρίσκεται στὰ νότια τῆς Λευκάδος. Ἡ ἔκτασίς του ἀνέρχεται στὰ 94,84 τετρ. χιλιόμετρα καὶ ὁ πληθυσμός του στὶς 5.250 κατοίκους.

Κατὰ τοὺς μυκηναϊκοὺς χρόνους, ἡ Ἰθάκη ἦτο πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τοῦ Λαερτίου καὶ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ταύτισι τῆς Ὁμηρικῆς Ἰθάκης πρὸς τὴν σημερινή, ὑπάρχουν διαφορετικὲς γνῶμες, δηλαδὴ ἄλλοι παραδέχονται τὴν ταύτισι καὶ ἄλλοι θεωροῦν τὴν Λευκάδα ἢ τὴν Κεφαλληνία, ὡς τὸ Ὁμηρικὸ νησί. Τὸ 1185 ἡ Ἰθάκη κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Νορμανδοὺς καὶ περὶ τὸν 15ον αἰῶνα ἀπὸ τοὺς Ἱσπανούς. Ἀπὸ τὸ 1499—1797 βρισκόταν ὑπὸ τὴν κυριαρχία τῶν Ἐνετῶν. Ἔκτοτε ἀκολούθησε τὴν τύχη τῶν ἄλλων νησιῶν τοῦ Ἰονίου (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Καλαμάκι καὶ στοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους).

Ἰθώμης.

Πάροδος τῆς πλατείας Κυκλοβώρου, στὸ τέρμα τῆς Λεωφορ. γραμμῆς «Γκύζη».

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ κωμόπολι τῆς Μεσσηνίας, ἡ ὁποία, στὴν ἀρχαιότητα, χρησίμευσεν ὡς φρούριο τῶν Μεσσηνίων, τὴν ἐποχὴ τοῦ Α' καὶ Γ' Μεσσηνιακοῦ πολέμου. Ὕστερα ἀπὸ τήν, ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδα, κτίσι τῆς Μεσσήνης, ἡ Ἰθώμη ἔγινε ἡ ἀκρόπολις τῆς πόλεως (369 π.Χ.).

Λέγεται πὼς ἱδρύθηκε ἀπὸ τὴν τροφὸ τοῦ Διός, Ἰθώμη, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ διετήρησε τὴν ἐπωνυμία (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸν Βύρωνα).

Ἰκαριέων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 112, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Δημοτικὴ ἀγορὰ τοῦ Ρούφ.

Οἱ Ἰκαριεῖς ἦσαν οἱ κάτοικοι ἀρχαίου δήμου τῆς Ἀττικῆς. Ὁ γενάρχης αὐτῶν Ἰκάριος ἢ Ἰκαρίων, Ἀθηναῖος τὴν καταγωγήν, ἦτο γυιὸς τοῦ Πανδίονος

καὶ πατὴρ τῆς Ἠριγόνης. Ἀπὸ τὸν Διόνυσο διδάχθηκε τὴν καλλιέργεια τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν οἰνοποιία καὶ ἔγινε ἔτσι ὁ πρῶτος ἀμπελουργὸς καὶ οἰνοποιὸς τῆς Ἀττικῆς.

Ἰκάρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μεγίστης 58, κοντὰ στὴ πλατεῖα Κυψέλης.

Ὁ Ἴκαρος, γυιὸς τοῦ Δαιδάλου καὶ τῆς Ναυκράτης, φυλακίσθηκε, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του, ἀπὸ τὸν Μίνωα στὸν Λαβύρινθο, ἐπειδή, σύμφωνα μὲ τὶς ὑποψίες τοῦ Μίνωος, ὁ Δαίδαλος βοήθησε τὶς σχέσεις τῆς Πασιφάνης μὲ τὸν ὡραῖο ταῦρο, ἐκ τῶν ὁποίων γεννήθηκε ὁ Μινώταυρος. Τόσον ὁ Δαίδαλος ὅσον καὶ ὁ γυιός του Ἴκαρος, δραπέτευσαν ἀπὸ τὸν Λαβύρινθο, πετώντας μὲ φτερὰ τὰ ὁποῖα κατεσκεύασε καὶ συγκόλλησε μὲ κερὶ ὁ Δαίδαλος. Παρὰ τὶς συμβουλὲς τοῦ Δαιδάλου, ὁ Ἴκαρος ὑψώθηκε ἀρκετὰ μὲ ἀποτέλεσμα νὰ λυώση τὸ κερί, ἀπὸ τὴν ἡλιακὴ θερμότητα καὶ νὰ πνιγῆ στὸ πέλαγος τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ὠνομάσθηκε Ἰκάριον (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Κηφισιά).

Ἰκονίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 147, πιὸ κάτω ἀπὸ τὴ στάσι Ἰθάκης.

Τὸ Ἰκόνιο, πόλις σήμερα τῆς Ν.Δ. κεντρικῆς Τουρκίας, ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ξενοφῶντα στὴν «Κύρου Ἀνάβασιν». Τὴν ἐποχὴ τῶν Βυζαντινῶν τὸ Ἰκόνιον ἔγινε πολιτικὸ καὶ στρατιωτικὸ κέντρο. Ἀργότερα, ὅταν κατελήφθη ἀπὸ τὸν Σελτζουκίδη σουλτάνο Κιλίτς–Ἀρσλάν, ἔγινε πρωτεύουσα τοῦ κράτους του μέχρι τὸ 1466, ὅτε κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ἡ πρωτεύουσα μετεφέρθη στὴν Κωνσταντινούπολι. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες.

Ἰκτίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κλεισθένους 11, πίσω ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖο.

Ὁ Ἰκτῖνος, περίφημος ἀρχιτέκτων τῆς ἀρχαιότητος, ἤκμασε κατὰ τὸ δεύτερο ἥμισυ τοῦ Ε΄ π.Χ. αἰῶνος. Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ἀναφέρεται ὡς ἐργασθείς, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Φειδία καὶ τὸν Καλλικράτη, στὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ Παρθενῶνος. Ἔργα τοῦ Ἰκτίνου ἦτο ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος στὴ Φιγαλεία καὶ τὸ Τελεστήριο τῆς Ἐλευσῖνος.

Ἰλιάδος.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖα Πλυτᾶ (Γούβα) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Φρύνης, κοντὰ στὴ πλατεῖα Σμύρνης τοῦ Βύρωνος.

Πρόκειται γιὰ τὸν τίτλο τοῦ γνωστοῦ ἔπους τοῦ Ὁμήρου. Στὴν «Ἰλιάδα» ὁ Ὅμηρος ἀφηγεῖται τὴν μῆνι τοῦ Ἀχιλλέως κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὰ γεγονότα ποὺ ἔλαβον χώραν, ὕστερα ἀπ' αὐτὴ καθὼς καὶ ἄλλα περιστατικὰ τοῦ τρωικοῦ πολέμου. Ἡ «Ἰλιὰς» διαιρεῖται σὲ 24 ραψωδίες καὶ περιλαμβάνει περὶ τοὺς 16.000 στίχους. Ἡ σπουδαιότερη ἔκδοσις τῆς «Ἰλιάδος», κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἔγινε ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη, ἡ πρώτη δὲ ἔντυπη ἔκδοσις ἐξεπονήθη στὴν Φλωρεντία τὸ 1488, ἀπὸ τὸν Δ. Χαλκοκονδύλη.

Ἰλισοῦ.

Πρόκειται γιὰ τὴν παράλληλη ὁδὸ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὸ «Γουδὶ» καὶ τελειώνει στὸ Π. Φάληρο.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν ὁμώνυμο ποταμὸ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος, πηγάζοντας ἀπὸ τὶς βορειοδυτικὲς κλιτύες τοῦ Ὑμηττοῦ, ἐξέβαλλε στὸ Φάληρο. Κοντὰ στὶς ὄχθες του ὑπῆρχε τὸ Ἱερὸν τῶν «Ἰλισιάδων Μουσῶν». Κοντὰ στὸν Ἰλισὸ οἱ δικασταὶ ἔδιδον τὸν «ἡλιαστικὸν ὅρκον». Ὁ ποταμὸς ἐλατρεύετο ὡς Θεός.

Σήμερα, τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῆς κοίτης τοῦ Ἰλισοῦ δὲν ὑπάρχει, γιατὶ πάνω σ' αὐτὴ κατεσκευάσθη εὐρεῖα λεωφόρος κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία τὰ λίγα νερὰ τοῦ Ἰλισοῦ κατευθύνονται μὲ ὀχετὸ πρὸς τὴ θάλασσα. *(Συνεχίζεται)*

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Βάσω 'Α γ ά θ ο υ κύριε Ὑπαστυνόμε! ψιθύρισε. Μάλιστα! Βασούλα 'Αγάθου!..

— Δηλαδή ;

— Χά! χά! χά! Βρὲ πῶς ἔμαθα νὰ γελάω!! Χά! χάααα!!!...

—'Αργύρη Σκαβάντζο! εἶπα αὐστηρά. Ξεχνᾶς τὴν ἰδιότητά σου ;

—Ὄχι! γιὰ τὸ Θεό, ὄχι!! Εἶμαι ἀστυφύλακας κύριε Ὑπαστυνόμε. Ποτὲ δὲν τὸ ξεχνάω αὐτό, ἂν καὶ ἔχω δυὸ μῆνες νὰ παρουσιαστῶ στὴν ὑπηρεσία μου. Ξέρετε ὅμως ποῦ βρισκόμαστε ;

— Ποῦ βρισκόμαστε ;

— Οὔτε στὴν ἀρχὴ ἀκόμα! Πήραμε λανθασμένη κατεύθυνση καὶ αὐτὸ μόνο ποὺ πετύχαμε εἶναι τὸ ὅτι ἀνακαλύψαμε μιὰ ἀτέλειωτη σπεῖρα ἀπὸ λαθρεμπόρους ναρκωτικῶν, ἀπὸ σωματεμπόρους τοῦ χειρίστου εἴδους... Μὰ ὁ δολοφόνος τοῦ Θέμου Βότσικα δὲν ὑπάρχει ἀνάμεσά τους! Τ' ἀκοῦτε κύριε Ὑπαστυνόμε ; Ὁ δολοφόνος τοῦ Βότσικα δὲν...

— Πᾶψε! φώναξα ἀγριεμένος. Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σὲ κάνει τόσο βέβαιο γι' αὐτό ;

—'Ακοῦστε με: Ἔχετε τὴ γνώμη, πὼς ἂν ἦταν ὁ 'Αγάθος δολοφόνος θὰ ἔμενε ἐδῶ;

Πῶς; Τί;

— Εἶστε ἄτυχος κύριε Ὑπαστυνόμε. Ὅταν τηλεφώνησα χθὲς τὸ βράδυ ζήτησα πρῶτα ἐσᾶς νὰ σᾶς πῶ τὰ νέα καὶ ὅτι ἔπρεπε σήμερα νὰ κατεβῆτε στὸν Ἅλιμο. Δυστυχῶς δὲν σᾶς βρῆκα καὶ ἀνέφερα σχετικὰ στὸν κύριο Βέλιο καὶ τὸν κύριο Διευθυντή. Ὁ 'Αγάθος εἶναι ἐδῶ κύριε Ὑπαστυνόμε. Μάλιστα! 'Εδῶ, στὴν 'Αθήνα!! Τόσο καιρὸ κινεῖται ἀνάμεσά μας ξεγλυστρώντας σὰν τὸ φίδι! Μά ὅμως...

— Γιὰ ξαναπέστο αὐτὸ Σκαβάντζο! Μὰ τὴν πίστη μου, θὰ μὲ τρελλάνης!.. Ὁ 'Αγάθος βρίσκεται ἐδῶ ; Στὴν 'Αθήνα ὁ 'Αγάθος καὶ ὄχι στὴν Αὐστραλία ;

— Χά, χάααα! σάρκασε πάλι ὁ 'Αργύρης. Βρὲ πῶς ἔμαθα νὰ γελάω, κοντὰ σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους!!! Μάλιστα κύριε Ὑπαστυνόμε μου. 'Εδῶ, στὴν 'Αθήνα βρίσκεται ὁ 'Αγάθος καὶ ὄχι στὴν Αὐστραλία!!!...

—Ὥστε!... ὥστε... Ὁ 'Αγάθος βρίσκεται ἐδῶ καὶ ὄχι στὴν Αὐστραλία! Καὶ τὸ λὲς αὐτὸ μὲ τόση ἀπάθεια. Καὶ εἶσαι βέβαιος πὼς αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ δολοφόνος!!!. Δὲν μοῦ λὲς 'Αργύρη, ἔπαθες τίποτε παιδί μου; Εἶσαι ὁ 'Αργύρης ποὺ ἄφησα τὴ νύχτα ἐκείνη στὸ Χολαργό ; Εἶσαι ὁ 'Αργύρης ἐπάνω στὸν ὁποῖο εἶχα στηρίξει τόσες ἐλπίδες ; Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λὲς παιδί μου ;

Μὲ κοίταξε σὰ νὰ μὴ καταλάβαινε.

— Πῶς μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ πατρικὸ ὕφος!... 'Ελᾶτε τώρα κύριε Ὑπαστυνόμε. 'Ελᾶτε. 'Αρκετὰ πληρώσατε γιὰ κείνη τὴν ἀναφορὰ ποὺ κάνατε πρόπερσι, θυμᾶστε; Γιὰ κείνη τὴν ἀναφορὰ λέω, ποὺ εἴπατε ὅτι παρασύρομαι ἀπὸ τὶς γυναῖκες...Τὸ εἶχα ὁρκισθῆ νὰ σᾶς κάνω μιὰ μικρὴ λαχτάρα ὁπότε μποροῦσα... Τώρα πληρώσατε. 'Αρκετὰ σᾶς τὴν ἔσκασα μέσα σὲ λίγα λεπτά. 'Ελᾶτε τώρα νὰ κεράσετε τὶς μπῦρες καὶ νὰ μάθετε τί συμβαίνει.

Τὸ ἀκολούθησα σὰν παιδί. Πήγαμε καὶ καθήσαμε στὸ ὑπόστεγο καὶ παρήγγειλα δύο μπῦρες. Πόσο ἀλλάζουν ἀλήθεια οἱ στυγνὲς ἐπαγγελματικὲς συνθῆκες... Αὐτὴ ἡ ἱεραρχία!... «Οἱ ἀνώτεροι πρέπει νὰ κρατοῦν εἰς τὴν ἀρμόζουσαν ἀπόστασιν τοὺς ὑποδεεστέρους αὐτῶν καὶ νὰ μή...»

— Νὰ ἡ Βασούλα, διέκοψε τὶς σκέψεις μου ὁ 'Αργύρης ἀδειάζοντας τὸ ποτήρι

του. Φέρνει τὸ κανώ της πρὸς τὰ ἐδῶ. Ὄμορφη γυναίκα μὰ τὴν ἀλήθεια. Μά, ὁ κύριος Βέλιος δὲν σᾶς εἶπε τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ τηλεφώνησα; Οὔτε ὁ κύριος Διευθυντής ;

Τὸν κοίταξα χωρὶς νὰ μπορέσω νὰ κρύψω ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο ἱκανοποίηση.

— Μὲ εἰδοποίησαν νὰ κατεβῶ στὸν Ἄλιμο κατὰ τὶς ἕντεκα σήμερα. Θὰ συναντώμεθα καὶ θὰ μοῦ ἐξηγοῦσαν. Περίμενα ὅμως ὡς τὶς δώδεκα χωρὶς νὰ φανοῦν. Ἀποφάσισα ἔτσι νὰ κάνω μερικὲς βουτιὲς ὥσπου νὰ ἔρθουν. Ἀντὶ γι' αὐτοὺς ὅμως ἦρθες ἐσύ, ἢ μᾶλλον ἐγὼ ἦρθα σὲ σένα κολυμπώντας... Τί ἔλεγες ; Ἄ! πὼς εἶναι ὄμορφη ἡ Βασούλα σου. Ἔχεις δίκιο...

— Κι' ὅταν σὲ φιλάῃ αὐτὴ ἡ γυναίκα νομίζεις πὼς βρίσκεσαι στὸν ἕβδομο οὐρανό!... ψιθύρισε.

— Τὴν γνωρίζεις πολλὲς ἡμέρες ; τὸν ρώτησα.

— Πᾶνε εἴκοσι μέρες περίπου. Ἦταν ἀπαραίτητο γιατὶ ἡ παρακολούθηση τοῦ Ἀγάθου ἄρχισε νὰ γίνεται προβληματικὴ τὸν τελευταῖο καιρό. Κινδύνευα!

— Ξέρει τίποτα αὐτή ;

—Ὅλα τὰ ξέρει, ὅπως εἶναι φυσικὸ ἄλλωστε. Δὲν μιλᾶ ὅμως γιὰ τίποτα. Φοβᾶται γιὰ τὴ ζωή μου...

— Σ' ἀγαπάει πολύ, ἔ ;

— Ναί, πάρα πολύ. Τόσο, ὅσο μισεῖ τὸν ἑτεροθαλῆ ἀδελφό της, ποὺ τῆς ἔκαμε μαρτυρικὴ τὴ ζωή.

— Σὲ βοήθησε τὲ τίποτα ;

—Ὄχι ἀμέσως. Μοῦ εἶναι ὅμως ἀρκετὸ ποὺ βρίσκομαι μαζί της καὶ δικαιολογῶ ἔτσι τὴν παρουσία μου, τώρα ποὺ τὸ λαθρεμπόριο τελείωσε. Ξέρετε ὅμως τί σκέπτομαι ; Σκέπτομαι πῶς θὰ συλλάβουμε αὐτοὺς τοὺς δύο ποὺ εἴδατε μὲ τὴ Μαίρη καὶ τὴν Κάτια. Εἶναι τρομερὰ ἐπικίνδυνοι...

— Λὲς νὰ τοὺς... βοηθήσουν ἡ Μαίρη καὶ ἡ Κάτια ;

— Μὴν τὸ θεωρεῖτε τόσο ἀστεῖο. Εἶναι κι' οἱ δύο τους ἀρκετὰ ἐπικίνδυνοι. Ἀλήθεια, θυμώσατε ποὺ βρέθηκε ἐδῶ ἡ Μαίρη;

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλη ὑπόθεση. Ἀλλὰ γιατὶ σηκώνεσαι ;

—Ἐλᾶτε! Ἐλᾶτε γρήγορα. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀγάθος!

Ἕνα ἄτομο ἔβγαινε ἀπὸ τὴν καμπίνα νούμερο ἕντεκα καὶ κατευθυνόταν στὴν ἔξοδο. Φαινόταν τριάντα πέντε χρονῶν πάνω κάτω καὶ βάδιζε μὲ μεγάλα βήματα. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὴ δωδεκάτη καμπίνα βγῆκε ὁ Ἀστυνόμος.

— Κάθησε, ἐδῶ, εἶπα στὸν Ἀργύρη. Δὲν χρειάζεται νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸν πρόδωσες...

— Μὰ ὁπλοφοροῦν καὶ οἱ δύο. Εἶναι ἐπίφοβοι κύριε Ὑπαστυνόμε!..

— Κάθησε, σοῦ εἶπα. Δὲν βλέπεις τὸν Σωτηρίου μὲ τὸν Ὑποδιευθυντὴ κοντὰ στὸ ταμεῖο ;

Ἄνοιξα τὸ βῆμα μου καὶ βρέθηκα στὴν ἔξοδο. Ὁ Ἀστυνόμος μοῦ ἔκανε νόημα νὰ προχωρήσω πιὸ γρήγορα ἐνῶ αὐτὸς πλησίαζε τὸν Ἀγάθο.

Σίμωσα ἀπὸ τὰ πλάγια.

— Προχώρα χωρὶς νὰ κάνῃς καμμιὰ κίνηση! Πρόσταξε ὁ Ἀστυνόμος τὸν Ἀγάθο, πιάνοντας τὸ χέρι του. Ἄκουσες ; Καὶ χωρὶς νὰ κοιτάξῃς πίσω ἂν θέλῃς τὸ καλό σου. Ἀστυνομία ἐδῶ!

Εἶχα πλησιάσει πολύ.

— Σὲ συμφέρει νὰ ὑπακούσῃς, εἶπα δείχνοντας καὶ γὼ τὴν ταυτότητά μου.....

.....

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ – ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ: 'Υπαρχιφύλαξ κ. Κωνσταντάκος 'Ιωάννης, εἰς ὃν ὁ κ. 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν ὑπερ25ετῆ εὐδόκιμον ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι ὑπηρεσίαν του καὶ οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Πανίτσας Κωνσταντῖνος, Μάνδυλας Νικόλαος, Παπακωστόπουλος Γεώργιος καὶ Ψύχαλος Κωνσταντῖνος.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Λαβίδας Δημήτριος, Φραγκάκης Δημήτριος καὶ ὁ μαθητευόμενος 'Αστυφύλαξ κ. Χαμπέσης Παναγιώτης.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπηλλάγη ἐκ τῶν καθηκόντων του, ὡς κριθεὶς ἀνίκανος πρὸς ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀπολυτέος διὰ λόγους ὑγείας, ὁ 'Υπαστυνόμος Β' κ. Στάππας Γεώργιος καὶ ἀπενεμήθη αὐτῷ ὁ βαθμὸς τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' τάξεως, λόγῳ συμπληρώσεως 25ετοῦς συνταξίμου ὑπηρεσίας, ἐξ ἧς 5ετοῦς τοιαύτης εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαστυνόμου Β' τάξεως.

Εἰς τὸν εἰρημένον ὁ κ. 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας, διὰ τὴν μακροχρόνιον ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του.

***

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Εν σχέσει μὲ τὰς ἐκδρομὰς 'Εξωτερικοῦ παρέχονται αἱ κάτωθι πληροφορίαι:

Τὸ πρακτορεῖον ταξιδίων, τὸ ὁποῖον προέτεινε τὴν ἀνάληψιν τῶν ἐκδρομῶν τῆς 'Αστυνομίας μὲ τμηματικὴν καταβολὴν τοῦ ἀντιτίμου, δέχεται διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐκδρομῆς τῶν 25 διανυκτερεύσεων ἐν Εὐρώπῃ τὴν τιμὴν τῶν 4.000 δραχμῶν κατ' ἄτομον, διὰ δὲ τὴν τῶν 30 διανυκτερεύσεων τιμὴν 5.000 δραχμῶν. Τὸ ποσὸν θὰ καταβληθῇ τὸ μὲν 1/3 προκαταβολικῶς, τὰ δὲ 2/3 εἰς δώδεκα δεκαπενθημέρους δόσεις μετὰ τὴν ἐπάνοδον. Εἶναι κατά τι ηὐξημένη ἡ τιμὴ τῆς δευτέρας ἐκδρομῆς, διότι αἱ διανυκτερεύσεις εἰς τὰς πόλεις τῆς 'Ολλανδίας καὶ Νίκαιαν Γαλλίας εἶναι ἀκριβώτεραι τῶν ἄλλων πόλεων, πρὸς δὲ περιλαμβάνει διαδρομὴν 7.500 χιλιομέτρων, ἤτοι 500 χιλιόμετρα πλέον τῆς πρώτης. Αἱ προτάσεις πάντως μελετῶνται μετὰ προσοχῆς.

Εἰς τὰς ὡς ἄνω τιμὰς συμπεριλαμβάνονται ὅλαι αἱ δαπάναι κινήσεως, ὕπνου εἰς ξενοδοχεῖα Β' καὶ Γ' κατηγορίας τουριστικὰ μετὰ πρωινοῦ, διοδίων, πορθμείων κλπ., πλὴν τοῦ φαγητοῦ, καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν θὰ συνοδεύῃ τοὺς ἐκδρομεῖς ξεναγός.

Αἱ δαπάναι τῶν τοπικῶν ξεναγήσεων καὶ τῶν τοιούτων εἰς τὰ μουσεῖα, δὲν συμπεριλαμβάνονται, διότι εἶναι προαιρετικαὶ καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐπιδέχονται προσυμφωνίαν, εἶναι ἄλλωστε πολὺ μικραὶ—οὐχὶ ἀνώτεραι συνολικῶς τῶν 100 δραχμῶν κατ' ἄτομον.

Τὰ ἔξοδα διατροφῆς ποικίλλουν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, εἶναι ὅμως δυνατὴ ἡ κατανάλωσις ἑτοίμων φαγητῶν, ὡς καὶ τὸ αὐτοσερβίρισμα, ὅτε ἡ δαπάνη εἶναι πολὺ κατωτέρα ἀπὸ τὴν ἑστίασιν εἰς ἑστιατόρια, εἰς τὰ ὁποῖα γενικῶς αἱ τιμαὶ εἶναι διπλάσιαι καὶ τριπλάσιαι τῶν ἐν 'Ελλάδι.

Εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ 'Αρχηγείου θὰ ληφθῇ μέριμνα ἀναγραφῆς τῶν εἰς ἑκάστην πόλιν ἰσχυουσῶν τιμῶν τροφίμων καὶ ἑτοίμων φαγητῶν.

'Επαναλαμβάνεται ἡ σύστασις τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων περὶ τῆς ὅσον τὸ δυνατὸν εὐρυτέρας συμμετοχῆς τῶν ἀστυνομικῶν καὶ δὴ τῶν νέων ἀξιωματικῶν εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἐκδρομάς. Οἱ τυχὸν ἐπιθυμοῦντες καὶ μὴ δηλώσαντες εἰσέτι, δύνανται νὰ δηλώσουν συμμετοχὴν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους.

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ σύζυγος τοῦ πρὸ ἔτους ἀποβιώσαντος Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' τάξεως Ἀθανασίου Τασιοπούλου, κ. Ἀναστασία Τασιοπούλου, ἀπέστειλε πρὸς τὸν κ. Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας τὴν κάτωθι ἐπιστολήν :

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1962

Κύριε Ἀρχηγέ,

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἔτους ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ λατρευτοῦ μου συζύγου Ἀθανασίου Τασιοπούλου, ἀποστέλλω Ὑμῖν ἐσωκλείστως ποσὸν 2.000 δραχμῶν καὶ παρακαλῶ ὅπως εὐαρεστηθῆτε καὶ διαθέσητε τοῦτο ἀντὶ μνημοσύνου του κατὰ τὴν Ὑμετέραν κρίσιν.

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς
Α. Τασιοπούλου

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς :

Ἀθῆναι τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1962

Ἐρίτιμον Κυρίαν
Ἀναστασίαν Τασιοπούλου
ὁδὸς Ἀχαρνῶν 121
Ἐ ν τ α ῦ θ α

Ἐλάβομεν τὴν ἀπὸ 29-9-1962 ἐπιστολήν σας, ὡς καὶ τὴν ἐκ δύο χιλιάδων δραχμῶν δωρεάν σας, ἣν εἴχατε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ ἀποστείλητε ἡμῖν ἀντὶ μνημοσύνου τοῦ ἀειμνήστου συζύγου σας καὶ σᾶς ἐκφράζομεν τὰς πλέον θερμὰς εὐχαριστίας μας, γνωρίζοντες ὅτι τὸ ποσὸν τοῦτο κατατεθήσεται εἰς τὸ Ε.Τ.Υ.Α.Π. ὑπὲρ τῶν Παιδικῶν Κατασκηνώσεων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ὁ Ἀρχηγὸς
Εὐάγγελος Καραμπέτσος
Ἀστυν. Διευθυντὴς Α'

—Ὁ Διευθυντὴς τῆς Τραπέζης Ἑλλάδος κ. Κωνσταντῖνος Μελαχρινός, σύμβουλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Ἐπικουρικοῦ Ταμείου Ὑπαλλήλων Ἀστυνομίας Πόλεων (Ε.Τ.Υ.Α.Π.) καὶ Κλάδου Ὑγείας, ἐδώρησεν εἰς τὸ Ε.Τ.Υ.Α.Π. ὁλόκληρον τὴν ἐξ 119,85 δραχμῶν ἀποζημίωσίν του, διὰ τὴν συμμετοχήν του εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ἀμφοτέρων τῶν Ταμείων, κατὰ τὸ Γ' τρίμηνον τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1962.

—Ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ περιηγητοῦ Henru Duffu διετέθησαν ὑπὲρ τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π. 300 δραχμαί, εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν Τουρισμοῦ διὰ τὸν εὐσυνείδητον, ταχὺν καὶ ἀποτελεσματικὸν τρόπον ἐπιλύσεως τοῦ μεταξὺ τούτου καὶ ἕλληνος ἐπαγγελματίου, ἀναφυέντος ζητήματος.

* * *

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ

Ὁ τακτικὸς ἐθελοντὴς αἱμοδότης κ. Δημήτριος Σταθόπουλος, προσέφερε τὴν 24ην Σεπτεμβρίου 1962 εἰς τὸ κέντρον αἱμοδοσίας τοῦ Μαιευτηρίου «Ἀλεξάνδρα», 700 γραμμάρια αἵματος διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἐπιτόκων μητέρων, συζύγων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, νοσηλευομένων εἰς τὸ ὡς εἴρηται ἵδρυμα, καὶ εἰς μνήμην τῆς θανούσης τὴν 24-9-62, εἰς Γαλλίαν, Πριγκιπίσσης Μαρίας, χήρας τοῦ ἀειμνήστου Πρίγκιπος Γεωργίου τῆς Ἑλλάδος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ἔνδοξος ἑπέτειος, ὑπὸ Δικηγόρου κ. Ξενοφῶντος Χατζησαράντου 913

Οἱ ἀπελευθερωτικοὶ πόλεμοι τοῦ 1912–1913, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 915

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 920

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὸ 31ον Συνέδριον τῆς Ἰντερπὸλ—Νέαι μέθοδοι ἐξιχνιάσεως καὶ καταπολεμήσεως τοῦ ἐγκλήματος, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Δημ. Δ. Μυλωνᾶ 923

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Μεγάλη κατάχρησις εἰς τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν τοῦ Σὰν Ρέμο τῆς Ἰταλίας—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου στὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια) 926

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Καλπάζοντας στὰ Βόρεια, ὑπὸ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια καὶ τέλος) ... 929

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» καὶ ἡ κομματικὴ (κομμουνιστικὴ) ἐπιστράτευση τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια καὶ τέλος) 935

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Τὸ Ἀστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο παρουσιάζει... ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ 939

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Ἐκδρομὴ Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, ὑπὸ δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Πέτρου Γιολδασέα 949

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ποιός ἔκλεψε τὸ περιδέραιον; 953

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 955

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 957

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 959

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30' - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.